PREYER HUGO

GALAKTIKAI JÁTÉKOK

VEGA

Preyer Hugo

GALAKTIKAI JÁTÉKOK

TUDOMÁNYOS-FANTASZTIKUS REGÉNY

VEGA
Budapest, 1988

Szerkesztette: dr. Horváth Sándor
Lektorálta: Funk Miklós
llusztrálta: Temesvári Ferenc
Fedélterv: Farkas Rudolf

Kiadja a Vega Magyar Sci-Fi Egyesület
© by Vega MSFE

Részletek L. Tisso Kalimurti visszaemlékezéseiből.

„Lohan, Buddha egyik őskorok óta vándorló tanítványa találkozott a Nirvána kapujában a másik Lohannal – aki szintúgy önmaga volt – és így szólt hozzá:

– Akarod tudni, ki vagyok?

A másik Lohan összefonta a lábát maga alatt a földön és időtlen arca mosolyra húzódott:

– Ha elmeséled, hol tévedtél, megmondom, ki vagy

– Legyen! Tízszer, százszor tízezer egységgel ezelőtti életem történéseinek egyikét mondom el neked. Akkor estek meg a dolgok, amikor az itt még nem itt volt és az ott sem egészen ott, ahol ma van.

A másik – aki szintén ő volt – rátette száraz, meleg pikkelyes őskezét az övére és együttérzően megszorította.

– Nem az itt és az ott, sem pedig a most és az akkor a fontos, csupán egy: az élet. A többi csak a dolgok árnyéka. Mesélj, járatlan utakon megvalósuló megtestesülésem, aki önmagam vagyok, hallgatlak!

– A történet önmagát meséli, testvérem a végtelenben, s ha még ráérsz átlépni a Nirvána küszöbét, hát hallgasd meg.”

SZUPER-CSÍRA

Bangar Hol, a Kozmobiológiai Egyetem végzős hallgatója az elméleti vizsgákon jeles eredménnyel ment át. Doktori disszertációja elkészítéséhez három nagy-egységet és egy tetszés szerinti kiválasztott lakatlan bolygót kért a Tanszéktől. Ezt megkapta és ettől kezdve keményen dolgozott kilencven egységen keresztül.

Végzett munkájáról pontos jegyzeteket készített, ezekhez precíz számításokat, statisztikai dokumentációkat, és speciális felvételeket mellékelt, és miután mindezt a kellő sorrendbe rendszerezte, ezt a címet adta neki:

SZUPER-CSÍRA

(Kísérleti biomodell lakatlan égitestek benépesítéséhez, öntörvényű életfeltételek kialakítása minimális külső beavatkozással.)

Készítette és nyilvános vitára bocsájtja Bangar Hol végzős egyetemi hallgató.

Büszkén nézegette tanulmányát, újra meg újra elolvasta, egy-két helyesírási és stilisztikai hibát kijavított, majd elégedetten összecsomagolta és beküldte az egyetemre.

Boldognak és megelégedettnek érezte magát a nagy munka után, büszke volt önálló eredményére, úgy vélte, hogy a disszertáció sikeres megvédése után a gyakorlóidő mellőzésével fiatal kora ellenére megkapja az első osztályú exobiológusi

kinevezést. Már látta magát, amint a Galaxis messzi, alig ismert területein, az Északi Perifférián a gyors-keringésű bolygórendszerek között végzi nagyszabású tudományos munkáját, de azt sem tartotta kizártnak, hogy még érdekesebb területet, az extragalaktikus zónák egyikét kapja meg feldolgozásra nagy kutatócsoport élén.

A jól végzett munka sikeres örömét érezte minden csillámreceptorában és elhatározta, hogy az elkövetkező egységeket csak szórakozással és mulatozással tölti.

Idővákuummal működő kétszemélyes kis csillagszánját, melyet természetesen még az egyetem központi szertárából kapott a bolygóközi utazásokhoz, „elfelejtette” leadni a gyakorlat végén. Rettenetesen boldog volt, hogy az adminisztráció nem vette észre ezt a csekélységet és mindent megtett észszerű kihasználása érdekében.

Ez főleg abból állt, hogy minden alkalommal maga mellé ültette Saxit, a zöld szemű, halványlila bőrű szépséget, akit valamennyi iskolatársa feneketlenül irigyelt tőle és a legkülönbözőbb helyeken tűntek fel.

A központi bolygók szinte valamennyi szórakozóhelyét felkeresték és egyforma élvezettel szívták a szintetikus pszichodoppingokat, valamint a távoli Zöld Bolygó őslakóinak füveit, amelyeket a csempészűrhajók kapitányai zugban árusítottak a kétes szórakozóhelyeken.

Minden este lerészegedtek; hol a gombáktól, hol a füvektől, hol pedig azoktól a különös erjesztett és párolt nedvektől, melyeket az Északi Perifériákról érkező hajósok hoztak és osztottak meg a vidám ivócimborákkal.

Hajnalban aztán beültek a szánba és hazasiklottak kis tengeralatti nyaralójukba, ahol kettesben, vagy hozzájuk hasonló gondtalan iskolatársaikkal együtt hajnalig tartó pajzán tivornyákat folytattak.

Így ment ez majdnem két egységig. Bangar Hóinak eszébe jutott ugyan néha a jövő is, a munkával, feladatokkal bőven megrakott nagy-egységek sokasága, de annyira beleszokott ebbe a vidám és könnyű életbe, hogy rögtön el is hessegette magától komolykodó gondolatait. „Jut még erre épp elég idő” – szokta mondani –, meg: „majd dolgozunk, ha már mást úgysem tudunk csinálni”.

Már szinte teljesen elfeledkezett jövendő tevékenysége színes ecseteléséről, mikor egy kora reggeli órában bekapcsolt a videofal és közölte, hogy hivatalos információt sugároz számára az egyetem.

Bangar Hol éppenhogy felébredt mély kábulatából egy hosszan-tartó lumpolás után, bizonytalan mozdulatokkal csavarta el a kapcsolót. Szeme még dagadt volt és erősen vibrált a hajnali kékes fényben, így bekapcsolta a kiírókészüléket is. Tudatrendezője mélyén valahol felfogta, hogy rettentően fontos számára ez a közlemény, azonban biztos volt az eredményben, így nem engedte emiatt szétrombolni kellemes belső zsongását. Egy ideig hunyorogva nézte a képen sűrűsödő szöveget, azonban nem sokat látott belőle, sőt a hangok is visszhangszerű dörejként ütötték meg hallómembránjait, így az egész audiovizuális rendszert kikapcsolta, csupán a kiírószerkezetet stabilizálta és ismét mély, kellemes álomba zuhant. Késő délután ébredt fel, kissé törődötten, de már lényegesen tisztább

fejjel és mosolyogva konstatálta, hogy a videofal alatt több méter sűrűn teleírt információszalag tekeredett a földre. Megfürdött, kényelembe helyezte magát és maga elé vette a szalagot. Sárga, hosszúkás szeme előtt ugráltak a szabályos vonalak, ahogy olvasni kezdte:

HATÁROZAT

„Mi, a Galaktikai Központi Kozmobiológiai Egyetem Rektora elutasítjuk és a nyilvános vita elől kizárjuk végzős hallgatónk, Bangar Hol doktori disszertációját az alábbi indoklás alapján.

1. Tanítványunk a tanszéki kutatók irányítása alatt kitenyésztett egy olyan gyors szaporodású és gyors életfolyamatú, önálló enzimrendszerrel rendelkező fehérjetenyészetet, amely bioritmusának megfelelő táptalajra helyezve a tudományos megfigyelések számára elengedhetetlenül fontos gyorsasággal szaporodik, fejlődési fokozatokon megy keresztül, differenciálódik és mind fejlettebb autóregulációs egyedeket hoz létre.

Tanítványunk a különböző laboratóriumi lehetőségeket szakszerűen kihasználva szépen demonstrálta, hogy megfelelő hőmérsékletű, táptalaj-összetételű és légkörű mikroklímában ez az önszervező fehérjerendszer mind bonyolultabb formációkat hoz létre; majd a különböző vitalitású egyedek merőben új struktúrákat képesek alkotni szinte végtelen bonyolultságú variánsokban.

Kisebb külső beavatkozással elérhetőnek látszott az is, hogy a jelzett fehérjeszervezetekben magasan szervezett

szervrendszerek és jelzőrendszerek fejlődnek ki, ennélfogva a tenyészpopuláción a rendkívül gyors szaporodási készség miatt sokat ígérő élettani modellezések látszottak végezhetőnek.

2. Tanítványunk beszámolójában szépen levezetett számításokkal bizonyította, hogy amennyiben nem laboratóriumi, hanem in situ [eredeti természetes helyén] lehetőséget teremtünk eme fehérjeszervezetek elszaporításának, azokat az élettelen bolygókat is sikerrel tudjuk rövid idő alatt biológiailag aktívvá tenni, amelyek légköri összetételük, hőmérsékleti viszonyaik, gravitációjuk és forgássebességük miatt magunkfajta magasabb-fejlettségű élőlények számára lakhatatlanok.

3. A munkahipotézis igazolására és a demonstráció gyakorlati elvégzésére tanítványunk egy lakatlan égitestet kért. Tanszékünk mérlegelte a várható eredményeket, valamint a további kutatási lehetőségeket, és úgy döntött, hogy a Galaktika Északi Perifériáján lévő S-9 sárga csillag harmadik, lakatlan bolygóját átengedi a kísérlet céljára, tekintve, hogy ez az égitest felel meg legoptimálisabban a tenyészet vázolt élet-feltételeinek.

4. A rendkívül gyors-forgású kis bolygó felületét teljes egészében folyadék borította. Tanítványunk ebbe a közegbe helyezte el különböző pontokon az in vitro [a vizsgálat nem egy élő szervezetben, hanem azon kívül például egy kémcsőben zajlik le] kitenyésztett sejttelepet, amely a beadott vizsgatanulmányban mint Szuper-csíra szerepel. Többszöri mintavétel útján megállapította, hogy a Szuper-csíra pár kis-egység (természetesen a saját bolygóidejük szerint pár millió

nagy-egység) alatt megszámlálhatatlan variációban és mennyiségben szaporodott el, azonban a magasabb szervezettségi fok elérésére képtelennek mutatkozott, csupán csekély variabilitás alakult ki. Tanítványunk ekkor – igen szellemes megoldással – megváltoztatta a kis égitest földtani szerkezetét abból a hipotézisből kiindulva, hogy más geológiai formációk elősegíthetik a differenciáltabb egyedek létrejöttét.

Így geotermikus hőváltoztatással és a szilárd szerkezetű anyag felszínre emelésével, valamint egyedi összetételű kötött légtér létrehozásával valóban elérte, hogy igen rövid idő alatt kialakultak a Szuper-csíra változékonyabb típusai is.

Hat kis-egység leforgása alatt mintegy kilenc főfaj alakult ki, reprodukálva ezzel a mind magasabb fejlettségű típusok megjelenési lehetőségét a laboratóriumban kísérleti úton már eleve kidolgozott öröklésmenet és autóreguláció sejtbe épített programja alapján.

5. Ezzel tulajdonképpen be kellett volna fejeződnie a demonstrációnak, hisz tanítványunk elérte a kitűzött célt azzal, hogy gyakorlatban is bebizonyította, miszerint elméleti úton kidolgozott és programozott fehérjeszerkezetek a nekik megfelelő életfeltételek közé helyezve bizonyos alacsony-szervezettségű, de kétségtelenül önálló létű tenyészetekké válhatnak, és élettelen kozmikus térségbe kihelyezhetők.

Ezzel a munkájával tanítványunk kiérdemelte volna teljes elismerésünket, a jeles szintű doktorátust, valamint azt a lehetőséget, hogy az extra-civilizációs galaktikai területeken ehhez hasonló kutatási és telepítési tevékenységet folytathasson.

6. Tanítványunk azonban elfeledkezett a kutatói korrektségről, Egyetemünket annyira jellemző etikai alapállásról és dicsőségvágytól, valamint tudóshoz annyira illetlen hiúságból az általa Szuper-csírának nevezett kis alacsony-szervezettségű laboratóriumi anyagot különböző manipulációkkal oly természetellenes és eredeti konstrukciójuktól teljesen idegen fejlődési szintekre késztette, amely odalenn visszafordíthatatlan biológiai konfliktusokat, a Galaxisra nézve pedig beláthatatlanul veszélyes szituációkat eredményezett. Tanszékünk tudta és beleegyezése nélkül tanítványunk önhatalmúlag kiválasztotta a Szuper-csíra egyik meglehetősen virulens és erősen agresszív erdőlakó csoportját; ezeket életfeltételeik megváltoztatására kényszerítette azáltal, hogy megszokott erdei környezetükben mesterséges telepítéssel elszaporította a mutánsokra veszélyes ragadozókat.

Rengeteg mutáns esett áldozatul az ökoszféra eme deformálásának, azonban a megmaradottak szükségszerűen továbbdifferenciálódtak és ezt genetikai úton tovább is örökítették utódaikban. Az eredmény tovább növelte felelőtlen tanítványunk amúgy is nagymértékű önhittségét, még itt sem állt meg, hanem tovább manipulálta a mutáns további életfeltételeit oly módon, hogy egyrészt a fán-lakásról való eltérítés megszabadította a kis négylábúakat az első végtagok kapaszkodó funkciójától, másrészt az így már primitív eszközhasználathoz szoktatott mutánsok új életterületén elpusztította a nagy-méretű ragadozókat, csupán azokat hagyta meg, amelyeket ügyetlenül kezelt kis szerszámaikkal el tudtak ejteni. Miután a megváltozott életfeltételek között nagyobb

veszély nem fenyegette a mutánsokat, élelmük is biztosítva volt, pár ciklus alatt annyira elszaporodtak, hogy a szilárd felszín minden területén megtalálhatók voltak alfajaik, ahol csak az éghajlati viszonyok erre lehetőséget adtak. Bizonyára ez a megfigyelés adta az ötletet felelőtlen tanítványunknak ahhoz, hogy még tovább differenciálja kreatúráját külső beavatkozással, nem gondolva ennek esetleg visszafordíthatatlan következményeire.

Így Tanszékünk engedélye nélkül három alkalommal végzett pályamódosítást a kis bolygó saját tengelye körüli, valamint központi égitestje körüli forgásában, miáltal háromszor módosult alapvetően a bolygó éghajlata. Ez a folyamat háromszor egy kis-egységnyit tartott, természetesen a kis bolygó saját idejéhez mérten egész geológiai korszakokat ölelt fel.

A „robbanásszerű” életfeltétel-változások a Szuper-csíra több száz alfaját és csoportját pusztították el, amelynek során a kiszolgáltatott populációtöbbség – a kritikus folyamatok törvényszerűsége szerint – nyilvánvalóan elpusztult, néhány alcsoport átvészelte ugyan a kataklizmát, igazán adaptálódni viszont csak a manipulációkkal többszörösen virulenssé tett faj tudott.

Bár ez a faj is tetemes veszteségeket szenvedett (a fajon belüli szelekció által), a fenti kísérlet során az az egyébként bizonyított munkahipotézis igazolódott, miszerint csak a többlépcsős evolúciós teszten túljutó csoportok, alfajok; tehát csak a legéletképesebb egyedek szaporodhattak tovább, azok, akik a legnehezebb próbákon is túljutottak.

Tanítványunknak így a sokszintű szűrés után maradt egy Szupercsíra-mutáció, amely rendkívül gyorsan tudott reagálni a külvilág változásaira, optimálisan adaptálódott; értett az eszközhasználathoz, felismerte az egymásrautaltságot a célszerű magatartás érdekében, melyet tanítványunk még oly módon is megerősített, hogy gondoskodott az egyedileg fennmaradni igyekvő mutánsok megsemmisítéséről. Természetesen a többi élőlényváltozat, amelynek spontán életmenetébe tanítványunk nem avatkozott bele, megmaradt természetes kialakulási szintjén és jelenleg is ott van.

Az imigyen kiválasztott és manipulált Szupercsíra-változat azonban a többi változathoz képest rohamos fejlődésnek indult.

Amint tanítványunk disszertációjából is kitűnik, „a fenti vegetáció mintegy modellezve a mi fejlett kristályalapú szerveződési sémánkat, hamarosan célszerű funkciójú csoportokká alakult, ezek pár száz generáció alatt etnikailag elkülönültek egymástól, különböző kommunikációs rendszereket létesítettek saját használatukra, az eszköztárolástól, eszközhasználatról mind bonyolultabb eszközgyártásra tértek át és könnyen elkülöníthető homogén csoportokat alkotva differenciálódtak tovább”.

7. Tanítványunk ezek után hibát hibára halmozott önhittségből és nagyravágyásból. Legelső sorban elfeledkezett arról, hogy kreatúrái már a laboratóriumi sejtprogramozás sOrán is – ez ide – ig kiderítetlen okoknál fogva – a megengedettnél sokkal magasabb szintű agressziós paramétert mutattak, amely állapot ugyan a bolygóra való telepítés során egy ideig talán szükséges is volt a fennmaradásuk érdekében,

később ennek megváltoztatására nem került sor, sőt erősödött azáltal, hogy az evolúciós tesztek alkalmazásával az agresszivitásnak mind nagyobb esély adódott. Ennek a mulasztásnak elsősorban a többi élőlényfaj esett áldozatul, azáltal, hogy ezeket a Szupercsíraváltozat önfenntartása érdekében szisztematikusan irtani kezdte.

Később – egy teljesen elhibázott elgondolásból – tanítványunk tovább fokozta a kiválasztódási tesztezést oly módon, hogy a faj önmaga elleni agresszióját sem befolyásolta semmi formában, sőt – szándékosan – különböző epidémiák és kóros egyedtípusok elszaporításával időnként hatalmas populációpusztulást eredményezett, csupán az öncélú kiválasztódás érdekében. Ez az etikátlan magatartás meg is hozta a várt eredményt: pár száz generáció után a megmaradt legvirulensebb fajok megtanulták legyőzni fajtájukat megtizedelő járványokat és fehérjealapú szerveződési szintjükhöz képest meglepően magas adaptációs szintet értek el.

A probléma igazi magva viszont akkor kezdett megmutatkozni, mikor nyilvánvalóvá vált, hogy ez a magas-szintű adaptációs készség szükségszerűen magával hozta egy ennek a szintnek megfelelő ugyanolyan magas-szintű logikai-érzelmi viszonyulási regulációs egység kifejlődését is.

Kialakult egy önálló ontológiát megteremtő tudat, vagy általdat eme élőlényekben, az érzelmi szférák összes tulajdonságát reprezentáló emocionális rendszerrel együtt, melynek első élményanyaga a félelem volt.

Környezetükhöz és egymáshoz való viszonyulásukat az így kialakult agresszió-félelem-viszont-agresszió élménykör

determinálta. A bolygón egyeduralkodóvá vált tehát egy élőlényfaj, amely az eleinte ugyan szükséges, később azonban végtelen káros agresszív ösztönzések hatására első reakcióként minden ingerre támadással felelt, megtanulta a többi egyed agresszivitásától való félelmet, s ennek annullálása érdekében még agresszívebb lett.

Ennélfogva hiába érték el tanítványunk kreatúráinak egyes csoportjai a mi civilizációnknak miniatürizált karikatúráját, az eleve elhibázott programozás következtében az egész kísérleti populációra generációk ezrein keresztül mérhetetlen átélt szenvedés jutott, noha egyes kisebb mikrocsoportok elméleti szinten megkísérelték ugyan az észszerűbb alkalmazkodást, totalitásukban képtelenek voltak áttörni a faj biológiai korlátait.

8. Mindezek után elkövetkezett a lehető legrosszabb: a Szuper-ecsíra a regulációs rendszer további rohamos fejlődése során nemcsak ontológiát, de kozmológiát is gyártott.

Természetesen nem ismerhette fel sem származásának eredetét, sem makrokörnyezetének objektív mibenlétét; bizonyos minimális energetikai ismereteire támaszkodva azon mesterkedik jelenleg, hogy önerejéből – primitív kis eszközeivel – kilépjen saját égitestje gravitációjából és felfedezőhódító útjára keljen a Galaxisban. Eme élőlényfaj nevetségesen röpke élettartama objektíve lehetetlenné teszi egyelőre, hogy hozzánk, vagy pláne más galaxisok értelmes lényeihez bárhogy is eljussanak (ezt a Külső Perifériák köré vont sugárzónánk eleve biztosítja); mégsem állítható teljes bizonyossággal, hogy végtelenül gyors életváltásaik következtében hamarosan nem

fejlesztenek-e ki még agresszívabb és a mostaninál sokkal hosszabb élettartamú, esetleg larválható mutánsokat.

Tehát eljutottunk a kísérlet kezdetétől számított három egység után oda, hogy elméletileg támadhatók vagyunk egy laboratóriumban kitenyésztett és gondatlanul ellenőrzött primitív-szerkezetű fehérjeállomány bizonyos mutánsai által, csupán azért, mert egy felületes munkát végző, meggondolatlan hallgatónk ebbe az anyagba a végtelen differenciálódás lehetőségét kódolta bele.

Összefoglalva: a tudományos szerénységet teljesen nélkülöző és minden etikai alap híján munkálkodó tanítványunk két minősíthetetlen és alig jóvátehető vétséget követett el.

1. Laboratóriumi szinten kialakított egy élőlényfajt, amelynek programozása és konstrukciója folytán generációk százezrein keresztül a boldogtalanság és a permanens szenvedés állapotát kell átélnie.
2. Jelenleg még beláthatatlan és felmérhetetlen következményű objektív veszélynek tette ki az egész civilizált Galaxist eme élőlényfajta elszaporításával.

Ez utóbbi objektív veszély elhárítására Tanszékünk azonnali konzíliumot hívott össze a Civilizált Világok exobiológus szakértőiből.

9. Fentiek alapján Tanszékünk átgondolva az előttünk álló nehéz feladatokat úgy döntött, hogy Bangar Hol végzős hallgatónk fentebb részletezett témájú dolgozatát visszautasítja és elfogadhatatlannak minősíti a nyilvános vita kizárására mellett; nevezettet pedig az összes e témakörből eddig felmerült

és ezután felmerülendő költségek megtérítésére ítéli, mindezek után egyöntetű véleménynyilvánítással visszaminősíti negyedosztályú tudományos segéderővé.

E Határozat ellen fellebbezési jogot nem adunk.

A Galaktikai Központi Kozmobiológiai Egyetem

REKTORA

Bangar Hol tökéletesen kijózanodott, ahogy a sűrűn telerótt tekercset olvasta. Időnként megállt az olvasásban, fejét lehorgasztotta, többször megrázkódott és mind kisebbre zsugorodott össze. Szemének opálcsillogása elhalványult, majd teljesen meg is szűnt, ruganyos, fényes testlemezeire szürkés, matt réteg rakódott. Erőtlenül nyúlt a tele-kommunikátorhoz és kérte a numerikus központot, hogy keresse elő valahonnan Saxit.

A lány szinte azonnal megjelent, egy közeli szórakozóhelyen hallotta meg a hívást, ahol barátnőivel épp a legújabb cseppfolyós narkotikumot kóstolgatták: egy ismeretlen égitestről származó, olvasztott kvarcedényben lévő színtelen aromás folyadékot, amely az emésztőüregbe engedve szinte azonnal szédülést és kéjes bódultságot okoz. Saxi lelkendezve hozott magával egy kis adagot ebből a folyadékból és formás, kétágú nyelvét a pohárkába dugdosva kérdően nézett a fiúra:

– Mi történt, doktor úr, de ocsmányul nézel ki?!

Bangar Hol még apróbbra és szárazabbra zsugorodott és színtelen hangon szólt a lányhoz.

– Olvasd! És most mondd meg, mit tegyek?

A lány összehajtotta halványlila kígyózó testét, maga elé vette az egész köteget és olvasott.

Sok idő telt el. Saxi visszagöngyölte az egész tekercset, majd újból alaposan áttanulmányozta, egyes részleteket többször is átolvasott.

Bangar Hol nézte, nézte, először nyugodtan, majd mind izgatottabban, egyszer csak felugrott a lány mellől és kiszaladt a kis szertárba.

– Mit keresel? – futott utána Saxi.

– Hagyjál, rájöttem. Csak én hozhatom helyre a dolgokat!

– Mit akarsz tenni?

– Majd meglátod azonnal.

Bangar Hol nemsokára visszajött terepöltözékben, kivette íróasztalfiókjából a gravitációnövelő pályamódosítót és a csillagszán indítókulcsát.

– Mit akarsz csinálni, te őrült? – kérdezte olyan izgatottan Saxi, hogy még a kábítófolyadékot is elfelejtette kóstolgatni.

– Ne kérdezősködj annyit, add ide inkább a zsebkomputeremet, ott van valahol a kacatok között.

– Nem mész sehová, amíg meg nem mondod, milyen őrültséget találtál ki újra! – szólt Saxi és odaállt az ajtó elé.

– Na rendben. Ide figyelj! Három pályamódosítást már végrehajtottam azon az átkozott kis salakkupacon, hogy robbant volna fel, mielőtt ez a fogyatékos dékán épp ezt adta volna nekem. Mindhárom esetben egy ezred-szektornyit

eltávolítottam – igaz, hogy nagyon lassan – a planétát a központi égitestétől, miáltal majd befagyott a fenekük az én kis teremtményeimnek. Némelyeknek tényleg be is fagyott, de ez most nem lényeg. Amint látod, maradtak épp elegen. Most egy kicsit jobban arrébb pöckölöm ezt a golyócskát a melegtől és minden megoldódik.

– Hogyan, te eszeveszett? Hisz ezzel elpusztítod valamennyit! Megfagynak a nyomorultak, hiába egész miniatűr technikájuk, csecsemőcivilizációjuk, világűr-meghódítási tervük!

– Nem fognak érezni semmit. Nem fog fájni nekik, hisz tudod, hogy fejletlen receptoraik képtelenek érzékelni az abszolút hideg beálltát.

– Nincs jogod kiirtani őket, hiába a te teremtményeid! – csattant fel Saxi és hosszú zöld szeméből kemény smaragdcsillogás csapott ki. Bangar Hol kiegyenesedett, varázsütésszerűen összerendeződött testlemezeiről lepergett a szürkés lepedék. A sok fényes kristálylemez irizálva csillogott testén. Szeméből szerteágazó villogás tüzelt.

– Figyelj rám, kis buta pulzárkám! Ha jól átolvastad disszertációmat, akkor tudnod kell, hogy ez a szerencsétlen élőlényfajta mennyire hajlamos a differenciálódásra és az adaptációra. Amíg itt mi ezeken elmélkedünk, azok odalenn már több tízezer generációt élnek át, mind differenciáltabb egyedeket produkálva, persze ugyanakkor pusztítva a kevésbé alkalmazkodóképeseket.

Amikor én most közbelépek az én újabb „jégkorszakommal”, csak azok a populációk fognak elpusztulni, amelyek

mindenféleképpen elpusztulnának. A többiek megmaradnak. Jóval kevesebben, az igaz, de ez az utolsó generáció már túléli a pusztulást.

És tekintve, hogy szerveződésüktől fogva egyik életfeltételük az adott légkör belélegzése, meglehetősen egyszerű módon belekeverek a légkörükbe egy kis hatóanyagot, egy antiagressziós-spray-t, amely egyszer s mindenkorra átprogramozza ezt az ostoba erőszakosságukat.

Nagyon könnyű dolog, és végtelenül szégyellem magam, hogy ez már az elején nem jutott eszembe. De csak ez a megoldás lehetséges, hidd el. Ezt ők – a Magas Tanszék – nem tehetik meg. Őket köti az etika, meg sok minden egyéb.

Egy negyedosztályú kutatási segéderőt nem köt semmi. Már a hiúság sem. Talán csak a lelkiismerete. Belátod, hogy ez az egyetlen járható út?

Saxi lassan bólintott.

– Igen. Talán igazad van. És a megmaradottak, odalenn, a túlélők – mert mindig azoknak van igazuk –, szépen meg fogják magyarázni utódaiknak, hogy az utolsó nagy természeti katasztrófa megtanította őket arra, hogy nem egymás ellen kell hadakozniuk többé apró-cseprő okok miatt, hanem nagy összefogással küzdeniük kell a természet vak erőivel szemben, mert csak így juthatnak el a csillagokba… így képzeled?

Bangar hol komolyan nézett a lányra és kissé kesernyésen mosolygott.

– Igen, valahogy így lesz… – mondta lassan.

– És tényleg eljutnak a csillagokba? Hozzánk!?

– Talán igen. Egyszer. Akik túlélték. Akik mindent túléltek. És fegyver nélkül…

Saxi félreállt az ajtóból, intett a távolodó fiúnak, majd sokáig hallgatta a csillagszán után összecsapódó vákuum dörejét. Aztán visszament a belső helyiségbe, hosszú, kétágú nyelvét kéjesen belemerítette a zsongító nedűbe és érezte, hogy legbelső motorikus kristály központjában vibráló, meleg piezoáram szaladgál végig. Elmosolyodott és rájött arra, hogy menthetetlenül szerelmes ebbe a sárga-szemű, hebehurgya alakba. Csak sokkal később tudta meg, hogy szerelme bolygómentő expedíciója már az induláskor halálra ítéltetett. Az Egyetem nem vette ugyan vissza a csillagszánt a fiútól, de Luri dékán gondoskodott róla, hogy az S-9 rendszer koordinátáit kitörölje a gép agyából, oda Bangar Hol a Tanszék engedélye nélkül soha többet nem mehet. Hosszú egységekig kóborolt bolygórendszerek és csillaghalmazok között. A kozmosz járatlan útjain szédületes távolságot járt be, de hiába, a kis gyors-keringésű bolygót nem találta meg, mintha elnyelte volna a Világegyetem. Egy idő után elfáradt és betáplálta a hazavezető út programját: „- Legyen meg Luri akarata”.

EGY KISEBB UTAZÁS

Bangar Hol negyedosztályú tudományos segédmunkatárs porosan és piszkosan tért be a Szédült Kvazár nevű mulatóba. Itt meglehetősen vegyes társaság fogadta: leszázalékolt űrhajósok, mindenhonnan kirúgott űrcsempészek, kacér fiatal lányok, gondosan rangrejtve tudományos fokozatukat, valamint bohém, kicsapott diákok. Bangar Hol is efféle volt, egy ugyancsak kínos melléfogás miatt doktori disszertációját visszavágta a mélyen tisztelt Egyetem és azóta kopott szkafanderben és koszos terepcsizmában a nukleáris szemét annihilizáló telepén dolgozik.

Ez nem éppen a legideálisabb munkakör egy valamikor szépreményű exobiológus számára, azonban visszaminősítése hosszú időre ide kényszerítette.

Talán nem is nagyot tévedett Luri, a „Fogyatékos dékán” – ahogy ő nevezte baráti körben –, amikor pár egységig erre a száműzetésre kényszerítette.

Mert ahogy az említett lokál sarkában üldögélve sokszor végiggondolta helyzetét, korántsem érezte olyan szerencsétlennek magát, mint az első napon.

Az igaz, hogy a szépen hangzó exobiológus cím helyett csupán az „űrszemetes” korántsem hízelgő titulusát nevezhette magáénak; azonban fellengzős hiúsága, nagyképű gyerekessége lekopott, mesterkélt szóhasználata, finnyássága eltűnt, természetes vidámsága úgy bukkant ki a sok póz alól, mint mikor a szél lefújja a kozmikus port a vörös Mars-sziklákról.

Keményen dolgozott kemény és edzett munkatársak között, akik mind hasonló sorsbuktatók következtében kerültek erre a területre. Megedződtek, könnyedek, vakmerőek lettek és jómódban éltek, mert a nehéz és veszélyes munkát jobban fizették, s mellesleg egymást is megtanulták megbecsülni.

Összejöttek időnként a Szédült Kvazár rosszul világított sarkaiban és mesélték egymásnak kalandjaikat, életüket.

Bangar Holt hamar megszerették, mert vidám és jókedvű volt, együtt itta társaival a feneketlen mennyiségű Ku-ku-t, amit a Gyűrűs Bolygó környékéről csempésztek át a nepperkapitányok és együtt nevetett velük, amikor elmesélték, hogyan csapták be a Biztonsági Szolgálat merev bürokratáit.

Néha-néha még elhangzott egy gúnyos „doktor úr, mesélj” kiszólás, de senki nem vette már komolyan, s ő nem sértődött meg rajta, csak a száját húzta el kissé keserűen.

Nyelt egyet a pohárból, elszívott néhány műanyagszálba csomagolt füvet, sárga szemében vidám bódulat csillogott és várta Saxit.

A lány sokszor úgy robbant be az ivóba, mint egy szupernóva. Kígyózó lila testén új-divatú csillámpor, zöld szeme körül halványpiros árnyalás, karcsú csuklóján ismeretlen égitestek anyagából karperec.

Üdeség és szertelen jókedv áradt belőle, mindenkit jóbarátjaként üdvözölt, s ha sikerült hozni valami újféle afrodiziákumot az egyetemről, igazságosan töltött pár cseppet mindenki poharába, majd halványlila testét összehajtva belehuppant Bangar Hol ölébe.

Ezen az estén is így termett ott a semmiből, mint egy csodálatos északi fény, sziporkázott a csillámtól, szeme ragyogott, halvány piezoáram csíkok futkostak hajlékony pikkelyein. Karcsú, kétágú nyelvét néhányszor megmártotta a fiú poharában, majd megborzongott: – ez vacak! Elviszlek egy helyre, ahol csodálatos dolgok vannak. Gyere!

Bangar Hol végignézett ütött-kopott öltözékén, csámpás terepjáró csizmáján és elszontyolodva kérdezte: – így?

– Ne törődj ilyen hülyeségekkel – rántotta fel ültéből Saxi –, ott senki nem foglalkozik ilyesmikkel, szedd már össze magad!

– Hová megyünk?

– Az Ant-Varanra, Wu mesterhez.

– Az Anti-Veranra? Neked teljesen elment az a kis eszed is, ami volt, hisz az négyszáz ciklus csak oda és ugyanannyi vissza! Nekem pedig hajnalban már szemetelnem kell, és ki a világűr átka az a Wu mester?

– Majd megtudsz mindent idejében, csak ne csinálj be előre. Gadde elhozta a vákuumszánt a tanszékről, még két füvet sem szívsz el és már ott is vagyunk vele.

– És ki az a Gadde? – nyöszörögte elcsigázottan a fiú, mert úgy érezte, hogy ez alkalommal meglehetősen sok volt számára a meglepetés, bár Saxi mellett ebben soha nem szenvedett hiányt.

– Gadde exopszichológus hallgató az egyetemen, mint én. És nagyon csinos, vedd tudomásul. Fém-zöld pikkelyei vannak és nagyon meleg az aurája. Ezer fot bioáramot képes kisugározni

magából, de ha ki mersz kezdeni vele, kiégetem a motorikus központodat, úgy vigyázz!

– Kell is nekem a te Gadded –, mormogott Bangar Hol és tudván, hogy nincs sok értelme ellenkezni, vontatott lépésekkel követte az előtte kígyózó lányt.

A csillagszán vezérlőpultjánál ott kuporgott Gadde, s Bangar Hóinak majd elállt a cirkulációja a gyönyörűségtől, ahogy meglátta. Valóban csodálatosan szép volt, arányosan telt, kígyózó alakján villogtak a foszforeszkáló metál-zöld lapok, liláskék szeme égetően sziporkázott az égővörös kontúrok közül, ezüstfehér hosszú haja lágy hullámokban omlott végig testén.

A fiú elfordította szemét a látványtól, úgy mutatkozott be, fogai közt mormogva valamit, majd beült a jármű legtávolabbi sarkába és rágyújtott. Az ezüsthajú lány nevetve küldött utána egy kis gerjesztőáramot és már kapcsolt is.

A téridő úgy zárult össze mögöttük, mint egy fekete függöny. Bangar Hóinak összes membránja berezonált.

– Mi a Galaktika pokla ez a szerkezet? – nyöszörögte alig hallhatóan.

– Új típus – nevetett Saxi a Központi Bolygók leggyorsabb járműve. Gadde kiudvarolta ma éjszakára az öreg ügyeletestől, aki már úgysem jár sehova, hisz már nyolcszázhúsz egységet élt meg, és a kocsi csak a garázsban porosodna. De kösd be magad, landolunk. És kapcsolj szintetizátorra, mert a varaniakkal nem tudsz másképp érintkezni.

Észrevétlenül csúsztak be a helyi téridőbe és mire a légkörben elhaltak a hangrobbanások, már beszívta őket a fogadózsilip.

Kör alakú, különös helyiségbe érkeztek, melynek falai szűkültek-tágultak állandóan lüktetve, mintha színes hullámzó ködökből lennének.

A terem, helyiség, vagy szoba egyik részén mintha töményebb lenne a köd, egy sötétebb cso – mó, vagy vibráló gömbhalmaz látszott.

Saxi odalebegett és átölelte.

– Üdv néked, kedves Wu mester –, suttogta szintetizátorán keresztül –, nézd, még vendégeket is hoztam. Nem haragszol? A

légkör felizzott és a ködcsomóból impulzusok áradtak a vendégek felé.

– Béke veletek, molekuláris lények – fordította csillámreceptoraik számára a szintetizátor –, érezzétek itt jól magatokat. Nem lesz bántódásotok, antisztatizáltam magam. Mit adhatok nektek, messzi világok lakói?

– Csak válaszolj nekünk, Wu mester – csilingelt Gadde – és kóstold meg ajándékunkat, a Központi Bolygók nektárját. Hosszú ujjai közt lebegve tartott egy kis áttetsző edényt, amelyet lassan körülfolyt a füstszerű ködgomoly. Az edénykéből kékes szikrák pattantak ki és a sűrű légkör rezonanciája kellemes akkordokká olvadt össze.

– Kedvesek vagytok, halandó kristálylények –, hallatszott a szintetizátor lágy fémhangja. – Érezzetek békét, szépséget és gyönyört receptoraitokkal. Kérdezzetek, messziről jött látogatók és választ kaptok.

Bangar Hol összeszedte magát, meg akarta mutatni, hogy végül is ő a férfi ebben a csapatban és halkan megkérdezte: – Ki vagy te, tiszteletre méltó Wu mester, és miért nevezel bennünket halandóknak, te magad halhatatlan vagy talán?

– Állapot vagyok, nem élőlény – surrogott a gépen keresztüli válasz –, nevem nem Wu, ez csak egy rezgésmoduláció, amely leginkább megközelíti rezonanciám hullámtartományát és csak hozzátok viszonyítva vagyok örök-életű.

– Hogyan értesz akkor meg bennünket és honnan erednek gondolataid?

– Ti is részesei vagytok az Értelemnek, ha nem is maga az Értelem, azért meglehetősen bonyolult megértenem elszórt motorikus központjaitok diffúz kisugárzásait. Ha mindnyájatok egyedi autóregulátora egy adott állapotba koncentráltan impulzusokon keresztül tudna kommunikálni, csak annyit kellene tennem, hogy ráállítom magam erre a frekvenciára és létrejönne az azonnali és tökéletes kommunikáció. Így csak többszörösen lebontott, majd interferált áttételek útján jut el hozzám, amit közöltök, vagy kérdeztek, de azért eljut. Szerveződési rendszereinket térben és időben igen nagy távolságok választják el. Arra a kérdésre pedig, hogy honnan vannak a gondolataim, nincs mit felelnem, hisz nincsenek gondolataim. Mondtam, hogy állapot vagyok, bár azt hiszem, ez nektek nem sokat jelent. A moduláló impulzusok – melyből állok – magában foglalják a gondolatokat is, hisz minden impulzus. Az egésznek ez a szerkezeti lényege. Más nem is volt soha, jelenleg sincs egyik világban sem és nem is lehet sehol. Minden létezésnek ez a formája, az enyém csak egy alakváltozás, amely az itteni feltételek mellett csupán így és ilyenképpen alakulhatott ki, tökéletes összhangban a többi kialakulással, – akár a tiétekkel is.

– Egyedül élsz, vagy létezel itt, a Világegyetem végén? – kérdezte halkan Saxi.

– Ennek nincs jelentősége! Lehetek egymagam és többen is, de ez is mind én vagyok. Amit ti a magatok nyelvén és felfogásában „varaniak”-nak neveztek, azok lehetnek sokan, vagy én egyedül, de ez egy. Polarizálhatom magam, vagy koncentrálódhatom, diffundálva is ugyanaz vagyok, mint

összesűrűsödve, plazmaként, vagy kristályként, ha tetszik. Mikor először találkoztunk, már több ciklussal előre megéreztem a tér impulzusváltozását, amelyet mozgásod okozott idejöveteled alkalmával, átvettem biorezgéseidet, amelyek harmonikusak voltak és ezért utat nyitottam számodra a téridőben, amely más esetben ugyanúgy el is zárulhatott volna te előtted is, barátaid előtt is.

Elmentünk volna egymás mellett egyazon szintű létezés keretein belül, anélkül hogy legcsekélyebb tapasztalatod is lehetett volna eme világok létezéséről, holott – ha távolról is – ugyanennek a világnak vagy részese te is és ti többiek mind.

És hogy a Világegyetem végén élnék? Ez is csak viszonylatrendszer kérdése. Több-száz milliárd fényciklussal ide van egy halmaz. Olyan messze van, hogy impulzusait alig érzem. Az általatok mért egységrendszer szerint több megaciklusnak kell eltelnie ahhoz, hogy csak egyetlen impulzusa ideérjen. Egy kiterjedése és egy összehúzódása alatt világok millióit tartalmazó spirálködök százezrei születnek és semmisülnek meg. A következő kiterjedése engem is magával visz és így szerves része leszek annak a nagyobb rendszernek, amely az egészet egyensúlyban tartja.

– Wu mester! – ugrott fel hirtelen Gadde – ez a rendszer, vagy halmaz, vagy erő, amiről beszélsz, ez él? Ez éppolyan léttel, személyiséggel, alakkal vagy szellemiséggel felruházott valami, mint ami te vagy? Vagy teljesen más? Egészen más?

– Ez a kérdés sem jó, kedves kristálylény! Hisz ez, amiről beszéltem, ez csak az egyik koncentrátuma ugyanannak az impulzusrendszernek, amelyből vagyok én is, ti is. A megszámlálhatatlan koncentrátum egyike. Valószínűleg ettől is mérhetetlen távolságra léteznek még koncentráltabb halmazok, amelyek még sokkal több halmazt és rendszert foglalnak magukba és hatásuk világegyetemek milliárdjait szabályozza. Hogy aztán ezeknek mind van talán egyetlen kiindulópontja, egy koncentrátuma, amely lényegében ugyanaz az

impulzusrendszer, amelyből én is, vagy ti is álltok? Ez lehetséges, de én sem tudom biztosan. A ti létetek is épp oly pulzálás, mint az égitesteké. Hogy ti mindezt szétválasztjátok élővé és nem élővé, ez csak önkényes viszonyítási rendszer, ami a magatok világában a dolgok közt való specifikus eligazodás szempontjából szükségszerű. De vannak olyan világok is, amelyek lakói titeket sem tartanak élő szerveződésnek, hisz a legtöbb világ úgy osztályozza a többit, mint ti; élő vagy nem élő. Csakhogy mindenki mást tart élőnek. Vannak világok, amelyek számára a ti mozgási sebességetek olyan gyors, hogy egyszerűen nem is észlelik a léteteket, holott egyazon téridőben léteztek. Másoknak pedig saját mozgásuk annyira gyors a tietekhez képest, hogy konstans, – ennélfogva élettelen anyagként kezelnek benneteket, hisz életfeltételeik egyikének a mozgást tartják.

Az életjelenségek meghatározása világok szerint más és más. De mindenütt önkényes. Azt mondják: él, mert mozog, szaporodik, anyagcserét végez, növekszik, elenyészik – pedig csak pulzál. Azt a nagy impulzusrendszert bontja le mikroimpulzusokká, amelyről az előbb beszéltem. Ebből áll az, amit ti életnek neveztek. A csillaghalmazok is ugyanezt teszik. Mi a különbség köztetek?

– Érted most már, kisfiú? – tette rá hűvös, karcsú karját Gadde a fiú vállára. – Menjünk!

– Béke veletek, tiszta-sugárzású kristálylények! – izzott fel egyszerre mindenhol a ködcsomó, a falnak látszó elhatárolások kitágultak és az űrszán automatikusan odasiklott melléjük.

Bangar Holt a két lány kitette a szeméttelepen. Lehajtott fejjel bandukolt, szorosabbra húzta magán a viseltes szkafandert. Munkatársai már nekikezdtek a rakodásnak, csak az ő szállítógépe árválkodott a sarokban. Felvette a sugárvédő maszkot, beindította a gépet és nekihajtott a legnagyobb rakásnak. A teleszkópos rakodókarok mélyen belefúródtak a halomba, felmarkoltak egy nagy adagot és a csomag átfordult az annihilizátor tátongó torka fölé.

– Na eredj, te nyavalyás impulzus! – dörmögött a fiú és dühösen belefordította az egészet az elszívóba.

KOZMOSZEX

A negyedik egység volt a legnehezebb. Amikor Bangar Holt utolsó vizsgája után kidobták az egyetemről, úgy érezte, összeomlott az egész világ. Eddig csak kényeztették, dicsérték, a jövő nagy tehetségének nevezték, miközben ő nem tett mást, mint méltó akart lenni az előlegezett hírnévhez és dicsőséghez.

Benépesített saját tenyésztésű, végtelen differenciálódásra képes sejttenyészettel egy távoli, lakatlan bolygót, manipulált egy kicsit velük, majd mindezért várta a Magas Tanszék bőven omló babérjait. Babérok helyett a rektor kicsapta, világosan bebizonyította számára, hogy vizsgamunkájával nem kiemelkedő eredményt végzett, hanem majdhogynem visszafordíthatatlan következményekkel járó ostobaságot követett el, amiért még viszonylag enyhe büntetést kapott: mint negyedosztályú tudományos segédmunkatárs, a szeméttelepen kell dolgoznia sok egységig.

Bangar Hol derekasan helytállt új munkahelyén. Megszokta, sőt – alig mervén saját magának is bevallani –, némiképp még meg is szerette ezt a korántsem felemelő, esztétikus, de mindenféleképpen férfias, nehéz és kemény munkát.

Amíg a Ku-kut itta és a műanyag-csőbe tekert füvet szívta a hasonszőrű barátaival együtt a Szédült Kvazárban, nem is volt különösebb baj. Amikor azonban hazament kis tengeralatti bungalójába, széthajtotta a függönyként burjánzó liánokat és belépett a dolgozószobájába, összerándult a motorikus központja. Körbenézett: a videofalat kivéve mindenütt csak

könyvek és könyvek. Tizenkét megfeszített egység tanulásának és érdeklődésének szemléletes bizonyítékai. Vaskos szakkönyvek és enciklopédiák ilyen címekkel: „Életlehetőségek a világegyetemben”, „A kísérleti életképzés tankönyve”, „Önszervező sejtrendszerek modellezése és kialakítása” stb., stb.

Ha ezeken átfutott a tekintete, majd utána mocskos szemetesruháján, sűrű káromkodások között vágta végig magát a pneuágyon és nyitott szemmel meredt maga elé sokszor hajnalig. Saxi szinte kimeríthetetlen vidámsága néha fel tudta rázni ebből a letörtségből, de sokszor az volt a rosszabbik megoldás, a ha lány odajött.

Nem mintha nem kedvelte volna, hisz már a legkisebb piezosugárzásától is bizseregni kezdett valamennyi receptora, azonban a zöld szemű, csillogó testű lány, szorosan mellétapadva olyan önfeledtséggel mesélte neki egyetemi kalandjait, aprócska tudományos problémáit, a száraz, kopott pikkelyű, de rém okos professzorok mulatságos dolgait, hogy ezektől még szomorúbb lett és szavát sem lehetett hallani egy kis-egységig. Bár Saxi exopszichológusnak készült, akinek leendő hivatása más bolygók lakóinak tanulmányozása és személyiségszerkezetük feldolgozása, bármenynyit is érthetett esetleg a Munro bolygó lakóival, a munroidákkal való eredményes kontaktus kialakításához, sohasem vette észre, hogy élményei mesélgetésével óriásmolekulákat hasogat le a fiú kristályközpontjáról, diszharmonikussá téve ezzel életét.

Furcsa dolog az autóregulációs élő szervezet, szerveződjék is bármiféle kód alapján, mindig és mindenütt csak a saját maga

problémái érdeklik igazán, a máséi, még ha nagyon közel állóak is, örökké idegenek maradnak.

Bangar Hol így is hallgatta Saxi önfeledt mesélgetéseit, miközben – talán a szervezet önvédelmi mechanizmusaként Gadde metán-zöld pikkelyei villantak fel elrévedő tekintete előtt. Feledhetetlennek érezte azt a találkozást, amikor megismerte az ezüsthajú lányt, ahogy fél-kézzel vezette a legújabb típusú csillagszánt s közben játékos-kacéran szórta rá gerjesztőáramainak bizsergető impulzusait.

Az utóbbi időben szeretett egyedül lenni és magányos álmodozásai során gyakran kapta magát azon, hogy az ismeretlen, veszélyes és vonzó Gadde bioáramai sugározzák be valamennyi receptorát. Ezzel az izgalmas-szorongó érzéssel feküdt le esténként, ezzel kelt fel, ezzel szemetelt, majd sétált be munka után a Szédült Kvazárba, hogy cimboráival megigya az elmaradhatatlan Kukut. Élete egyformán telt, izgalmat, érdekességet csak elalvás előtti ébren, vagy az álom határán történő álmodozásai jelentettek.

Aztán egy este berobbant Gadde a Kvazárba. Nem egyedül jött, több hímnemű végzős társa úgy vette körül, mint egy jól szervezett testőrség.

A lány szebb volt még annál is, mint amikor először találkoztak és szebb, mint álmai lázas képzeletében. Fémes-zöld pikkelyein halványpiros csillámpor fluoreszkált, feltűnően hosszú ezüsthajába különös, fekete fémszálakat font, amely még egzotikusabbá és titokzatosabbá tette; keskeny, hosszú szeme körül mély-bíbor festékárnyalás sugárzott: ahogy megállt

a füstös kocsmában testőreitől körülvéve, mindenkiben bennrekedt a szó.

Bangar Holt észre sem vette a sűrű füstben, talán csak a testéből kiáradó intenzív sugárzások vonták fel rá a figyelmét, avagy női ösztöne érezte meg a lebírhatatlan biológiai vonzást, lassan elindult a sarok felé.

Bangar Hol felállt és lenyűgözve figyelte. Gadde csak ekkor ismert rá és felszabadult örömmel telepedett le az asztalához.

– De jó, hogy itt vagy –, suttogta – ezek a rettenetes alakok már reggel óta a nyakamon lógnak a hülyeségükkel, mindegyik iszonyú fontosnak hiszi magát és egyik sem veszi észre, hogy halálosan unom őket. Ments meg tőlük, kérlek!

– Mondd, mit csináljak, bármit megteszek érted!

– Hülye vagy te is, mint ezek! Ne tégy semmit, csak mondj nekik valamit, amitől elmennek, mondd azt, hogy a szeretőd vagyok és velem akarsz lenni, vagy akármi mást, ami jólesik, csak ne nézz ilyen kétségbeesetten a világba, mert ezek ki fognak röhögni és nem lesz többé maradásom a tanszéken. Rúgd ki őket valahogy! A fiú ösztönösen megérezte, hogy élete nagy alkalma előtt áll és összerendeződött. Végignézett a lányt kísérő öt-hat fiún és halkan, de igen keményen csak ennyit mondott:

– Menjetek el, fiúk! Nekünk most dolgunk van egymással. Sok dolgunk. Jó éjt!

Magához vonta a lányt, nem törődve tovább senkivel és semmivel. A fiúk kissé meglepődtek, de aztán elmentek, a

kocsma visszatért szokott állapotába, ki-ki belefeledkezve a maga társaságába, italába, füvébe.

Bangar Hol már épp elég füvet szívott el és a poharak is jócskán gyülekeztek az asztalon, „lesz ami lesz” elgondolással nemhogy elengedte volna Gadde karcsú, pikkelyes derekát, hanem még jobban magához húzta mindaddig, míg a lány is átadta magát a spontán ölelésnek.

Szemében felizzott a vágy és a lány sziporkázó tekintetében próbálta keresni a választ. A hosszú, liláskék szemek azonban valahova nagyon messzire révedtek, szinte észre sem vették a fiú sóvárgását. Aztán nagyon hosszú idő múlva ránézett, szeme

mélyen belekapcsolódott az övébe és halkan megszólalt: a tied vagyok.

Bangar Hol előtt úgy szűnt meg a kocsma, mint amikor a táblán letörlik a sok értelmetlen képletet. Megfogta Gadde izzó manipulátorát és elindult kifelé. A lány hozzásimulva ment mellette és oly pazarló módon ontotta a bioáramát, hogy még az utak mentén felállított mikroszolárok is belevibráltak.

Bangar Hol a lány hatásától megrészegedve már az utcán, a sötét árkádok alatt összefolyt volna vele, azonban az szelíden eltolta magától.

– Ne így, kisfiú, ez kevés! Én egészen akarlak. Egészen, érted? Dehogy érted, mit tudsz te erről? Na gyere csak, nekem van saját bungalóm! – A fiú, mint az alvajáró követte Gaddet a zegzugos utcákon, fogalma sem volt, hol és merre jár. Amikor elérkeztek a zsiliphez és átgázoltak a sekély vízen az üvegkapuhoz, már teljesen alélt volt az elképzelt gyönyörtől.

A burjánzó dísznövényekkel, mélytengeri akváriumokkal és színes szökőkutakkal pompázó kis pihenőszobában Gadde egy kis időre magára hagyta a fiút, majd nemsokára úgy jelent meg előtte, mint egy káprázatos álom.

Fluoreszkált minden pórusában, ruganyos szép testét büszkén feszítette ki, fellazítván azúrzöld pikkelyeit, amely alól mindenhol kivillant a cseppfolyós kristály bíbor árama, olyan gyönyört sugározva, amilyent Bangar Hol még életében nem érzett.

Legszívesebben azonnal rávetette volna magát, hogy a szinte elviselhetetlen feszültséget feloldja, azonban a lány még mindig

csak mosolygott, mellésimult, de nem adta át magát. – Még ne, – suttogta halkan –, ez csak annyi lenne, mint a többi. Nekünk más kell, nem érzed?

Belefészkelődött a pneuágyon heverő fiú ölébe, elhelyezkedett a karjai közt, úgy rendezte el magát, hogy annak izgalomtól remegő manipulátorai egyike beilleszkedjék domború, telt melle pikkelyei közé, szabadon hagyva kicserélődni a hajszálvékony csatornákon egymás cseppfolyós kristály-áramát, aztán lehunyta lilás fényben izzó szemét és halkan beszélni kezdett.

– Tudod, az az egyik baj, hogy majdnem mindig és majdnem mindnyájan elfelejtjük, hogy az igazi találkozás rengeteg, szinte megszámlálhatatlan apró dologból áll. Persze, van vágy és van megkívánás. És van szerelem. Enélkül semmit sem ér az egész. Csakhogy ez sérülékeny és múlékony dolog. Teljessé a sok többi teszi, millió körülmény összhangja, valamennyi tényező totalitása. Valamikor én is voltam „szerelmes”. Tetszett valaki és remegtem az érintéséért. Ő érintett és vártam a nagy élményt. Nos, ez kimaradt, a fiú nem értett a szerelemhez, azt hitte, a vágy maga a szerelem. A vágy beteljesült, de a szerelem nem jött el. Így a vágy is elmúlt. Üres és unalmas lett minden. Így válik a kapcsolat rutinszerűvé. És végül feleslegessé. Meguntam. Banálisnak és ostobának tartottam, hogy megkívánnak, holott bennem is ugyanazok a hatások működtek, csakhogy én már akkor tudtam, hogy ez az egész így kevés, rettenetesen kevés. Többet akartam, érted, sokkal többet! Elmúltak a lázas, majd kiábrándult napok és jött a tanulás, a munka.

Teljesen új utakat kerestem, új kiindulópontokat, egészen más szempontokat. Éjszakánként belopóztam a biológiai laboratóriumba, mert szükségem volt a technikai felszerelésre és kísérleteztem reggelig.

Lassan kialakult a kép, úgy éreztem, megtaláltam a megoldást. Elméletben szépen összeállt minden, már csak ki kel lett próbálni.

Azonban jöttek a vizsgák. Hol, kivel, mikor próbáljam ki az elgondolásomat? Hogyan fog beválni a gyakorlatban? Tétováztam, próbálkoztam sok mindennel, végül halasztottam. Nem találtam gyakorlati megoldást, s a kiírással sem volt szerencsém: biotechnológiából éppen Lurinál kellett vizsgáznom. Iszonyúan féltem, hisz ismered, milyen kemény fej, merev, szigorú, nála nincs mellébeszélés egy szó sem. Vagy itt, vagy sehol – gondoltam. Ismerem a szokását: rád néz, hallgat, aztán te is elhallgatsz a marhaságaiddal, elmosolyogja magát fogatlan ínyével és visszaadja az indexed: -jöjjön majd felkészülten, kollegina –, recsegi önelégülten és int, hogy kívül tágasabb.

– És te ezzel a szörnyeteggel próbáltad ki szerelmi csodatalálmányodat, ezzel, aki engem is kicsinált?! – akart felugrani hirtelen kijózanodva Bangar Hol, de Gadde szelíden visszanyomta az ágyra és komolyan ránézett.

– Ne légy hülye, akkor nem veled lennék! Minden nedvem besűrűsödött, amikor beléptem fűszagú kis szobájába, hát még amikor hátborzongató somolygását megláttam, ahogy végignézett rajtam, pedig Aldebaran látja lelkem, mindent megtettem, hogy szép legyek és legalább mint nő tudjak hatni a

vén mutánsra. Pórul is jártam alaposan! Hogy később mégis én nyertem, az más kérdés. Na nem őt, hanem téged, te bolond, de akkor ezt még nem tudtam.

Előttem vizsgázott Saxi. Könnyedén, simán lement. Köpte az anyagot, még el is viccelődött a vén szörnnyel, amikor már kezében volt az index. Kijövet az ajtóban villantotta rám büszkén sápadt-zöld szemét, tekintetében magabiztos üzenet: ne tojj be, lehet ezzel beszélni, csak ügyesen! Ahogy beléptem, lefagyott Luri arcáról az erőltetett mosoly és végignézett.

– Na, mit tud, drága, azonkívül, hogy teljesen feleslegesen pocsékolja rám szűkös bioáram-készletét?

Nyeltem egyet és halkan megszólaltam: – Mindent tudok.

– Nocsak, végre van valaki, aki nálam is többet tud! Átadjam netán a katedrámat, démonkám?

A dac és a „most már minden mindegy” állapot válaszolt helyettem, szinte nem is az én hangomon.

– Tegye, professzor úr, ha akarja, és ha meg tud cáfolni.

– Na, mi a fene, kislány! Előfordul az életben először, hogy nem egy seggfej jön hozzám vizsgázni? De vigyázzon, mert ettől kezdve az első ostoba szóért nem a vizsgáról dobom ki, hanem az egyetemről. Vállalja?

Mit tehettem? Fagyos kényszermosollyal néztem rá és válaszoltam:

– Rendben, professzor úr, úgyis mindig magának van igaza. Essünk túl rajta, kérdezzen!

– A fenét! – nevette el magát Luri. – Ilyen könnyen nem ússza meg, ha már összeakasztotta velem a bajuszt. Várjon egy kicsit, keverek egy italt, kirúgom a többieket, aztán kezdjük.

Felállt, kiszólt a folyosóra, hogy mára vége a vizsgának, aki bukni akar, az jelentkezzék holnap, a többi keressen magának más elfoglaltságot.

Visszajött, lepakolta vaskos testét a külön az ő számára készült öblös fotelbe és önelégülten bámult.

– Na kezdje az elvérzést, nagyképű taknyos, de azt jó előre vésse az eszecskéjébe, hogy engem a legkevésbé sem fog meghatni sem az aurája, sem a kozmetikája, sem a kora. Aztán, ha mindezt végiggondolta, szedje össze aprócska ismereteit és kezdje a sódert. Közben tölthet magának egy pohárral, legalább lesz energiája elegánsan kivonulni az áthúzott indexével bőgőrohamok helyett. Ezek után magáé a szó, hallgatom.

Valamifajta nyugalom szállt meg hirtelen, elmosolyodtam, töltöttem, először magamnak, aztán neki – most már úgyis mindegy –, aztán koccintottam. Vele! Még egy füvet is elővettem, meggyújtottam, nyugodtan hátradőltem és egészen másképp kezdtem, mint ahogy elterveztem, s ahogy illett is volna.

– Azzal kell kezdenem, hogy kérek. Mégpedig azt, ha egy mód van rá, ne szakítson félbe, pro – fesszor úr, s miután nem kérdez, élek azzal a joggal, hogy nem a kötelező tananyagot adom le, amelybe mindenféleképpen belezavarhat, hanem önálló kutatásaimról számolok be. Ezeket természetesen éppúgy semmibe veheti, mint az általam megtanult kötelező

anyagot, de ebben legalább méltányolnia kell, hogy önállóan vizsgáltam valamit.

A témám: Totális szexualitás a magasabb rendű élőlények között.

– Na halljuk, démonkám, ki vele! Akadémiai székfoglaló a kurválkodásról vizsga ürügyén? Nem is rossz!

Mintha nem is hallottam volna a megjegyzését, elkezdtem, hogy véleményem szerint azért vagyunk ilyen szerencsétlenek az egymás közti kapcsolatok terén, mert fogalmunk sincs az igazi érzelmi-szexuális átadásról és befogadásról; ezen az egyetlen és majdnem legfontosabb területen még mindig úgy élünk, mint a prehisztorikus korokban: átengedjük magunkat az alapvető biológiai ingereknek, engedelmeskedünk az élettani „parancs”-nak, kielégülünk, vagy nem, tulajdonképpen mindegy, valamit csinálunk és ráfogjuk, elhisszük, elhitetjük, hogy ez a szerelem, ez a szexus. Hát ez minden, csak nem szexuális kultúra és nem szexuális totalitás.

– Szép, szép, de végül is mire akar kilyukadni drágám, foglaljam netán aranyba az emocionális, vagy erotikus központját?

– Én csak azt mondtam, s mondom is, hogy azért élünk – s miután így néz rám, biztos vagyok benne, hogy Ön is – ilyen semmilyen szexuális életet, mert fogalmunk sincs másról és nem is akarjuk, hogy legyen.

– Kivéve magácskának, ugye, kedves, és most már remélhetem, hogy végre valaki engem is megtanít az igazi

szexre – recsegett a pohos vén mutáns és töltött magának egy jókora pohárral. Az enyémet, persze, észre sem vette.

– Hagyjuk a viccet, professzor úr, inkább ott folytatom, hogy nyugodtan megállapodhatunk abban, miszerint fogalmunk sincs róla, hogy hogyan adjuk át, illetve vegyük át egymástól azt a mennyiségű szexuális töltést, amellyel alkatilag rendelkezünk. Testi felépítésünk behatároltsága limitálja teljesítőképességünk mennyiségi és minőségi megnyilvánulását.

– Ez igaz, de hát bújjunk ki a bőrünkből?

– Nem kell, professzor úr, nagyon jó nekünk ez a bőr, és az is, ami alatta van. Más a baj.

– Most jön a székfoglaló?

Nem zavartattam magam szemtelen közbeszólásaitól, mintha meg sem hallottam volna, nyugodtan folytattam, hogy szexuális teljesítőképességünk és átélőképességünk máig is érvényes határait több ezer egységgel ezelőtt elértük, s az eltelt hosszú idő alatt ezen a téren nemhogy fejlődtünk volna valamicskét is, hanem úgy tűnik, inkább visszafejlődtünk. Az egész szakirodalom is egyöntetűen egyetért azzal, hogy az intellektus differenciálódása a mai szintre a szexuális képességek fokozatos csökkenése révén jöhetett létre. Durvábban megfogalmazva: egy pár ezer egységgel ezelőtt élt őslény, vagy egy mai teljesen primitív autóregulációs egyed sokkal nagyobb potenciállal rendelkezik, mint pl. Ön a saját túldifferenciált struktúrájával. Ezt egyébként az energiaelosztás törvényei is világosan…

– Kikérem magamnak, szemtelen taknyos! – ugrott fel Luri hihetetlen fürgeséggel, minden ízületében vibrálva, az indulat szinte lerobbantotta róla a szürke pikkelyhalmazt. Egy-hajtásra lenyelte hatalmas pohár italát és fújtatva rogyott vissza trónusára.

– Ilyen pimaszságot még nem hallottak ezek a falak, amióta az Egyetem fennáll, de nem is fognak többet! Ebbe az indexbe – lobogtatta meg előttem eddigi eredményeim teljes gyűjteményét – több osztályzat nem kerül, amíg én dákán vagyok, ezt tudja, ugye?

– Megígérte professzor úr, hogy végighallgat, nem?

– Meghallgatom, ezt megígértem, de azt nem vállaltam, hogy badar eszmetársításait és sértegetéseit is eltűröm. Vegye tudomásul, hogy elfoglalt ember vagyok, ha már ostobaságában elfeledkezett arról, hogy a professzora is. Szégyellje magát!

– Tehát ott tartottam – folytattam erőltetett mosollyal, miközben motorikus központom mind aritmiásabban működött –, hogy fizikai és szellemi teljesítőképességünk növelése és fokozása tekintetében hihetetlen eredményeket értünk el, létezésünk legalapvetőbb területén visszafejlődtünk. Engedje meg, hogy néhány statisztikai adattal bizonyítsak, bár utálom a számokat és minden száraz adatot. Kérem, szóljon rám, ha tévednék. Tehát:

1. Fizikai helyváltoztatási képességünket az elmúlt 10 egység alatt 27 milliószorosára fokoztuk sebesség tekintetében a fejlett technikai berendezések által.

2. Testünk manipulációs erejét 32 milliószorosára fokoztuk az elmúlt időszakban.

3. Kommunikációs képességünk az eredeti egyszintűségből szintetizátoraink által szinte végtelen lett, ezt éppen Ön tanította exobiológián.

4. Totális differenciálódási hányadosunk…

– Az adatok a könyökömön jönnek ki, igazak, de remélem nem akarja eldarálni nekem az elmúlt egységek valamennyi statisztikai könyvét? Én még ma haza szeretnék menni. A konklúziót kérem!

– Éppen arra szeretnék kitérni, de megkérem, töltsön nekem még egy pohárral, hisz Ön mondta, hogy utoljára vagyok itt –, tehát az utolsó korty jogán!

– Töltsön magának, szemtelen fruska, és nekem is. Vagy azt képzeli, hogy még a pincére is leszek? És fejezze be ezt a locsogást, mert még egyéb dolgom is van. Nem is tudom, miért nem rúgtam ki már eddig is!

– Még egy perc, uram, és rögtön befejezem. Tehát ott tartottunk, hogy a szexualitás kivételével egész biológiai-társadalmi struktúránk teljesen kicserélődött, az egész ismert kozmoszban a legmagasabb szintre differenciálódott. Érzelmi-szexuális kapcsolataink pedig ugyanúgy maradtak, ahogy primitív őseinktől örököltük: ingerek általi megkívánás-birtoklás-elfáradás-megunás-csömör. Igaz?

– És ezzel mit akar mondani, bájtündérem? Maga talán a végtelenségig bírja és sohasem unja meg? Netán nimfomániás?

Remélem, nem ezt akarja itt megideologizálni nekem, mert már nagyon fogytán a türelmem.

– Nem uram, ezzel igazán nem terhelném. Másról van szó, mégpedig arról, hogy míg az előadásokon bifláztam az exokommunikáció akadémikus téziseit, utána – hála a Galaxisok szellemének – egy kis normális biológiát is tanultam és rájöttem egynémely dologra.

– Gyorsan, mert nem érek rá!

– Jó, akkor távirati stílusban folytatom, tőmondatokban. Rendben van?

– Ne kérdezősködjön, tegye.

– Tehát: vannak szexuális ingereink és vannak nemi szerveink ennek a kielégítésére és levezetésére, azonban ezeknek a teljesítőképessége és ingerelhetősége szűk biológiai határok közt mozog. Ennek következtében – és itt jön a lényeg – megállapítható, hogy a nemi-szervek teljesen felesleges és hátrányos áttételt képeznek a kiélési vágy és annak tárgya között, mert csak ez a szervrész elégül ki, a vágyat hordozó-érző személy nem. A tanulság: ki kell iktatni a primitív ősöktől örökölt nemi-szervet a totális szexusból és magát a folyamatot kell a mi differenciáltsági szintünkre hozni. Hogyan? A legközvetlenebb úton. Az egyik egyed idegingerületét közvetlenül rá kell kapcsolni a másik személyre, akivel a megkívánás révén egyazon biológiai hullámtartományban modulálunk. Ettől kezdve kiiktatódtak a korlátolt teljesítményt nyújtó nemi-szerváttételek és a bioelektromos folyamatok közvetlenül a két ingerpólus között következnek be, mindkét

résztvevő részéről totális átéléssel, részt-vétellel, mint egy vezeték nélküli közvetlen, hatalmas és folyamatos elektromos kisülés.

Luri felugrott.

– Azt akarja ezzel mondani, kis nimfomániás boszorkány, hogy a maga teóriája, vagy praktikája révén még az én fonnyadt…

– De professzor úr?!

– Elnézést, ezt felejtse el! És visszavonom, hogy vízfejű és hülye…

– Ezt nem is mondta, professzor úr.

– De gondoltam, mindegy. Viszont az, hogy kurva, az úgy igaz, mint hogy itt ülök ebben a büdös szobában az üres poharammal és a maga pimasz képével szemben. Azonban aki ilyen szinten tudja megvédelmezni a kurvaságát, hogy még egy új tantételt is kidolgoz rá, az még nálam is kaphat egy elégségest. Mehet!

– Elégségest?

– Hát mi a Szupernóvák salakját akar még? Nem elég, hogy feltartott, végighallgattam a fecsegését, megitta az italomat, kihozott a sodromból, hozzám méltatlan indulatokra ragadtatott, még jó jegyet is akar? Egy közepesért itt bizonyítani szoktak, drágám, ha nem is ilyen hajmeresztő dolgokat, mint amiket maga összehordott.

– Erről lehet szó, tudok bizonyítani is, professzor úr. Próbálja ki Ön is! Állítsa át motorikus központját a legalacsonyabb szenzorális küszöbre. Keresse meg a mikrodetektorával azt a

hullámtartományt, amelynek rezonanciája a legközelebb esik az Önéhez. Szelektálja ki a többi bioinformációt. Erősítse fel maximumra a bioprojektorát és a megtalált egyed…

– Elég volt, kurvakollegina! Nem kérek kioktatást saját szervezetem használatához. Itt az indexe és készüljön fel a nagydoktorira. Az egyik opponense én leszek…

Szinte kitámolyogtam a szobából. Ahogy betettem az ajtót, még láttam, hogy a professzor az asztalnál ülve a mikrodetektort babrálja. Valami hihetetlen jó érzés járta át összes receptoromat ilyen nem történt még meg, mióta világ a világ, hogy Luri az egyetem befejezése előtt nagydoktorira küldjön valakit!

Boldogan és szédülten kóválygogtam sokáig. Több egyetemi társam mellém csapódott és én mindenkivel együtt örültem a létezésnek, önmagamnak, az egész világnak. Szinte még fel sem fogtam, hogy mire jöttem rá, milyen élménynek lehetek a részese, ha mindezt végig is csinálom, amit Lurinak olyan szép, tudományosan összehordtam. Milliószor és milliószor végiggondoltam, aztán elcsodálkoztam, hogy milyen végtelenül egyszerű az egész és nem tudtam elképzelni, hogy erre miért nem jöttek rá már több ezer egység óta, hisz annyira kézenfekvő!

Kézenfekvő! Hisz én is csak ekkor vettem észre, hogy karomon mind jobban lüktet a mikrodetektor, szinte már nem is lüktet, hanem dobol, zakatol, dübörög, őrjöng!

És akkor elindultam. Behunytam a szemem és rábíztam magam motorikus kristály központomra. Egész cirkulációm

átvette a hívásodat, szinte félálomban érkeztem hozzád a Kvazárba. Emlékszel? Erőszakkal kellett lezárnom a pikkely-hasadékaimat, amikor átöleltél és magadhoz húztál.

Csakhogy én nem az egyszerű birtoklást akartam, most már megérted, ugye? Először, az egész vacak, csodálatos, gyönyörű Világegyetemben, először ki akartam próbálni a csodát, amit megtaláltam, a tökéletes átazonosulást…

Állítsd be a bioprojektorodat, így ni, ott áll, ahol az enyém, most erősítsük fel mindketten a maximumra, igen, így, és most nyisd fel bársonypikkelyeid síkos izmait, drágám, engedd, hogy teljes testemmel beléd-olvadjak, átfolyjon minden – kristálynedvem beléd és a te áramod minden pórusomon át ömöljön, zuhogjon, zúduljon belém, mint az Égő Csillagok tüze…

Bangar Hol csak egy izzó sárga lángot látott lezárult csillámhártyás szemhéja mögött, úgy érezte, hogy őserő veti ki bolygójával és egész világegyetemével a végtelen Semmibe, ott száguld elmondhatatlan gyönyörben izzó lángcsóvás protuberanciaként a galaxisok közti határtalanságban. Eonok suhantak el a Lakott Világok szürke ciklusai felett, érzékelésük határai alatt ismeretlen csillagködök milliárdjai rohantak tova; valahol – alattuk, felettük, s talán közelükben is – evolúciók számtalan sokasága keletkezett, s robbantotta-égette fel önmagát fejlődése utolsó fázisába érve; világegyetemek születtek, majd váltak örök-pörgő salaktömbbé. A sárga, liláskék és vörös sugarak egymásba kapcsolódtak, minden rezgés összesűrűsödött, gravitációvá vált, majd elsöprő erővel visszahúzódva úgy olvasztotta magába a létezés tárgyait, mint

apró porszemeket. Minden mozgás megállt egy pillanatra. Aztán elkezdődött a Robbanás.

A CSILLAGVÁNDOR

Az Ötödik Évszak szokatlanul tomboló viharral köszöntött be. A megvadult tenger hegymagasságú zöld hullámtornyokkal ostromolta az obszidián-szirteket, még a víz alatti nyaralók, bungalók és luxusvillák is enyhén himbálóztak.

Aki csak tehette, behúzódott valahová és még a leggyatrább robotját sem küldte ki ezen a förtelmes estén. A kihalt üvegutak felett az egyébként tüzes-fényű szolárok is sápadt fénnyel remegtek.

Minden sötét és néma volt, csupán egyetlen helyről pislákolt ki némi halvány sugárnyaláb.

A Szédült Kvazár volt ez, a csipkés szirtek közé ékelt kis építmény, amely mint mindig, dacolt minden viharral, elemi csapással és bajjal, s mint örök menedék fogadta be vastag falai közé az átutazókat, vándorokat, bohémeket és mindenféle egyéb vidám társaságot.

Az egyik sarokban, a kúszó liánok, falba-épített akváriumok és sziklából kifaragott asztal mellett az „elválaszthatatlanok” ültek: Bangar Hol, régóta leendő exobiológus, jelenleg űrszemetes és párja, az álomszép Gadde, aki önálló szexológiai kutatásaiért és eredményeiért a Civilizált Világok legfiatalabb kandidátusa lett. Mellette külön az egyetemről idehozatott különleges méretű széken trónoló Luri, akit páratlan szigorúsága és konoksága miatt a hallgatói egyöntetűen a „Fogyatékos dékán” címmel illettek, de amióta saját magán is kipróbálta Gadde szexológiai csodapraktikáját, megfiatalodott,

jókedvű és pajtáskodó lett. Itt volt továbbá Saxi, a türkíz-zöld szemű démon, aki sokáig dühösen fújtatott Bangar Holra, mert az Gaddehoz pártolt, míg egy vidám éjszakán, töménytelen Ku-ku hatására megenyhült és megmaradt jóbarátnak.

Egy másik asztalnál a Központi Egyetem néhány hallgatója fogta körül Targát, egy sötét-színű, tüskésbőrű alakot, aki eredetileg Galaktika-közi felderítőtiszt volt, de valamiért kitették a szűrét és jelenleg mint nepperkapitány, az átlátszó műanyag csőbe csomagolt Füvet csempészi egyik lakott bolygóról a másikra; mindig oda, ahol a legmagasabb árat fizetik érte.

A legtöbb asztal mellett összebújt párok ültek, illatos füstölők kékes párája mögött adva át magukat az ábrándok örökkévalóságának.

A társaság tulajdonképpen a megszokott volt, csupán az egyik asztal mellett ült két merev alak, akiket valószínűleg csak a hirtelen beköszöntött zord idő űzött ide. Feltehetően az Űrszolgálat tisztjei lehettek, bölcsen rangrejtve foglalkozásukat, nehogy a csempészekkel nyíltan rokonszenvező egyetemisták kizavarják őket. Még Ku-kut is hajlandók voltak inni, igaz, nagyon savanyú ábrázattal, csak nehogy feltűnést keltsenek.

Telt ház volt, ahogy szokták mondani, mindenki örült, hogy melegben, biztonságban és valamilyen formában élet-közeiben van. Arra senki sem gondolt, hogy valamiért is elhagyja a helyiséget, még kevésbé arra, hogy valahonnan még látogató érkezzen.

Annál nagyobb volt mindenki elképedése, mikor felnyílt az ajtó és egy karcsú, szkafanderes alak lépett be rajta. A beszélgetés elhalt, minden tekintet a jövevényre szegeződött.

A vendég a pulthoz lépett, ügyes mozdulattal kibújt a szkafanderből és a sisakot letette a pultra. Tiszta, kellemes csengésű hangon szólalt: – Béke veletek, testvéreim! – A Civilizált Világok nyelvét használta, bár enyhén vontatott, idegenes kiejtéssel.

– Testvéreim, befogadtok ide, amíg elül a vihar, és kaphat-e egy falat ételt, meg egy korty italt a messzeségek vándora?

Gabra, a morózus, kockafejű fogadós, aki lenézett minden idegent, vontatottan és kelletlenül szólalt meg.

– Látod, idegen, minden asztalnál ülnek! De tény, hogy ronda az idő. Ezért ételt, italt még kaphatsz, de ülőhelyet magadnak kell keresned. A párokhoz ne ülj, mert azok szeretnek egyedül lenni. Egyébként, ülj, ahová tudsz!

– Köszönöm, kedves gazda – válaszolt az idegen –, igazán jó vagy hozzám és nekem nincs is szükségem külön helyre, jó egy csomag, vagy valami ládaféle is, ahol egy kissé megpihenhetek, amíg elül a vihar. Aztán tovább megyek, mert még hosszú út áll előttem.

Saxi, akinek túltelített nőiességét és szinte kielégíthetetlen exopszichológusi kíváncsiságát minden másnemű idegen szinte a végsőkig fokozta, nem tudta tovább türtőztetni magát és odalibegett a sündisznószerűen tüskés Targához és átölelte manipulátorával.

– Ide figyelj, te szépséges, mindenkinél bölcsebb örök szerelmem, áruld el nekem, ki az Ősköd bogara ez az idegen? Úgyis tudom, hogy valahonnan ezt is ismered, hisz okosabb vagy te a Szuper-galaxisok Szelleménél is, mert tény ugyan, hogy az mindent tud, de te mindent jobban tudsz! Ugye, megmondod nekem, te drága, mert mindjárt kiég a motorikus központom a kíváncsiságtól!

– Tudom, tudom, te hízelkedő kristálykobold, neked minden idegen láttán ki akar égni mindé – ned. Nem volna jobb erősebb ellenállásokat beépíttetned?

– Ne gonoszkodj, gyönyörűséges Targám, áruld már el nekem, ki ez a fura alak, mert…

– Jó, jó, megmondom, de ne reménykedj pulzárkám, ez nem lesz a te eseted soha! Legalábbis nem nagyon valószínű.

– Ez sem? És miért, mondd már! Gyorsan!

– Na, ide figyelj! Ő Jesso, a csillagvándor. Így nevezik a Civilizált Világokban. Valahonnan a Spirális Galaktikák egyik csücskéből származik, több ezer egység óta bolyong a Lakott Világok bolygói közt és többnyire mindenhol valami galibát okoz. Valószínűleg jót akarhat szegény feje, de valahogy mindig balul ütnek ki a dolgai és ebből rengeteg kalamajka származik. Valami akaratátültetéssel, vagy mi a fenével foglalkozik, s ebből vagy azért lesz baj, mert túl jól sikerül, vagy azért, mert igen nagy az ellenállás az ügyletei iránt. Hogy gyakorlatilag miből él, azt senki sem tudja. Sok mindenfélét mesélnek róla, tudod te, milyenek a más bolygók lakói. Van, aki azt mondja, koldul és abból él, de már olyasmiket is hallottam az egyik távoli

szektorban, hogy titokzatos manipulációkkal csinál magának, meg a követőinek ételt és italt a semmiből.

– Ugyan már, kedves, gyönyörű Targám, hogy beszélhetsz össze ennyi képtelenséget! Hát el tudsz te hinni ilyesmit?!

– Nem azt mondtam, hogy én elhiszem, de ezt mesélik. Meg még sok mást is… De hát ezek igazán nem tartoznak rám. Sőt, még azt sem tartom kizártnak, hogy ott a másik asztalnál az a két morózus alak is őt hajtja, s ha nem akarod, hogy elhalássza a mélyen tisztelt Biztonsági Szolgálat a páciensedet, jobb, ha az asztalotokhoz hívod, mert az Egyetemmel ezek nem mernek kikezdeni, tudod te is, ugye?

Több se kellett Saxinak, karcsú, pikkelyes testét legbájosabb pózba vágva odasiklott az idegen mellé. Hosszú, mély-tüzű zöld szemét szinte belefúrta az idegen más formájú, ragyogóan szikrázó szemébe és legbehízelgőbb hangján megszólalt:

– Ülj hozzánk, kedves idegen, légy a vendégünk!

– Köszönöm, kedves ismeretlen, köszönöm! – válaszolt az idegen, s hangjában annyi fájdalom és szomorúság érződött, hogy Saxinak valamennyi receptora izgatottan pulzálni kezdett. Továbbra is az idegen szemébe feledkezett, de az olyan szokatlanul ragyogó és tiszta-fényű volt, hogy Saxi – igaz, hogy életében először – komolyan zavarba jött.

Az idegen felállt a sarokba tett csomagról és elindult az asztal felé. Itt, a Szédült Kvazárban, ahol tulajdonképpen a fél világegyetem lakói megfordultak már, egyáltalán nem kellett volna, hogy feltűnést keltsen valaki, mégis minden szem az idegen látogatóra szegeződött. Lehet, hogy ennek csupán a

váratlan időpontban történő betoppanás volt az oka, de lehet, hogy egészen más, amit senki sem ismert. Külső, felületes megítélés szerint tulajdonképpen semmi különös nem volt rajta. Talán egy jó fejjel alacsonyabb volt a többieknél, alakja meghatóan törékeny és sovány, bokáig érő, fehér majdnem áttetsző vékony ruhát hordott, ami errefelé meglehetősen szokatlan volt, hozzá néhány nyers bőrszíjat lábbeli gyanánt. Vállára égővörös hajkorona omlott, amely a gyatra fényben glóriaként fogta keretbe a szinte áttetsző, csontos arcát, amelynek alsó felét is hajához hasonló lángvörös szőrzet fedte, félig eltakarva a sovány mellkast.

Ilyen alakot még nem láttak a Szédült Kvazár vendégei. A lába alig látszott érinteni a földet, ahogy az asztalhoz ment. Odaérve karját keresztbe fonta mellén és lágy-zengésű hangján halkan megszólalt.

– Béke veletek! Köszönöm, hogy befogadtátok a vándort, Égi Atyám majd meghálálja a jóságotokat!

Luri, Gadde és Bangar Hol egymásra nézett. Nem sokat értettek ebből.

Saxi viszont rögtön kisajátította magának a vendéget, közvetlenül maga mellé ültette és a székét szinte ráhúzta az övére.

– Ne félj semmitől, szegény idegen, itt jó helyen vagy és senki nem tud bántani, mert annak velem gyűlik meg a baja. Egyébként itt az egyetemen exopszichológus vagyok, tudod, hogy mi az?

– Ezt történetesen igen.

– Akkor jó! A többiek itt körülöttem a barátaim. Ennek a mi világunknak a tudósai, vagy tudományos munkatársai. Megmondod nekünk, hogy te ki vagy és mit segíthetünk neked? – Az idegen arca fájdalmas-keserű mosolyra húzódott. Látszott rajta, hogy ritkán szokott mosolyogni. Aztán lehajtotta a fejét és halkan megszólalt.

– A nevem Jesso. Egy tőletek nagyon távoli világról származom, s Atyám parancsa szerint eljárva vándorlóm végig a lakott világokat, hogy a teremtett lényeknek megtanítsam a Jót és eltávolítsam őket a Rossz útjáról.

– Már megint ezt az „Atyát” emlegeted! Az előbb is valami Égi Atyáról volt szó – szakította félbe Saxi – áruld el már kérlek, ki az, vagy mi az az Atya, amit folyton emlegetsz!

Jesso arcán ismét megjelent sajátos, szomorú mosolya.

– Mit is mondjak nektek erről!… Az embereknek ezt annyiszor, de annyiszor elmondtam. Mondtam, hogy szeressék, mondtam, hogy tiszteljék, de hát az emberek…

– Micsodák? – kiáltott fel Saxi elkerekedett szemmel – sohasem hallottam ilyesféle lényekről!

– Ó, az emberek! – sóhajtott fel szomorúan Jesso – talán az egész világegyetem legfurcsább lényei. A legkisebbek és a legnagyobbak, a legszebbek és a legrútabbak, a legjobbak és a legaljasabbak. Életük arasznyi, kevesebb idő adatott nekik, mint a ti lélegzetvételeteknek, mégis nagyszerűbb dolgokat alkottak, mint a ti Civilizált Világotok valamennyi csodája! Ők még nem tudják, de én már rég: valóban ők a teremtés koronái.

Jesso felállt, szeme irizáló fényben égett, törékeny alakja felmagasodott, szakállas arcát a mennyezet felé fordította és szinte suttogta: – igen, a teremtés legmagasabb csúcsa az ember nevű élőlény, aki annyira gyenge, hogy végtelenül kegyetlen, és annyira erős, hogy hihetetlenül sérülékeny, annyira bölcs, hogy a legnagyobb ostobaságokat követi el, olyan gazdag, hogy az egész Kozmosz a lábai előtt hever, mégis nyomorultul szegény…

Bangar Hol ámulva nézte az idegen elragadtatott arcát, itta magába különös szavait, de láthatólag nem sokat értett belőle.

– Bocsáss meg, idegen! – szólt a szakállashoz, mikor az áradozását befejezve leült –, azt hiszem, kissé logikátlan vagy. Összevissza beszélsz mindenféle furcsa és hihetetlen dologról. Először is – ezért igazán ne haragudj meg –, egyáltalán nem fejezted be ezt az „Atya”-ügyet! Aztán ezekről a soha senki által nem hallott lényekről, az „emberekről” kezdtél beszélni. Nem tudnád egy kissé logikusabban összehozni mindezt?

– Persze, persze, igazad van, ne haragudjatok ezért! Ti más szerkezetű lények vagytok, engem sokszor elkap az indulat és a szertelenség. Faji sajátosság. Az emberek is ilyenek. De azért megpróbálom rendbe szedni a gondolataimat és érthetőbben elmondani nektek. Hol is kezdjem?… Na igen, azt már mondtam, ugye, hogy az én eredeti „hazám” nagyon, szinte végtelenül messze van ide. Olyan messze, hogy… na mindegy! De van még ennél a messzeségnél is még messzebb hely, ott élnek az emberek…

– Mint egy mese, ugye – hajolt Gadde Bangar Holhoz – „volt egyszer valahol, még az Aszimmetrikus Ködfoltokon és a Mágneses Pulzárokon is túl”…

– Hallgass most! – intette le a lányt az űrszemetes-tudósjelölt –, ha mese, ha nem, irtózatosan érdekes és hátha igaz is. Honnan tudod, hogy nem? Folytasd csak, Jesso barátunk!

– Hol is hagytam abba? A hazámnál. És hogy messze van. Ez így igaz. Ott sok korszakon át tanultam, hogy megismerjem más világok életét, lakóit, sorsukat, hogy adott esetben kapcsolatot találhassunk a világ más pontján élő testvéreinkkel. Ez tulajdonképpen olyasféle nálunk, mint amit ti mondtatok saját foglalkozásotoknak. Egy ilyen kutatási program során találtunk rá arra a bolygóra, ahol ezek a bizonyos „emberek” élnek.

A világuk még fiatal volt, az élővilág legfejlettebb lényei, akikkel végül is kapcsolatot teremtettünk, ezek az emberek. Kitűnő képességekkel rendelkező populáció, ámde valami érthetetlen ösztönzés hatására szinte csak azt cselekszik, ami szenvedésüket, sőt, pusztulásukat okozza. Hosszú időn át szondáztuk a bolygót, s minél több információt szereztünk be lakóiról, annál érthetetlenebbé váltak az ellentmondásaik. El sem tudtuk képzelni, hogyan lehet egy olyan élőlényfajta világegyetemünkben, amely minden képességét kizárólag arra használja fel, hogy saját magának ártson.

Végül – kérésemre – a Tudományos Tanács úgy döntött, hogy kettőnket, engem és egyik legjobb barátomat és kutatótársamat elküld erre a különös bolygóra a következő programmal:

Találjuk meg azt a módot, hogy igazi személyiségünk és kilétünk felfedése nélkül kapcsolatot tudjunk létesíteni egymással.

Derítsük fel, mi az oka önsorsrontó magatartásunknak.

Kíséreljük meg rávezetni őket az értelmes magatartásra. Tulajdonképpen minderre messzemenően jó esélyeink voltak, ugyanis annak ellenére, hogy szervezeti felépítésünk alapvetően más, külső megjelenési formánkban igen nagy a hasonlóság. Ráadásul az emberi populáció sem teljesen homogén, igen nagy a variabilitásuk; vannak köztük egész világos-bőrű, magas, sárgás-szőrzetű egyedek és ugyanakkor sötét-hámrétegű, gyapjas szőrrel fedett, egészen más nyelvet beszélő és más szokásokat követő csoportok is. Vannak, akik bonyolult, differenciált nyelveket és írást használnak egymás-közti érintkezésünkhöz, míg mások szinte ruhátlanul járnak és tagolatlan hangokat adnak ki, s legelemibb civilizációs ismereteik sincsenek.

Mi kiválasztottuk azt a népcsoportot, amely a legértelmesebbnek tűnt, alkatilag is a leginkább megközelítette a mi strukturáltságunkat és egy éjszaka csöndben landoltunk. Nyelvüket már rég begyakoroltuk, így nem tartottunk semmitől. Fegyver nélkül érkeztünk, leszállásunk után űrkompunk azonnal indult vissza, nemsokára már csak egy fényes pont volt az égbolt milliárdnyi csillaga között.

Magunkra maradtunk, boldogok voltunk, hogy végre, annyi idő megfeszített tanulása, munkája után valami igazán hasznosat, értelmeset tehetünk a gyakorlatban is.

Teljes lelkesedéssel kezdtünk a munkához. Sajnos, már az elején balul ütött ki a dolog. Barátomat, aki „hírnöknek” álcázva mintegy eljövetelemet volt hivatva előkészíteni az emberek között, elfogták, majd rövid időn belül megölték.

Egy ostoba nő volt az oka, aki szórakozásból, hiúságból, gonosz szeszélyből levágatta szegény Janno fejét. Amikor megtudtam az egészet, már késő volt. Bár igaz, hogy felkészültünk mi az ilyesmire, s minden lehetőségünk megvolt az életfunkciót beszüntetett testek regenerálására és revitalizálására, mire a helyszínre érkeztem, már nem tudtam segíteni szegény barátomon. Teste ott porlad valahol egy különös bolygó sivatagi homokjában.

Egyedül maradtam egy idegen, ellenséges indulatú bolygón, csodálatos képességű, ámde primitív és indulatos élőlények ezrei között, kiszolgáltatva kényükre-kedvükre.

Mit tegyek? Mit tehetek? Feladatom volt, amit teljesítenem kellett, emellett kötelességemnek is éreztem, hogy segítsek rajtuk valahogy. Tehát nem hívtam le az űrkompot nem mentem vissza dolgom-végezetlenül. Küldetésnek éreztem a munkámat és belefogtam egyedül. Még nem sejtettem, hogy milyen vége lesz.

Rájöttem, ha azt akarom, hogy hallgassanak rám, be kell vallanom valamilyen formában, hogy más vagyok, mint ők, már csak azért is, mert ki tudja honnan, honnan nem, vártak egy megszabadítom, egy Valakire, aki utat mutat nekik egy tisztultabb világ felé, s ezt, mint természetes helyzeti előnyt nem volt szabad elmulasztanom. Egyszerű, de azért nem minden logika nélküli képzeletvilágukhoz, színes, érdekes hitvilágukhoz nem volt nehéz hozzáigazítanom saját megjelenésemet, mint az „Ég fia”, vagy a csillagok küldöttje, aki a „Jót” akarja nekik, szemben a „Rosszal”. Tudom, tudom, ezek a

fogalmak itt bután és banálisan hangzanak, de képzeljétek el ott, azok között az élőlények között…

Tehát, némiképpen alátámasztva szavaimat, hogy én vagyok az az égi küldött, akit várnak, magyaráztam nekik, gyógyítottam őket, tanítottam az igazságra szomjhúzókat, etettem az éhezőket, inni adtam a szomjazóknak.

Saxi és Gadde ámultán hallgatták Jesso különös történetét, mint valami fantasztikus mesét, Bangar Hol gyanakvó szemmel leste az idegen minden szavát és időnként Lurira nézett. Az elkapta a lapos pillantásokat, mormogott néha valamit száraz pikkelyeinek bő ráncaiba és a Fű sárgászöld füstjébe burkolózva.

– Látod, látod, mi lett a játék vége? – dörmögött a zavartan mosolygó néhai exobiológus-jelölt felé, majd fogatlan száját nyájasnak hitt mosolyfélére torzítva Jessohoz: – folytasd csak, barátom, folytasd! Történeted tanulságos és érdekes.

– Hát igen. Ezt tettem. Közben folyton csak azt kértem tőlük, hogy legyenek jók, már csak azért is, mert az én igen bölcs és jó égi atyám is ezt kívánja (hogyan is magyarázhattam volna meg ne – kik másképp?!) és ha majd eljön a mi uralmunk (tehát a magasabb értelemé, a fejlett tudományé, a hosszú – az övékéhez képest örökké tartó – életé, a szeretet és a béke világáé), soha többé nem lesz bajuk az életben.

– Na és hogyan fogadták ezt a sok szépet és jót a te „emberkéid”? – kérdezte Gadde kedvesen a rőt-hajú vándortól.

– Hogyan fogadták? – kérdezte vissza Jesso. – Eleinte egész jól. Hiszen alkalmaztam én, ami csak a tárházamban volt, a logikai

meggyőzéstől kezdve a verbálszuggesztióig és a mély hipnózisig mindent. Olyan nagy sikerem lett a programommal, hogy egy csoport a vezérüknek kiáltott ki és hódolni akartak nekem. Ez olyan emberi dolog, tudjátok, mihelyt valaki valamilyen módon fölibük kerekedik, akár tudása, akár fegyvere, vagy aljassága és kíméletlensége révén, azonnal glóriát fonnak a feje fölé és istenítik. Természetesen én sem miféle ilyesmire nem tartottam igényt, mégis ez lett a bajok kiindulópontja.

Azok, akik fegyverrel, erőszakkal, gyilkolással szereztek hatalmat maguknak a többiek felett, féltették a véres úton szerzett hatalmat tőlem, akinek a hatalma csak a megértésben, a jó szóban és a segítésben rejlett.

Próbára akartak tenni, mondván, hogyha nekem az a bizonyos égi atyám tényleg olyan hatalmas, mint amilyennek mondom, a legnehezebb helyzetből, akár a halálból is ki fog menteni. Ha pedig nem, akkor hazudtam és lakoljak meg hazugságaimért a bűnözőket megillető módon.

Így aztán elfogtak, megkínoztak, meggyilkoltak…

– És te ezt mind hagytad? – ugrott fel szikrázó szemmel Gadde –, nem tudtad volna lesöpörni az egész bandát egy…

– Dehogynem, dehogynem, kedves kristálylány. Nagyon is tudtam volna… csakhogy én nem győzni, hanem megérteni akartam, nem uralkodni, hanem segíteni, erőszakkal nem akartam én semmit a világon. Azt hittem, hogy a józan ész, a szép szó és az értelem mindig és mindenütt a legnagyobb hatalom, ahol értelmes lények élnek. Rájöttem a tévedésemre, de már későn. Ennek a tudatában vállalnom kellett a

következményeket, más lehetőségem már nem volt. Hagytam, tegyék azt, amit barbár hitük és sajátos logikájuk diktál. Tisztában voltam vele, hogy az üldözés mindig sokkal vonzóbbá teszi az üldözött gondolatot, mint magát az üldözőt, és az eszméikért meggyilkoltak hite mindig élőbb az élő gyilkosok nézeteinél.

Ezt a munkahipotézisemet mindvégig megőriztem, hiszen a játékszabályokat menet közben nem illik változtatni. És ne feledjétek azt sem, hogy én valóban megszerettem ezeket a kis puha, sérülékeny és olyannyira kegyetlen lényeket. Képzeljétek, micsoda produktumai a hatalmas természetnek! Néhány csepp protoplazmából hamarosan kifejlődik a tökéletesen kész egyed, magasan szervezett autóregulációs rendszerrel, szervi specializáltságokkal, kifinomult érzékszervekkel, fogékony idegrendszerrel, logikai és kommunikációs készséggel…

– …és jól fejlett gyilkolási készséggel is – tette hozzá gúnyosan Saxi.

– Nos, igen – hajtotta le szomorúan a fejét Jesso – ebben is nagyok.

– És ennek ellenére mégis szereted ezeket a gonosz, az együttélés alapvető szabályait sem ismerő agresszív protoplazmahalmazokat? – nézett Jessora csodálkozva Gadde –, hát nem az lenne a megfelelőbb, ha hagynánk őket, hogy nyugodtan pusztítsák ki egymást, mielőtt még annyira elszaporodnak, hogy a világegyetem más részeire is veszélyt jelenthetnének? Egyáltalán, honnan származnak ezek a teremtmények, honnan kerültek arra az égitestre, amit mondtál? Hogyan szaporodnak? Bár tudom, hogy kívül esnek a

Civilizált Világok rendszerén, nem fordulhat elő, hogy egyszer csak megjelennek errefelé is, magukkal hozva a gyűlölködés és pusztítás szellemét, a rombolást, gyilkolást, halált?

Jesso még mélyebbre hajtotta fejét, nagy, tüzes szeme nedvesen vibrált. A helyiség miniszolárjai óarany fénnyel vonták be fémesen csillogó bronzhaját és szakállát. Úgy nézett ki, mint egy más, égitestről származó antik barlangfestmény, Hangja remegett, amint megszólalt: – ne ítélj ennyire szigorúan, szép kristálylány! Ők még nem tudják, mit cselekszenek. Elítélni mindig sokkal könnyebb, mint segíteni. Az a helyzet, hogy ezek a teremtmények valóban nagyon sokat tudnak, csak az a baj, hogy éppen a legalapvetőbb dolgokat nem ismerik. Talán azért teszik, amit tesznek. Pedig vannak tudósaik is, gyönyörű elméleteket találtak már ki és sok törvényszerűséget fedeztek fel, keresik származásuk titkát, életük értelmét, célját.

Saxi még közelebb húzódott a mesélőhöz, egyik manipulátorával átfogta Jesso csontos vállát és enyhe gerjesztőáramokat bocsájtott ki magából. Fejét ráhajtva Jesso vállára így szólt: – az előbb azt mondtad, hogy ezek a teremtmények külsőleg nagyon hasonlítanak hozzád. Igaz ez? Akkor nem is olyan nagyon csúnyák! Ismerik ezek a szerelmet, az egymásba-olvadás milliónyi gyönyörét? Szerettél te ott embernőt?

Jesso kitépte magát Saxi öleléséből és a kis szék legszélére kuporodott olyan szerencsétlenül, hogy majdnem lepottyant róla. Arca vonaglott, szemében rémület vibrált. – Ne félj, kis barátom – recsegett fogatlan mosolyával Luri – egy csöppet se törődj ezzel az erőszakos lánnyal, aki még a Halott Bolygók

metánfelhőivel is szexezne, csak nehogy kimaradjon valamiből. Dehát ha őt is kidobom az egyetemről, lassan nem marad egyetlen exobiológusom sem, aztán nézhetem magam. Nem irigylem tőlük az exoszexológiát. Inkább hallgatom történetedet az emberkéidről. Hogyan is áll a dolog a szaporodásukkal, meg a fene nagy tudományukkal?

Jesso hálásan nézett az öreg professzorra és valamivel nyugodtabb lett.

– Nehéz kérdést teszel fel, bölcs dékán és én is nehezen felelek rá, de azért megpróbálom. Az ő tudósaik is ilyesfélék, mint te. Többnyire öregek, vaskosak és makacsok. Azt hiszik, hogy mindent tudnak, de egyre csak azt hajtogatják, hogy nem tudnak semmit, ám a tudomány azért mégis mindenható. Vannak óhitűek és újhitűek. Az óhitűek azt mondják, egy mindenható lény teremtette őket saját hasonlatosságára egy marék földből még valamikor a világ kezdetén, és azóta az a dolguk, hogy ezért hálásak legyenek neki és őrizzék a hasonlatosságot.

– Ami azt illeti, ez elég unalmas foglalkozás – szólt közbe Luri –, de mit mondanak az újhitűek?

Jesso elmosolyodott a maga fanyar módján.

– Pontosan az ellenkezőjét. Tehát azt, hogy az a mindenható lény, akiről az óhitűek mesélnek, nem létezik, ilyen sohasem volt, nincs is szükség ilyesmire, mert nem teremtette őket senki, az életük véletlenül jött létre egy kezdetleges anyagból, s ahogy telt-múlt az idő, egyre differenciáltabbak lettek. Így aztán

semmi mást nem kell tenniök, csak szaporodniuk, aztán majd elérik azt a szintet, amelynél már tökéletesebb nincs is.

– Tehát ezek ugyanazt mondják a véletlenről, amit a másikok a tökéletes lényről, aki állítólag teremtette őket, igaz?

– Hát valahogy így.

– Szóval ezt mondják a tudósaik – állapította meg megbocsájtó mosollyal Luri –, de mit gondol és mit tesz a többi? Aki nem tudós.

– Azok? Nos, azok vagy az egyik változatot hiszik el, vagy a másikat. Közben pedig szaporodnak. Ezek is, azok is és vitatkoznak, vitatkoznak. Igyekeznek egymást meggyőzni, mindegyik a maga érveivel…

– Ha pedig kifogynak az érvekből, jön a fegyver, igaz?

– [gaz.

– És a végén kinek lesz igaza?

– Akinek erősebb fegyverei vannak…

– Te, szemetes – bökte oldalba kopott pikkelyű könyökével a dékán Bangar Holt – nem emlékeztet téged valami ismerős dologra a barátunk elbeszélése?

A fiú sárga, hosszúkás szeme elkerekedett, csillogó pikkelyei ónszínűre szürkültek. Felállt.

– Lehetséges, hogy…?

– Rögtön megtudjuk – vigyorgott Luri önelégülten és Jessohoz fordult.

– Mondd, te kedves vándor, merrefelé van tőlünk az a bolygó, vagy égitest, ahol ezek a fura teremtmények élnek? Azt ugyan

már mondtad, hogy messze, de nem tudnál valami közelebbit is mondani?

Jesso elgondolkodott.

– Az S/2 Galaktikában van… bár ez semmit nem mond számotokra. Nem tudhatom, hogyan jelölitek ti ezt a térséget. De várj csak dékán, eszembe jutott valami. Egyszer találkoztam arrafelé ezzel a furcsa tüskés alakkal, aki most itt ül a másik asztalnál. Ő mindenhol megfordul, valószínűleg ismeri a koordináta-rendszerek valamennyi elnevezését.

Felállt és odament Targához, aki már rég egyedül volt az asztalnál, félig elborulva aludt a töménytelen üres pohár között, csak középső opál-kék szeme pislákolt még halvány csillogással.

Jesso gyengéden felrázta, majd halkan beszélgetni kezdtek. Szokatlanul derűs mosollyal jött vissza.

– Örülök, hogy tudtam vele beszélni. Még azt hihettétek volna, hogy kitaláltam az egész történetet, de a tüskés is ismeri azt a helyet. Azt mondja, hogy a ti beosztásotok szerint az Északi Perifférián túli rész S-9-es sárga csillag harmadik bolygójáról van szól. Ez az égitest…

Bangar Hol szinte összeomlott. Sokáig kuporgott megfakult pikkelyeit összehúzva magán, aztán igen halkan megszólalt.

– Nyert, professzor úr. Igaza lett, mint mindig. Tehát ez lett belőle… .

– Na, most legalább látod, hogy nem indokolatlanul dobtalak ki annak idején az egyetemről. Akkor nem hittél nekem. Most itt van a Vándor, neki elhiheted.

Jesso értetlenül hallgatta a párbeszédet, hol az egyikre nézett, hol a másikra. Bangar Hol fel akart állni, látszott rajta, hogy valami fontosat akar mondani, azonban Luri leintette.

– Ülj le fiam, mert hajlamos vagy a fecsegésre és az unalmas. Majd én elmondom a barátunknak, mi történt. Tehát figyelj, Vándor és okulj, ha tudsz. Fiatal vagy még te is, rád fér! Pár egységgel ezelőtt történt. Volt egy tehetséges, de önfejű és meglehetősen beképzelt tanítványom. Most itt ül mellettem, azóta űrszemetes. Ne sajnáld, nem ártott neki! Nos, hát a kis tudóspalánta nagyon ügyesen kitenyésztett a laboratóriumban egy önálló enzimrendszerrel rendelkező fehérjetenyészetet, amellyel az volt a célja, hogy ezen figyeljük és tanulmányozzuk az önszervező fehérjerendszerek struktúráit. Ez idáig szép és jó volt, mint az élettani modellezések tanulmánykörébe vágó feladatok egyike. A kölyök tehetségesnek látszott és nem akartam elutasítani, amikor egyszer azzal a bizarr ötlettel jött a tanszékre, hogy adjak neki egy csillagszánt meg egy lakatlan égitestet akárhol, ő átteszi in situ azt, amit a laboratórium szűk falai közt nem tud elég jól elvégezni.

Miután itt esténként amúgy is csak a kocsma levegőjét rontotta, gondoltam, adok én ennek olyan bolygót, hogy attól koldul. Kiírattam a szertárból a legjobb csillagszánt és mit sem sejtve „nekiajándékoztam” az egyik legtávolabbi, a már kihűlőfélben levő S-9-es csillag harmadik bolygóját, jó messze ide, túl a Gyűrűs Bolygók övezetén, az Északi Perifériák legtúlsó csücskén. Gürcölj, kis pikkelyes – gondoltam magamban.

Nem is lett volna semmi baj, ha barátunkat nem kapja el a „teremtés” láza. Kis kocsonyái szépen szaporodtak és

növekedtek annak rendje, s módja szerint; csakhogy ez a bolond kölyök, honnan, honnan nem, kitalálta az evolúciót. Ezzel aztán akkora kalamajkát kavart, hogy a Galaktikai Tanács még mindig ezen kínlódik. Ugyanis ez a kelekótya nem elégedett meg azzal, hogy mindenütt elszaporította ezeket a kis protoplazmákat, hanem addig-addig manipulált velük, amíg rávette őket az evolúcióra, azt az ócska salakkupacot pedig, amit tőlem kapott, különböző geotermiai trükkökkel egész jó táptalajjá változtatta számukra. Miután minden endogén [belső keletkezésű] és exogén [kívülről eredő] lehetőséget megadott, ez a Szuper-csírának nevezett valami hihetetlen mértékben elszaporodott, töménytelen típusa, altípusa lett. Ekkor barátunk beiktatta a a kiválasztódási tesztezést és amivel még nagyobb bajt okozott, felpörgette a helyi időt. Nem akarom tovább részletezni, de ennél jobban elrontani már nem lehetett egy élettani kísérletet. A legutolsó pillanatban eszébe jutott ugyan a fiúnak egy megoldás, ami talán nem is lehetett volna olyan rossz – de már elkésett. A Szuper-csírából bonyolult szerveződésű élőlények lettek. Te úgy nevezed őket, hogy emberek. A fiú elfeledkezett az időfaktor-változtatásról és már semmiféle technikai megoldás nem segíthetett.

–Tehát csak a Szó! A jó szó, a szellem szava. Amit meg kell, hogy értsen, minden gondolkodó lény – mondta felcsillanó szemmel Jesso.

Bangar Hol izgatottan felugrott helyéről és szembenézett a Vándorral.

– Ide figyelj, Jesso! Azt hiszem, mindketten alaposan elrontottuk ott a dolgainkat. Te állandóan csak szavaltál, én

pedig folyton csak a technikán kínlódtam. Mi lenne, ha összefognánk és ketten, együtt mennénk oda, helyrehozni a tévedéseinket. Mennyi idő is telt el ottléted óta?

– Talán egy kis-egység…

– Nem így, te szerencsétlen! Számolj az ő idejükkel!

– Várj csak… ezer. Nem, nem! Kettőezer! Kétezer nagy-egység, szédületes, nem? Vajon mi lehet ott azóta?

– Mi a csuda lenne? Ölik egymást, mint eddig. Talán csak fejlettebb eszközökkel és nagyobb mértékben.

– Mindegy – szólt halkan Jesso. – így is, úgy is oda kell mennem még egyszer. Megígértem nekik. Most már valószínűleg nem kell annyit szavalnom nekem sem az Égi Atyáról, úgyis tudni fogják, hogy egy másik civilizációból jöttem és talán a te csillagszánodat sem nézik már meteornak. Rendben, pajtás?

Jesso karcsú, vékony ujjait meleg barátsággal szorították meg Bangar Hol zöld, pikkelyes manipulátorai.

Luri is felhajtotta hatalmas poharából az utolsó korty italt és elégedetten felmordult.

– Látjátok, ezt már jobban szeretem! Intézzétek el valahogy ezt a szerencsétlen ügyet, aztán mindketten jöhettek a tanszékre. Van még néhány megoldatlan feladat, aminek neki kéne gyürkőzni. Csak megfontoltabban dolgozzatok nekem, utálom az ilyen kalamajkákat…

Gabra, a horpadt-homlokú kocsmáros belehallgathatott valamit a beszélgetésbe, mert a beállt csendet kihasználva hirtelen harsányan ordítozni kezdett.

– Vége, tisztelt vendégeim! A vihar elvonult és holnap is nap lesz! Tessék fizetni és távozni!

Lassan mindenki szedelőzködött. Saxi kigöngyölte csillogó halványlila testét és szorosan hozzábújt Jessóhoz.

– Van fogalmad arról, hogy milyen szex-csodákat találtak ki a Civilizált Világok, amíg te odaát kóboroltál a Sárga Csillag bolygóján?

– Kedves… izé…, én…

– Semmi izé, hallgass! – ölelte át forró testével Saxi a soOvány, szakállas alakot. – Most velem jössz és kész!

Jesso felemelte a földről sarokba tett szkafanderét, másik kezével átölelte a lány karcsú, pikké – lyes derekát. Tekintetük egymásba kapcsolódott és így léptek ki a Szédült Kvazár ajtaján.

Már csak Targa maradt az alig megvilágított helyiségben a vendégek közül, harmadik szemével is álmosan hunyorogva az üres poharakra. Luri odaült hozzá és megkocogtatta az egyik üres po – harat.

– Iszol még egyet, öreg cimbora?

A tüskés valamennyi szemével felnézett és elvigyorodott.

– Iszom hát, de csak hitelbe, hogy az antianyag égetné ki a szemét valamennyi biztonsági tisztnek!…

KUDARC

A Világegyetem irdatlan mélységeit borotvapengeként hasító csillagszánban csak ketten ültek, a különös-mosolyú, vékonydongájú szakállas alak, Jesso, valamint fiatal barátja a „világkonstruktőr” Bangal Hol.

Úti-céljuk a Lakott Világok egyik legtávolabbi objektuma, az S-9-es csillag harmadik bolygója.

A térgörbületek átmetszésével észrevétlenül suhantak át egyik téridőből a másikba, anélkül hogy az ő zárt rendszerük csöppnyi egységét bármiféleképpen is érintette volna. Lakott és lakatlan, születő és pusztuló világok úgy suhantak el a képernyőjük előtt, mint egy színes képsor a mozivásznon.

Halkan beszélgettek elnyúlva a kényelmes pneufotelokban, rábízván magukat a tökéletes, programozott irányításra. Bangar Hol nemrégen még „űrszemetes” volt, meggondolatlan fiatalkori melléfogásáért egységekig kellett nehéz, alacsony-szintű fizikai munkát végeznie.

Mint minden, előbb-utóbb ez is letelt; Luri, az Egyetem félelmetes tudású, nagy-hatalmú dékánja visszafogadta. Ennél nagyobb tudományos rang nem létezett a Lakott Vilákogok rendszerében; akinek Luri diplomát ad a kezébe, az a tudományok csúcsán érezheti magát.

A hosszú út alatt Bangar Hol sokat mesélt barátjának félve tisztelt, nagy-tekintélyű, rettegett dékánjáról. Már megbocsájtotta neki az űrszemetelést, sőt, mondhatni, ezt is a javára írta.

– Tudod – fordult a barátja felé, nagy sárga füstkarikákat eregetve az elmaradhatatlan Fűből – most már kifejezetten örülök, hogy kivágott az öreg és odakényszerített lapátolni az űrszart. Sohasem ismertem volna meg az életnek ezt a területét, s ezen keresztül azokat a mélységeket, amelyekről odabenn, a Tanszéken fogalmam sem lett volna soha. Most már tudom, hogy nem rosszat akart nekem a vén foghíjas, kopott-pikkelyű, hanem már a kezdet kezdetén azonnal átlátta a később bekövetkező események programját. És ennél kell nekem majd megvédenem a disszertációmat, képzeld el!

Jesso elmosolyodott.

– Úgy tudom, Saxit átengedte jelesen, Gaddet pedig nagydoktorira küldte. Miért vagy akkor így kétségbeesve?

– Mert én nem vagyok mindentudó!

– Miért, ők talán azok?

– Nem. De nők és mindkettő gyönyörű! Vagy netán nem úgy tapasztaltad?

Jesso elpirult és halkan suttogta: – Ne haragudj, barátom, nem én akartam.

Bangar Hol felnevetett.

– De nagy bolond vagy te! Miért haragudnék? Ha egyszer Saxi megkíván valakit, az úgysem szabadul ép pikkelyekkel és konstans testnedvekkel, te jámbor! Ezt most már te is tudod, miután túlélted.

– Csak félig – suttogta Jesso még pirosabb arccal. – Beszélj inkább Luriról!

– Az kényelmesebb, ugye? De hát legyen a te kedved szerint! Egyszer bemegy egy elsős és pechjére Lurihoz kerül szigorlatra exobiológiából. A nyomorult leül és várakozóan néz. Luri, szintén, de csak a poharára, amely még félig van itallal. Esze ágában sincs megszólalni.

Végül is az elsős nyikkan meg, miután már megfőtt saját levében, pikkelyei közt rossz szagú savanykás testnedv folyik, kristályreceptorai lassan zárlatosak lesznek.

– Kérem, professzor úr, mit kell tudnom?

Luri felemeli tekintetét hatalmas korsójáról és csak ennyit mond:

– Mindent!

A vizsgázó összeroskad, alig tudja kinyögni:

– És mit tud akkor az Ön tanársegédje, professzor úr?

– Természetesen azt, hogy amit Önnek tudnia kell, kisfiam, az hol található meg a szakirodalomban!

– És akkor mit tud Ön, professzor úr?

– Hogy hol van a tanársegédem…

Jesso elmosolyodik és ábrándozva megszólal.

– Csodás lehetett neked egy ilyen zseni mellett dolgozni.

– Tudod mit, neked legyen mondva!

– Azért én irigyellek téged. Mondd, nem furcsa érzés neked ennyi idő után ismét találkozni azokkal a lényekkel, akiket tulajdonképpen valaha te teremtettél?

Bangar Hol ledobta a füvet, rátaposott és kissé ingerülten válaszolt.

– Legalább te ne mondd ezt, Jesso, aki nagyon jól tudod, hogy én nem teremtettem senkit és semmit! Én csupán egy autóregulációs homeosztát alapanyagát készítettem el, amelybe beleoltottam a környezettől függő önfejlődés kódját. Ők maguk teremtették magukat…

– Jó, jó, ne egyél meg! Nem szó szerint értettem.

– Rendben van, de most kapaszkodj meg, vagy kösd be magad!

– Miért, megérkeztünk?

– Ha nem vetted volna észre…

– Ugyanott vagyunk?

– Ezt csak te tudhatod. A koordinátákat a te elmondásod és a tányérszondák mérései alapján állapították meg. Minimális tévedés természetesen lehet, de ennek nincs sok jelentősége. Szálljunk ki és próbáld meg betájolni magad!

Jesso ment elől, kitárt karokkal szívta be a friss, kellemesen meleg levegőt.

– A táj mintha semmit sem változott volna. Nemsokára napnyugta lesz, a homok már rozsdásaranyszínű. Kissé távolabb egy dombon sötétlő olajfaliget, odébb fehér házak. Minden épp olyan, mint régen…

– Mi az, hogy régen? Az a pár egység? Még a szakállad sem nőtt egy pikkelynyit sem és már itt vagy újra. Vagy nem te ígérted meg nekik, hogy majd visszatérsz hozzájuk az égből és megnyíltak előttük a te országod kapui?

Jesso halkan beszélt, mintegy csak maga-magának.

– Akkor megöltek… legalábbis az ő szemükben ez történt. Az eredmény az volt, amit akartak. Megkapták. Az idegen, számukra nyugtalanító és veszélyes alak nem mozdult többé, ott fityegett egy fatákolmányon kezén-lábán felszögezve, bordái közé vas hatolt… talán azon a szemben-lévő dombon. A testnedvek elfolytak, bevégeztetett. S mindez miért?! Hiszen csak jót akartam mindnyájuknak: hogy ne öljenek, ne harácsoljanak, osszák meg másokkal is, amijük van, kövessenek egy utat…

– Megzavartad a fejüket, pajtás! Korán jöttél, nagyon korán. Rossz volt az időzítés!

– Na és most? Most mi lett más?

– Olvastad te is a tányérszondás adatgyűjtés tartalmát, nem? Ismered nyelvüket, szokásaikat, kultúrájukat, fegyvereiket. Már náluk is akad gondolkodó, aki felismerte, hogy egész létük, életük és történéseik „csupán örökké meglévő formának megtöltése jelennel”.

– Megismernek vajon?

– Miért, változtál valamit?

– Természetesen én nem, de náluk mégis csak kétezer nagy-egység telt el… Rengeteg idő!

– Semmiség az egész. Kétezer nagy-egység… egy pillanat csupán. A dolgok és a teremtmények nem ennyi idő alatt szoktak megváltozni. Ahhoz sokkal több kell.

– Akkor mit tehetek?

– Tégy ismét csodákat, Jesso! Vagy azt hiszed, kiveszett belőlük a csodavárás igézete? Tévedsz! Magyarázhatod te

ezeknek egy fél örökkévalóságon keresztül a logika és a természettörvény legegyszerűbb, vagy akár a legbonyolultabb rendszerét is, mihelyt találkoznak egy szemfényvesztővel, aki csodát ígér nekik, úgy hagynak faképnél, hogy nyomukat sem látod többé. Tapsikolva és hozsannázva követik még akkor is, hajói tudják, hogy szélhámos. De talán még csodák sem kellenek. Elég, ha megállsz az útelágazásnál és így tartod magad:

Bangar Hol kitárta két manipulátorát vízszintesen maga mellett, fejét pedig oldalra-lefelé billentette, mintha állva aludna.

Jesso türelmetlenül legyintett.

– Ugyan, ne bolondozz mindig!… De figyelj, amott jön egy ember. Úgy látom, valami földművesféle lehet. Mintha csak tegnap történt volna, ugyanaz a ruha, a saru, a lehorgasztott fáradt arc, kidolgozott, eres kéz.

– Kiváló, akkor kezdd! – lelkendezett Bangar Hol.

A már-már letűnni készülő Nap csillogó glóriaként tündökölt Jesso bronzvörös hajzuhatagán, rőt szakállán. Törékeny termete alig látszott érinteni a talajt, olyan volt ebben a sajátos megvilágításban, mint egy csodálatos látomás.

Az úton közeledő ember megállt előttük és riadt, döbbent tekintettel nézte Jessót, mint aki nem hisz saját szemének. Bangar Holt és a csillagszánt figyelemre sem méltatta, annak ellenére, hogy ittlétük merőben szokatlan jelenség lehetett.

Jesso tiszta, csengő hangon szólt az érkezőhöz:

– Lépj közelebb, halandó!

Az odament, egész közeljött hozzá, majd leborult Jesso lábai elé.

Bangar Hol undorodva elfordult, Jesso pedig keményen rászólt az idegenre.

– Kelj fel, ember és hallgasd a szavaimat: bizony, bizony, mondom nektek, hogy nem juttok be addig az én országomba, amíg örökké csak a földet nézitek és nem az eget!

– Mit tegyünk, Uram, hogy méltók legyünk Hozzád?

– Ezt még kérdezed, hát nem hallottátok eleget annak idején?

– Mire gondolsz, Uram?

– Csupán a legfontosabbra, hogy ne ölj, ne kívánd el a másét, ne lopj, ne hazudj, ne harácsolj, hanem tiszteld az Életet! Hát olyan nehéz ez?!

A halandó sóhajtott.

– Nehéz, Uram, nagyon nehéz. Meg kell élnünk, ha már a világon vagyunk. A gyermekeinkről is gondoskodnunk kell, mert ők is a világon vannak. Ha pedig szót fogadunk Neked és szétosztjuk másoknak, ami magunknak van, miből élünk meg mi? Éhen halunk így, Uram! Lám, az állat, az oktalan barom is harcol a családjáért, visz élelmet a kölykeinek és megvédi őket más vadaktól, Te pedig a harc ellen beszélsz? Ki ad ingyen valamit? Senki, Uram! El kell vennünk egymástól. Ehhez pedig fegyver kell. A fegyver erő. Minél több a fegyverünk, annál erősebbek vagyunk. Félnek tőlünk mások, nem merik elvenni tőlünk földjeinket, hanem inkább mi szerzünk másoktól. Mindig többet és többet. Nem így van ez rendjén, Uram? Hiszen még Te sem adsz ingyen semmit. Ellenértéket – áldozatot és

lemondást – kérsz tőlem az Égi Országba való bejutásért, holott az csak a jövőben lesz, mi pedig most élünk. Most és itt. Ugye, megértesz, Uram? És, ugye, meg is bocsátasz nekünk, hisz miután az vagy, aki vagy, ezt meg is kell tenned.

Jesso hosszasan nézte a halandót, aztán felemelte a karját.

– Hajolj le, Ember, megáldalak!

A halandó letérteit, arcát a napszítta homokra fektette és halkan suttogott:

– Legyen meg a Te akaratod…

Lassan bealkonyult. A körvonalak elvesztették eredeti alakjukat, csak a térdeplő alak sziluettje rajzolódott ki élesen. Mintha megállt volna az idő az olajfák alatt.

Bangar Hol megrázta a távolba merengő Jesso vállát és elindult lassan a csillagszán felé. Ahogy beültek és a kis szerkezet csillogó üstökösként hasította fel az ég kárpitját, Jesso szomorúan megszólalt.

– Semmit sem ért az egész, barátom. Hiába jöttünk. Mit mondunk majd Lurinak?

Bangar Hol elnevette magát.

–Te menthetetlen, javíthatatlan idealista, te! Nem ismered annyira Lurit, miszerint tökéletesen tisztában van azzal, hogy egész léted, küldetésed, eredményed és kudarcod is csupán egy meghatározott program része?

– Ez kész őrület! Hát ez a zseniális szörnyeteg, ez a kopott pikkelyű szuper-agy, ez mindig, mindent tud?

– Tulajdonképpen igen. Egy dolog kivételével.

– Mi az?

– Hogy az ő léte is csupán „az örökké meglévő formák megtöltése jelennel”…

SZIMBIÓZIS

Az oktatási idény befejeződött, a Magas Tanszék rettegett nagyságai beültek csillagszánjaikba és még az Északi Szelek megérkezése előtt eltávoztak békésebb és nyugodtabb bolygókra.

Akik túljutottak a vizsgákon, szintén szétszóródtak a Lakott Világok kellemesebb, sokszor nagyon távoli pontjaira és igyekeztek elfelejteni mindent, ami mögöttük volt.

A Szédült Kvazár elnéptelenedett. Gabra, a mindig zord fogadós most épp a kevés bevétel miatt volt zsémbesebb a szokottnál, s különös utálattal viselkedett a kevés-pénzű egyetemistákkal szemben, akik voltak olyan pofátlanok, hogy egy pohár erősen felhígított Ku-ku mellett is képesek voltak egész nap ott tespedni és foglalni a helyet.

A legtöbbjük már messze járt, partnereikkel szanaszét kóválygogtak a Lakott Világok valamennyi elviselhető hőmérsékletű égitestén, csupán néhány bukott tanuló és valamiért magányos diák búslakodott a kocsma egy-egy asztala mellett.

Gadde, a liláskék szemű, ezüsthajú szépség, a Kozmobiológiai Egyetem legfiatalabb kandidátusa hagyta magát meggyőzni Saxitól, a nem kevésbé szép, örök-nyugtalan barátnőjétől, hogy a legújabb típusú csillagszánon szökjenek meg egy időre a Lakott Világokból és kalandozzanak el az Északi Perifériákon túli vidékekre, messze távol minden civilizációtól, az Anti-

Varanon is túlra, ahol már megszűnik minden ellenőrzés és mindig új csodák várnak a felfedezőkre.

Gadde eleinte habozott, szerelmét, Bangar Holt sem akarta elhagyni és a vad vidékektől is félt némiképp. Saxi ráhunyorította almazöld szemét, hosszú, kétágú nyelvével megnyalta ajkát és karcsú manipulátorával átölelte Gadde csillogó derekát.

– Ne csinálj be, kis barátnőm, a férfiak a világegyetem minden részén egyformák, s a legnagyobb szerelem közt sem árt egy kis eltávolodás. Ezt tapasztalatból tudom, hidd el. Mi történhet velünk? A férfiak úgysem érnek rá, mindig annyi dolguk van, ezért is teljesen őrültek. Mi pedig elsuhanunk a távoli világokba, mondjuk, hogy nyári exopszichológiai gyakorlatra, közben megismerjük más világok szokásait, életét. Ez csak hasznunkra válik később. S amíg két nem létezik a Világegyetemben, addig egy szép nőnek mindig nyert ügye van, bárhová is veti jó sorsa. És a Világegyetem akkora nagy!… Még milliomod részét sem ismerjük, gyere, hátha olyan kalandban lesz részünk, hogy…

Gadde ránevetett Saxira hosszúkás lila szemével, egymást átkarolva szaladtak a csillagszánhoz, beültek és olyan sebességgel indítottak, hogy a Szédült Kvazár asztalain összecsörrentek a poharak.

Gabra az öklét rázta az ég felé és káromkodva szedegette össze a földre esett poharak maradványait.

Az egyik sarokban Bangar Hol gúnyosan nézett elválaszthatatlan barátja, Jesso savanyú ábrázatára.

– Megkönnyebbültél, igaz?

– Miért? – kérdezte amaz erőltetett közönnyel.

– Mert Saxi elment és nem kell folyton becsapnod magad, meg az egész világot, hogy téged egyáltalán nem érdekel, miközben a hideg is kiráz érte.

Jesso zavartan nézegette üres poharát és idegesen gyűrögette a falról lelógó liánok száraz leveleit.

– Nem kellene folyton erről beszélned, nem szép dolog ez tőled! Azt hittem, hogy a barátom vagy, közben egy alkalmat sem hagysz ki, hogy nem emlékeztess erre a botlásomra.

– Botlás! – üvöltött fel Bangar Hol. – Hát normális vagy te, Jesso? Egészséges, értelmes fiatal férfi vagy és szégyelled azt, hogy beleszerettél egy gyönyörű nőbe, aki ráadásul még kedvel is téged. Rendben van a te motorikus központod, mondd?

– Tudod jól, hogy nekem nincs ilyenem. Másképp szerveződtem…

– Jó, legyen neked igazad, de azért az a gumó a nyakadon csak tartalmaz valami ehhez hasonlót? Gondolkozni tudsz, igaz?

– Persze, hogy tudok, de az Atya…

Bangar Hol felugrott és úgy megrázta Jesso sovány vállát, hogy majdnem feldőlt az asztal.

– Ide figyelj, te eszelős, álmodozó megszállott. Ha még egyszer elkezded nekem ezt az atyázást, én úgy kirázlak a gatyádból, hogy attól koldulsz! Hát sohasem unod ezt meg?!

Jesso mozdulatlanul ült és távolba néző, különös mosolyával a barátja felé fordult.

– Kis testvérkém, ezt te innen sohasem fogod megérteni.

Bangar Hol már szinte tombolt. Vasmarokkal szorította barátja karját és fojtott hangon ordított.

– Hagyd abba, kérlek! Itt szabadon élsz, semmi közöd semmiféle Atyához, vagy hasonló fantáziaképhez. Itt normális, őszinte és tiszta lények között vagy, akik szeretnek és akiket te is nyugodtan szerethetsz. Itt nem kell félned és rettegned, ostoba önkínzásokba kényszeríteni vágyaidat, egészséges hajlamaidat. Élj, szeress, örülj, légy boldog fenntartás nélkül és hagyjál mást is annak lenni!

– Jól van, de azért ne törd össze a karomat, az enyém más anyagból van, mint a tied. És lásd be, hogy ez is csak viszonylagosság, amit mondasz. Itt igaz. Itt jó és itt szép. De ott?…

– Hol, eszeveszett barátom? Hol tilos a szeretet, a szerelem, a vágy, a szépség, a teljes élet?

Jesso elmosolyodott sajátos, kesernyés árnyalattal.

– „Teljes élet”? Mit tudsz te arról? Ez a mindent átfogó szexualitás a teljes élet neked?

– Miért, te talán tudod, hogy mi az, ugye? Már nem emlékszel legutóbbi tapasztalataidra a Sárga Csillag harmadik bolygóján?

– Azt hagyjuk. Ott tényleg én rontottam el a dolgokat. Meg persze kicsit azért te is. De nálunk, ahol az Atya irányítja a dolgokat…

Bangar Hol már egyáltalán nem tudta türtőztetni magát. Hangja remegett, pikkelyei beszürkültek, motorikus központja túlfeszültséget jelzett. Szinte suttogva szólalt meg.

– Ide figyelj Jesso, kedves, szeretett, tébolyult barátom. Vedd tudomásul, hogy nincs semmiféle Atya, nincs semmiféle rémkép, amivel magadat ijesztgeted, s nem létezik olyan hely, ahol ilyen őrült fantaszták uralnák a világot! Feledd el, kérlek ezt az egész rossz, nyomasztó álmot! Kérlek, Jesso!

A vörös-szakállú, karcsú alak ismét mosolyra húzta keskeny száját, megsimogatta Bangar Hol izgalomtól elszürkült, pikkelyes arcát és nagyon halkan szólalt meg.

– Van ilyen hely, barátom és van Atya is. Ha nem is olyan, mint amilyennek te elképzeled…

Bangar Hol grafitszürke volt a dühtől. Már szinte hangja sem volt, csak sziszegett.

– Hol van ez az átkozott világ Jesso, hol? El tudsz vinni oda?

Mielőtt Jesso válaszolhatott volna, a másik asztal mellől felállt Targa, a rücskös-bőrű, tüskés alak, aki eddig látszólag Ku-ku-mámorban kókadt aléltan töménytelen üres pohara közt. Bizonytalan léptekkel odatámolygott az asztalukhoz. Leült és kérges, töredezett-tüskés fekete kezével megfogta Bangar Hol manipulátorát.

– Ide figyelj, pajtás! Hallottam, hogy milyen marhaságokról vitatkoztok. Én tudom, honnan való ez a fickó – és fejével Jesso felé bökött. – És ismerem azt is, akit ő Atyának nevez. Ez sohasem hazudik! Persze, hogy ő nem tud téged oda elvinni, mert mivel is vigyen el? Nincs ennek a szerencsétlennek semmije a szakadt szkafanderén kívül, amelyért még Gabra sem adna egy fél pohár italt sem. Ide is szívességből hozta valaki, úgy dobták le futtában, mint egy csomagot.

Nekem viszont még megvan a gyors-cirkálóm, hiába vadásznak rám ezek a ganajevő Biztonságiak, úgy elrejtettem előlük, hogy még az árnyékát sem láthatják meg soha. Te már véglegesen „doktor úr” lettél, Bangar Hol, van pénzed elég. Ha befizetsz ide a Kvazárba egy teljes egységre, én elviszlek téged oda, amiről ez a vörös-szőrű mesél, aztán majd táthatod azt a pikkelyes szádat! Ott olyasmit láthatsz és hallhatsz, amit ma még el sem tudsz képzelni, egyben hazavihetjük a barátodat is, mert ennek ugyan az életben nem lesz annyi pénze, hogy egy rendes járaton eljusson az Északi Perifériákon túlra.

– Igaz? – hunyorgott opál-kék homlokszemével Jessora.

– Igaz, testvérem –, nézett megértően Jesso a tüskés alakra – azt hiszem, már nagyon várnak otthon és tényleg semmi pénzem nincs.

Bangar Hol alig akart hinni a hallómembránjának. Kikerekedett pupillákkal meredt Targára, csillámhártyás szemhéjai sűrűn lebegtek.

– Targa, igaz lenne, amiket Jesso mesél?

– Igaz, bizony, kis pikkelyesem! Mondtam már, hogy ez sohasem hazudik. Legfeljebb furcsán fejezi ki magát, s te még nagyon keveset tudsz a világról! De ne vitázzunk, nekem ez nem kenyerem. Én üzletből élek. Fizesd ki az italomat, csak pár pohárka az egész, aztán add oda fele foglalót ennek a horpadt fejű kufárnak, a többit majd ha visszajöttünk. Pakolj be néhány üveget a tasakodba, aztán tőlem akár mehetünk is. A külső zsilipnél várlak benneteket!

*

Targa árnyékként vált ki a zsilip moszatos korlátja mellől. Fekete, tüskés karjával pehelyként markolta fel Bangar Holt és Jessot. Úgy gázolt át velük a sekély vízen, hogy egy csobbanás sem hallatszott.

Hosszan gyalogolt így szótlanul a part-menti öböl szikláit kerülgetve, majd lehajolt és egy barlangszerű szurdokba lépett be. Itt letette két utasát és hallgatásra intette őket. Sokáig lépdeltek együtt a tocsogó parti vizek sziklái közt. A három zöld hold hangulatos fénnyel vonta be a csillogó habokat, az opálos sziklák irizáló árnyékokat vetettek.

Aztán egy éles kanyar után, már majdnem vállig érő vízben meglátták Targa hajóját. Ott libegett karcsún, feketén egy alig látható öbölben.

Talán valaha –, ki tudja, milyen régen – a Felderítők félelmetes gyorsaságú és fegyverzetű cirkálója lehetett; ma már ütött-kopott jószág, éghetetlen burkolatán távolról jött meteorok-ütötte szakadt szélű sebekkel, szintetikus üveggel betömött lövésnyomokkal, néhol iszonyú horpadásokkal.

Targa büszkén nyitotta ki valamilyen titokzatos szerkezettel a hidraulikus ajtót és betessékelte vendégeit.

Bangar Hol elámult odabenn. A vákuumszánok kényelméhez szokott szeme elkerekedett, mert a belső tér csak egy kis helyiségből állt, mögötte egymásra halmozott ládák, bálák és csomagok tömkelege. Amikor Targa észrevette a meglepett tekinteteket, mindhárom foszforészkáló szemével nevetni kezdett.

– Látjátok, gyermekeim, ez nem sétahajó! Nekem meg kell élnem valamiből. Ezért a sok vacakért odaát a Külső Perifériákon, meg még azon túl rengeteg Füvet adnak, a lányoknak tetsző holdezüst karperecet, szürke kristálytégelyekben nektárt, meg sok ilyesmit. Gabra, az a töppedtfejű haramia semmit sem ad ingyen. Mit tehetünk, pénzt kell keresnünk!

Helyezkedjetek el valahol a cuccok között, kötözzétek jól be magatokat, mert a kanyarok elég élesek, aztán hajrá! Megvagytok?

A hosszú, fekete torpedó, mint az éjszaka árnyéka, lassan és hangtalanul úszott ki a nyílt tengerre, majd megbokrosodott paripaként hirtelen felágaskodott és hallómembránokat tépő üvöltéssel emelkedett a magasba. Mögötte lángolt a tenger, izzó vízcseppek milliói festették szivárványszínűre az öblöt.

A Biztonsági Szolgálat ügyeletes tisztje káromkodva jelentette a Központnak:

–„Ismeretlen rendeltetésű és jelzésű repülőszerkezet startolt a 4-12-3. szektorból. Úti-célját nem közölték, felszállási engedélyt senki nem adott ki.”

Targa szinte összeolvadt az irányítóberendezéssel. Józan, éber és ügyes volt, mintha soha életében nem ivott volna egy kortyot sem. Hosszú, tüskés-csápos ujjai szédületes gyorsasággal jártak a kapcsolókon.

A két utast kegyetlen gravitáció szorította üléseikbe, nem hogy szólni, de még nyögni sem tudtak.

Messze alattuk színes fénycsóvák pukkantak.

Targa gúnyosan szólalt meg:

– Ezek a fafejek úgy látszik, sohasem tanulják meg, hogy képtelenek befogni. Mindig utánam pufogtatnak néhány patront! De most meguntam a játékot! Nagyon erősen kötözzétek be magatokat, lehetőleg ne vegyetek egy ideig lélegzetet és a hallószerveiteket is fogjátok be. Átugrunk néhány téregységet…

Bangar Hol és Jesso előtt úgy lódult meg a világ, mintha kilökték volna alóluk a talajt. Hirtelen a feje tetejére állt minden, a páncélüvegen áttetsző fekete ég lobogó ezüstszürkévé vált, s mire visszaállt volna a környezet valamennyire megszokott rendje, újból összecsapott körülöttük a kavargó semmi.

Bangar Hol kétségbeesetten nyögött, Jesso pedig halkan mormolt magában: „ments meg Atyám bennünket, mentsd meg lelkeinket”… A széteséssel fenyegető fekete űrszivar vörösen izzó állapotban csúszott bele egy elviselhető téridőbe. A két barát izzadva és lihegve kapaszkodott az ülés peremébe, Taraga épp egy Fűre gyújtott rá.

Hátrafordult utasai felé és hunyorogva szólalt meg.

– Látjátok, túléltük! Nem is olyan rossz még ez a tragacs. És nézzétek, ott sziporkázik néhány egységgel előttünk Alcayaan, az Atya világa!

Jesso minden ízében remegve emelkedett fel üléséből és tágra-nyílt szemmel nézte a fekete űrben előttük úszó nagy, sárga égitestet.

– Tényleg ez lenne, kedves Targa? Valóban hazaérkeztem volna? Tamiu, gyönyörű hazám!

– Nevezd így, ha ez jólesik neked, szőrös barátom, mi, a messzeség utazói Alcayaan néven ismerjük. Végül is mindegy. Egy és ugyanazon helyről beszélünk. Teszünk két tiszteletkört és a tízes szektorban, – egy szép, eldugott helyen – leszállunk.

Jesso felugrott.

– Megőrültél, testvérem? Miért mennénk mi arra a kopár és lakatlan helyre, mikor Atyánk és munkatársaink ettől ugyancsak messze, a Központban várnak?

– Persze, persze, de a Biztonságiak is! Tudjátok, hogy ez nem lenne nekem kellemes találkozás, ugye? Te, Jesso, aki már itthon vagy, rendelj ide egy kis űrkompot és azon menjetek tovább. Itt a telkom, használd! Ha megjön a tutajotok, elválnak útjaink. Ti mentek a Központba, a Galaktika Szelleme legyen veletek! Én pedig megyek tovább és beszerzem az útiköltségre valót. Némi Fű, pár edény nektár, néhány nehéz, fekete karperec a lányoknak és sok-sok zsák Álompor. A hívószám: 17-21-071214. Ha befejeztétek az ábrándozásaitokat és vissza akartok még térni a lányokhoz, akik – szokásaikhoz híven – nem sokáig várnak egy partnerre, ha az elcsavarog, keressetek meg a telkomon és indulás haza! Lehet, hogy ti nagyon ráértek. Nekem már kevés van hátra, amíg végleg lehanyatlanak az életerőim. Ezért – bocsássatok meg – némiképp sietnem kell. Tehát öt kis-egység után itt várlak benneteket. Ha nem akartok velem jönni, hívjatok fel és közöljetek, akkor hazamegyek egyedül. Talán ezt az utat még kibírja az öreg szekér. Ha nem,

hát akkor Jesso barátunk Atyjának ajánlom tüskés lelkem. Sok szerencsét barátaim!

Targa úgy tűnt el, mint egy ködcsomó az ágas-bogas fák között.

Jesso és Bangar Hol egymásra nézett. Jesso mosolygott a maga sajátos, kesernyés, de már korántsem szomorú módján.

– Ne félj, kis barátom, itt jó helyen vagy Az Atya gondoskodni fog rólunk.

Bangar Hol szórakozottan nézett széjjel. Valahogy tetszett neki a hely, a különös, zöld sziklák, a kék homok, a sárga égbolt és az az ismeretlen, nagy nyugalom, amely mindent áthatott.

A kristálytiszta égen két hatalmas, vörös égitest szórta ragyogó, tiszta sugarát.

Jesso szinte felmagasodott boldogságában, széttárt karokkal szívta be az illatos, ózondús levegőt. Hangtalanul beszélt magában, sovány arcáról eltűnt a kesernyés vonás, ragyogó tekintettel nézett barátja pikkelyes arcába és szinte simogatta szavaival.

– Most már minden rendben lesz, testvérkém, rögtön ideérkezik értünk a Központ járműve és megyünk az Atya elé.

– Ezt sohasem fogod már abbahagyni, Jesso? Olyan szép itt! Mi a fenének megyünk abba a vacak Központba. Nem jó itt nekünk? Letáborozunk, megvárjuk az öt kis-egységet és megyünk vissza. Ezt is láttuk.

Jesso válaszolni akart valamit, de mire kinyitotta volna a száját, egy különös jármű jelent meg előttük, szinte a semmiből ugorva ide. Majdnem teljesen átlátszó, hatalmas gömb volt,

amely hangtalanul suhant ide valahonnan. A teteje felnyílt és egy ragyogó szürke szemű, aranyhajú, fehértunikás lány ugrott ki belőle. Átölelték egymást Jessoval, majd halk, dallamos, de Bangar Hol előtt sohasem hallott nyelven sokáig, gyorsan beszéltek egymással. Őt szinte észre sem vették. Kissé el is szomorodott: hiába tanult évekig exopszichológiát, ezekkel bizony egy szót sem fog tudni váltani, pedig milyen jó lenne bemutatkozni ennek a különös szépségű, érdekes lánynak, kérdezni tőle sok mindent az életükről, egész furcsa, ismeretlen világukról, meg sok minden másról. Igaz, itt van Jesso, aki tolmácsolhat majd, de az mégis más.

Gondolataiból az idegen lány kissé mély, dallamos hangja riasztotta fel, legnagyobb megdöbbenésére a Lakott Világok nyelvén.

– Légy üdvözölve szeretettel, vendég! Érezd magad jól nálunk és maradj velünk, míg jó hajlandóságod engedi. Ítt bántódásod nem lehet! Ülj be és gyere hozzánk. Jesso mint mondta, nagyon megkedvelt, így az én barátom is vagy. Valószínűleg az Atya is fogadni fog.

Bangar Hóinak görcsbe rándult valamennyi receptora és a motorikus központja. Felnyögött.

Itt mindenki ebbe bolondult bele?

Megragadta a lány karcsú csuklóját és maga felé fordította.

– Mondd, te…

– Shakti a nevem, pikkelyes barátom és kérlek, ne szorítsd annyira a karom, mert mi más felépítésűek vagyunk, mint te. A mi testünk hozzád képest törékeny hártya. Sérülékenyebb, de

minden téren érzékenyebb is. A kellemes ingerekre éppúgy, mint a kellemetlenekre.

Bangar Hol zavarba jött. Félénken kérdezte meg.

– A ti világotok lakóinak nagyon kellemetlen a mi megjelenésünk?

Shakti elgondolkodva nézte végig Bangar Holt és csak sokára válaszolt.

– Azt hiszem, nem elfogadhatatlan. Kissé zavaró ez a sok pikkely, a minden irányba elfordítható, túl hajlékony test, a hosszú, kétágú nyelv. Azonban a kisugárzásod jó és bizonyos intelligenciahányados után már senki nem nézi, hogy milyenek a vázrendszert körülfogó kötőszövetek, ilyenek-e, vagy olyanok; a személyiség totalitásából ítél. De hadd kérdezzem viszont, neked hogy tetszik a mi kinézetünk?

Bangar Hol belenézett Shakti vakítóan tiszta, kristály-szürke szemébe, tekintetével végigsimogatta a sápadt-arany, enyhén hullámos hajjal keretezett szabályos arcot, a szakadt sebre emlékeztető, kissé duzzadt szájat, majd végigsiklott tekintete a bő, fehér tunikán és elképzelte, mi van alatta.

– Nem sok ilyet láttam még mint te, de már hozzád hasonlókat igen. Azonban azok nem nők voltak.

– Nem mindegy, hogy nők, vagy férfiak?

Bangar Hol úgy tett, mintha nem hallotta volna a kérdést és szinte csak magamagának folytatta a gondolatait.

– Sok más égitest lakóit láttam már. Jártam a Lakott Világok határain messze túl és találkoztam hozzátok hasonlókkal. Legalábbis nagyjából ilyesféle felépítésűek voltak. Mifelénk is

megfordul a magasabban szervezett élőlények rengeteg változata, de azért minden világ képviselője más és más. Teljesen sehol sem egyformák. Jessoval jártunk egy távoli helyen… Azok ott nagyon hasonlítanak rátok, de ez csak hasonlóság. Mind tovább nézlek, annál jobban észreveszem a különbözőséget. Nekem ez a foglalkozásom, hogy más égitestek lakóinak struktúráját vizsgáljam és tanulmányozzam. Hogy teljesen megismerjük a világok élő létezésének valamennyi formáját.

– Minek az nektek?

– Egyszerű. Vannak Ismeretlen Világok. Ez a legtöbb. Aztán vannak a Lakott Világok. Ezek olyanok, ahol élnek intelligenciával rendelkező homeosztátok, de szerveződési szintjük vagy nagyon alacsony még, vagy létezésük időfaktora olyan rövid, hogy egyelőre nem tudunk egymással mit kezdeni. Végül vannak a Civilizált Világok. Ebbe a hatalmas rendszerbe nagyon sokan tartoznak. Magasan fejlett szerveződés jellemzi. Együttműködünk egymással és eredményeinket kölcsönösen megosztjuk. Ennek ellenére van még tennivalónk elég, minden téren. Létezik még például az egyed biológiai elöregedése. Persze, a határ ma már többszöröse annak, ami régen volt, de még létezik.

– Es meg is haltok, igaz? – kérdezte Shakti hirtelen szembefordulva pikkelyes vendégével. A különös járművet szinte nem is vezette, csak néha kapcsolt be egy-egy gombot.

Bangar Hol rácsodálkozott.

– Miért kérdezted ezt, ti talán nem haltok meg soha?

Shakti és Jesso elmosolyodott. Az utóbbi válaszolt a lány helyett.

– Látod, kis testvérem, ez az, amiről mi még nem beszéltünk soha ott nálatok. Itt majd megérted, hogy mi ez miért fogjuk fel egész másképp. Majd ha az Atya…

Bangar Hol felemelkedett ültéből és segélykérően nézett Shaktira. A lány kedvesen elmosolyodott és vékony kis kezét rátette Bangar Hol pikkelyes manipulátorára. A hűvös, sima ujjak érintése nagyon kellemes volt a pikkelyes exobiológus számára, azonnal megnyugodott és anélkül, hogy kifejezetten szándékában állt volna, egy kis gerjesztőáramot sugárzott ki Shakti felé.

A lány rémülten kapta el a kezét és halkan felsikoltott.

– Ne rázz! Teljesen elzsibbadt a karom! Mit csináltál?!

Bangar Hol bűnbánóan nézett a lányra.

– Ne haragudj, nem akarlak bántani. Elfeledkeztem, hogy ti…

– És még te vagy exobiológus! Elektromos áramot bocsájtani egy védtelen nőbe, aki sohasem bántott. Nálatok ez így szokás? Így meg sem engedem, hogy nálam lakj, pedig vendégül akartalak látni, amíg nálunk tartózkodsz…

Bangar Hol őszintén megrémült, hosszúkás, sárga csillámreceptorai elkerekedtek, pikkelyei megszürkültek, szinte megtört. A lány megsajnálta, de azért még félt tőle egy kicsit. Bizonytalanul érintette meg Bangar Hol manipulátorát, mindkét kezébe vette és csodálkozva nézte.

– Hogyan csináltad?

– Soha többé, Shakti, nagyon vigyázni fogok ezentúl.

– Megérkeztünk – szólt halkan Jesso.

Bangar Hol kinézett és most rajta volt a sor, hogy elámuljon. Mintha egy csodálatos meseparkba érkezett volna: hatalmas, pikkelyes-törzsű fák, virágba-borult őscserjék, drágakő-csillogású sziklák közt tarka-virágos rét és zöld patakok közt elszórt fényes, fekete gömbök rendszertelen sokasága. Egyik gömb kisebb, a másik nagyobb, közöttük a pázsitos utakon színes-tunikás alakok, egyesével, kettesben, vagy többedmagukkal. A leszálló járműre ügyet sem vetettek.

– Hol vagyunk? – kérdezte Bangar Hol meglepetten.

– Itthon, rázós idegen barátunk. Ez a Központ, ahol élünk. Tetszik?

– Még sohasem láttam ilyet!

Repülőgömbjük hangtalanul siklott be egy virágzó növényektől szinte láthatatlan hangárba. Színes, művészien faragott kőlépcsőn mentek fel a felette magasodó félkör alakú építménybe. Bangar Hol ezeket látta felülről fekete csillogó gömböknek. Megdöbbenve vette észre, hogy belülről átlátszó és minden irányban szét lehet belőle tekinteni a környező csodálatos sziklakertekre, ligetekre. Másik „gömböt” innen nem lehetett látni.

Jesso észrevette Bangar Hol elképedését és odament hozzá.

– Látod, mi így építkezünk, mindenkinek van egy ilyen kis „háza”, s ebben azzal, vagy azokkal él, akikkel neki megfelelő. A másik ház messze van, parkokon, ligeteken kell keresztül mennie annak, aki oda akar jutni. A föld alatt vannak gyors-

útjaink is száguldó szerelvényekkel, de nem nagyon használjuk. Itt nem siet senki. Mindenki a harmóniát és a belső békét keresi az örökké nyíló virágok és a színesen sziporkázó, szépséget sugárzó kőzetek között. Lakásaink is ilyenek belülről, mint amilyen ez itt, Shaktié. Majd még látsz több másikat is, de az alapja mindnek ugyanaz: valamennyi berendezési tárgy, bútor művésziesen faragott és megmunkált színes ásványból van, mindenkinek olyanból, ami személyiségével a legnagyobb mértékben harmonizál, körülötte a kinti természet kicsiben: miniatűr sziklakertek, vízesések, ligetek, függőkertek. A növények összeválogatása egy életen át tart…

Shakti, elfeledvén előbbi félelmét, megfogta Bangar Hol manipulátorát és úgy vezette végig a helyiségeken, amelyek körkörösen helyezkedtek el a különös gömbházban.

Bangar Hol számára valamennyi csodálatosan szép volt, szinte be sem tudott telni a látvánnyal. Mindenütt más és más növénycsoportok, a „gömbház” csillámkupoláján különbözőképp megtörő irizáló fény, különleges kövekből faragott művészi alakzatok.

Az egyik helyiségben szinte az egész falrészt különböző színű, vastagságú és magasságú kristályoszlopok alkották. A két szélén alacsonyabb, közepe felé pedig magasodó és vastagodó oszlopokkal.

Bangar Hol ámulva kérdezte: – Mi ez?

Shakti nagy, szürke szemében meleg fény villant.

– Tetszik?

– Nagyon!

– Ennek örülök. Nekem is ez a legkevesebb szobám. Itt szoktam álmodozni. Ezek az oszlopok mind más anyagból lévő természetes kristályok. Én készítettem aprólékos munkával hosszú idő alatt. Előtte egy kis szerkezet van, amely innen nem látható, mert nem is fontos látni. Ez a szerkezet különböző hőmérsékletű levegőt fúj a kristályoszlopokra, a leghidegebbtől a legforróbbig. Ettől az oszlopok „életre kelnek” és különböző hangokat bocsájtanak ki magukból. Ezeken a kristályoszlopokon megszólalhat az egész Világegyetem, attól függ, mit élsz át belőle…

Persze, mindenkire jellemző, hogy milyen hangokat szólaltat meg. Kipróbálod?

Jesso felállt, megsimogatta Bangar Hol arcát és így szólt:

– Most én elmegyek Atyámhoz… Ne, ne szólj semmit, testvérem, csak ismerkedj a világunkkal. Majd érted jövök és akkor… De addig ég veled!

A kristályajtó elfordult Jesso mögött és Bangar Hol ottmaradt az óriási szürke szemek és egy csodálatos, ismeretlen világ bűvöletébe feledkezve.

Shakti valahol elfordított egy kapcsolót és az egész szoba fénytörése megváltozott: egymásba olvadó bíborvörös és halványsárga fénynyalábok borították be mindent.

A lány egy mélyzöld, bársonyosan puha, széles gyepágyra mutatott.

– Feküdj le oda és hunyd be a szemed. Melléd fekszem és fogd meg a kezem. De nehogy megrázz! A másik oldalnál sok-sok

billentyűt találsz. Azokat nyomd be olyan sorrendben, ahogy neked tetszik.

Shakti kikapcsolt egy csatot a vállán és a fehér tunika leesett róla. Ott állt Bangar Hol mellett ruhátlanul, karcsú, arányos testét irizáló fénysávok pásztázták.

– De gyönyörű vagy! – kiáltott fel Bangar Hol és megragadta Shakti karját.

A lány mérgesen elhúzódott tőle.

– Mondtam, hogy csukd be a szemed és csak a kezemet foghatod. Tedd amit mondtam!

Az exobiológus felsóhajtott, becsukta szemét, kitapogatta a billentyűzetet, majd végigfuttatta rajta az ujjait. Alig hogy hozzáért, halk csengés hallatszott minden irányból, majd ahogy a fiú manipulátorai siklottak a klaviatúrán, úgy dübörögtek fel a különös akkordok: mintha otthon lenne és kis víz alatti bungalójában hallgatná a mély-tenger mormolását, a zöld, parti szirteket csapdosó hatalmas hullámhegyek dörgését, az Északi Szelek vad süvítését a csipkés bércek között, egyidejűleg, közben Gadde ájult sikolyát, amikor egymásra találtak és mámorukban belezuhantak a születő világok izzó örvényébe…

Ujjai megvadultan cikáztak a billentyűzeten, motorikus központja már-már kisüléssel fenyegetett, cirkulációja maximálisra gyorsult.

Az atonálisan dübörgő hangorkán elszabadult, őrjöngő impulzushalmazzá olvadt össze: a két kristályszerkezet, az „élő” és az „élettelen” veszedelmesen összerezonált. A lány felugrott fektéből és letépte Bangar Hol manipulátorát a billentyűzetről.

Talán a legvégső pillanatban. Bangar Hol aléltan feküdt a puha pázsiton, hosszúkás sárga szemén a csillámpreceptorok mélyen lezárva. Pikkelyei közül alig észrevehető piezoáram sugárzott ki. Csak ebből látszott, hogy él.

Shakti visszafeküdt a fiú mellé, lezárta a klaviatúrát és átkapcsolta a világítást is. Most lilával kevert sűrű mélyzöld fény borított be mindent, mint egy mélytengeri akváriumot.

A növények összezárták színes szirmaikat, Shakti teste is ellazult, a tüzes szürke szemekre álom borult.

Keze egy öntudatlan mozdulattal hozzáért Bangar Hol dermedt, pikkelyes testéhez. Ebben a pillanatban álmában kristálysíppá változott, kemény lett a teste, mint a kráterszíklákból kivésett színes oszlopok. Azok pedig megmozdultak a fal mellett, sok-sok sárga, zöld és lila szem gyulladt ki rajtuk, beszélni kezdtek Shaktinak soha nem látott világok ezer csodájáról.

Aztán lassan a színes virágok is visszavonták életerejüket, ráborultak a két alvó testre, puha leveleikkel és szirmaikkal takarva be őket.

Hogy ők mit álmodtak közben, azt nem tudjuk…

*

Bangar Hol kábultan néz fel. Maga körül arany fényözön, bódító illatú virágtenger.

Előtte földig-érő bíborvörös lepelben egy gyönyörű nő áll és mosolyogva nézi:

– Hol vagyok? – nyöszörgi és megdörzsöli még fátyolos csillámreceptorát.

Shakti nevetve válaszol.

– Már nem álmodsz, Bangar Hol, nézz csak jobban körül. Itt vagy nálam a kristályszobában, annál a Shaktinál, aki épp olyan kozmobiológus, mint te, csak történetesen nőnemű, nem álmos és pikkelytelen. Jól pihentél?

Bangar Hol tudatrendezője lassan szintre áll. Halkan kérdezi:

– Meddig aludtam?

– Usthar és Nunnar, a két fényt adó égitest négyszer kelt fel és nyugodott le azalatt…

A fiú rémülten ugrott fel. – Targa! – suttogta –, hiszen Targa vár engem!

– Idehívjam neked?

– Az ugyan nem jön ide, csak a telkomon keresztül tudunk vele beszélni, ha még el nem ment.

– Itt van.

Bangar Hol értetlenül nézett a lányra.

– Hogy csináltad, hisz nem is tudod a jelzőszámát?!

– Ne törd a fejed rajta. Ő jelentkezett, amíg te aludtál. Felhívott a gépéből. Mondtam neki, hogy még élsz és azt is, hogy itt nincs olyasféle biztonsági szolgálat, amitől neki félnie kellene. Itt vár a ház előtt. Behívjam?

Targa, kezében egy nagy, átlátszó edényt lóbálva belépett. Végignézett az egész helyiségen, szúrós, kutató tekintettel, alaposan, Bangar Holt is szemügyre vette, majd mindhárom

csillogó, opálos szemét Shaktira meresztette. Kortyolt egyet az edényből, majd vontatottan megszólalt.

– Most már értem, miért hanyagoltad el eddig a barátodat.

Shakti alig észrevehetően elpirult és mentegette a fiút.

– Mostanáig aludt…

Targa odalépett Shaktihoz és tüskés kezével megsimogatta az arcát.

– Nem téged okollak, te nagyon jó vagy és tiszta szívű is, azt én érzem. Csakhogy ez a kis pikkelyes haza akart jönni velem. Várja őt az Egyetem, meg a pohos Luri, a főnöke. Aztán lesz gubanc megint…

Bangar Hol tanácstalanul nézett egyikről a másikra és mind kétségbeesettebb képet vágott.

– Menjek?

Shakti hátat fordított mindkettőjüknek, nekitámaszkodott a kristályorgonának és a csillogó kőoszlopokat simogatta.

– Azt teszel, amit akarsz. Szabad vagy, nem? Mehetsz haza is, a világ túlfelire, de maradhatsz itt is. Azt hittem, meg akarod ismerni a mi világunkat is. Hisz jóformán még semmit sem láttál belőle, csak néhány követ, meg engem. Ez pedig egyik sem lényeges dolog. Ettől függetlenül menj nyugodtan, ha akarsz.

Targa elnevette magát és odaadta az edényét Bangar Hóinak.

– Húzd meg alaposan és áruld el, mit mondjak otthon Lurinak, hogy ne legyen nagyon dühös rád.

– Mondd azt… mondd azt…, – dadogta Bangar Hol az erős italtól fuldokolva –, hogy egy csodálatos világot találtam itt. Van

olyan szép, mint a mienk, talán még szebb is. Még nem lépett be a mi Civilizált Világunk szövetségébe. Megkísérlem itt megteremteni az összeköttetést. Küldjön értem hajót egy nagy-ciklus múlva. Örülni fog ennek a világnak. Ezért nem fog kidobni a tanszékről, az biztos!

Targa megszorította Bangar Hol pikkelyes manipulátorát úgy hogy az felnyögött fájdalmában. Aztán Shaktihoz lépett és arcon csókolta. Közben a fülébe súgta: – Vigyázz erre a kis pikkelyesre, alapjában véve nagyon rendes fickó, csak az a baja, hogy mindig összetéveszti a vágyait, meg az álmait az élettel. Pedig a kettő nem ugyanaz.

A lány sokáig nézett az eltávozott tüskés alak után és elgondolkodva mondta, szinte hangtalanul .

– Ki tudja?

*

Targa távozása után megérkezett Jesso.

Elhelyezkedett egy öblös, mohákkal dúsan benőtt, faragott kőkarszékben és csillogó szemmel közölte:

– Beszéltem az Atyával Bangar Hóiról. Vár bennünket.

Kiléptek a sárga égbolt alá és megindultak a fénylő zöld sziklák közti keskeny ösvényen. Bangar Hol odafordult Shakti felé és komolyan ránézett!

– Mondd, Shakti, hiszen te nem csupán egy gyönyörű nő vagy, hanem, amint mondtad, tudományos kutató is. Hát szerinted is létezik ez az…

Shakti elnevette magát és gyengéden rátette a kezét Bangar Hol szájára.

– Most ne kérdezz semmit. Gyönyörködj a növényekben, meg a sziklakertekben. Majd ott!

Sokáig mentek pompás ligeteken, fasorokon keresztül. Egyszer csak Bangar Hol megállt egy különleges növény előtt.

– Nézd, – fordult Shaktihoz – ez majdnem olyan szép, mint te vagy. A hatalmas, bíborvörös szirmokon mintha még arany korona is lenne, mint a te hajad… Neked adom!

Ahogy lehajolt a növényhez, hogy letépje, Jesso és Shakti egyszerre ugrott oda, és lefogták.

– Nehogy leszakítsd, te őrült! Hisz ez él! Képes lennél megölni?

Jesso belekarolt megdöbbent barátjába és zavartan mondta:

– Ne haragudj, hogy ennyire indulatos lettem, de valóban rettenetes dolgot akartál elkövetni. Nálunk senki sem öl.

Bangar Hol alig tudott felocsúdni a csodálkozástól.

– Tudom én azt jól, hogy ez él, de hát azért ez nem olyan élet…

– Persze, hogy nem „olyan”, testvérem. De tanuld meg, hogy nincs „ilyen” élet, meg „olyan” élet. Csak élet van! Az pedig tiszteletre méltó. Amíg valaki nem tanulja meg mindenféle élet tiszteletben tartását, addig nem fogja tudni tisztelni valójában az úgynevezett „másik” életet sem. Akkor pedig megszűnik az élet. Mindenfajta élet. Ám nemsokára odaérünk és ott mindent meg fogsz tudni. Ez is érthetőbb lesz számodra.

Az egyik kanyarban hatalmas gömbház tárult Bangar Hol elé. Vagy százszor akkora volt, mint Shaktié és körülötte még rengeteg kisebb hozzáépült épület is volt, szinte gigantikus kolóniát alkotva.

Bangar Hol még soha nem látott ekkora épületrendszert. Az otthoni Kozmogiológiai Egyetem valamennyi kihelyezett tanszékével együtt belefért volna akár a legkisebbe is. El is húzta a száját.

– De jól megy ennek az Atyának!

Beléptek a hatalmas szárnyas-ajtón. Ismét egy növény- és sziklakertben találták magukat, amely nagyobb és talán rendezettebb volt, mint Shaktié. Több emelet magas, karcsú, pálmák, fantasztikus virágokat és terméseket hozó tüskés fák, hatalmas páfrányok. A növényrengeteg között elszórva átlátszó hengerek és medencék, bennük kristálytiszta folyadékban úszkáló pikkelyes, dülledt szemű, meg sokkarú, fenyegető külsejű lényekkel. A sziklakertek szirtjei között gyémántszemű, gyors mozgású kis élőlények kergetőztek vidáman, a pálmaágak dús lombjai közt pedig csicsergő, tarka-tollú kis repkedő lények.

Bangar Hol kissé türelmetlen lett.

– Ez mind nagyon szép, de hol van az „Atya”?

Shakti egy boltíves lugasra mutatott.

– Lépj be és ülj le.

Az elkerített kis filagóriában már mások is voltak, Shaktihoz és Jessohoz hasonló, fehér, vagy színes ruhába öltözött fiatal férfiak és nők. Szépek voltak, tiszta szeműek és leplezetlen érdeklődéssel nézték a belépőket, de főleg a számukra szokatlan

megjelenésű Bangar Holt. Előttük egy műszerfal-szerű építmény, színes lámpákkal, kijelzőkkel, mikrofonokkal. Ez már ismerősebb volt a pikkelyes exobiológusnak. Éppen kérdezni akart valamit Shaktitól, amikor az hangosan, tiszta, csengő hangon mondott valamit hazája nyelvén.

Amikor a lány befejezte, megszólalt egy mély zengésű, térhatású hang. Nem lehetett meghatározni, honnan jön.

–Üdvözlünk, messziről jött, idegen kutató! Nem láttunk még hozzád hasonlót mifelénk, de a Civilizált Világok nyelvét ismerjük. Béke legyen veled!

Bangar Hol felállt és kissé feszült hangon válaszolt.

– Én békében jöttem és majd úgy is akarok távozni. Azonban én személyesen szeretnélek üdvözölni téged, akit az alattvalóid „Atyának” neveznek. Miért bujkálsz, ha béke van benned? Gyere elő, szeretnélek látni és köszönteni!

– Nem vagyunk személy, nincsenek végtagjaink, amivel közlekedhetnénk. Csak mi láthatunk téged, akit Bangar Hóinak neveznek, te bennünket nem. Másféle szerveink sincsenek, csak a műszereken keresztül látunk, hallunk és a gondolatainkat is csak azok közvetíthetik frekventált impulzusok révén hozzád.

– Nem értek semmit.

– Figyelj, Bangar Hol, megtudsz mindent.

Régen, nagyon régen kezdődött mindez… Bolygónkon sokféle élőlény élt; helyhez kötöttek, intelligencia nélküli alacsony szervezettségűek és tudattal, differenciált gondolkodóképességgel rendelkező szerves alapú élőlények. Olyanok, mint amilyeneket most is látsz magad körül.

Akkor azonban hiába volt a tudat és az intellektus ennek a fajnak kizárólagos sajátja, mindezt még nem tudta fejlett lényhez méltóan használni; tudását nem az adott világ természeti hiányosságainak pótlására használta, hanem pusztítására. Először puszta kézzel, aztán szerszámokkal, végül gépesítve irtott mindent, ami körülvette.

Irtotta a növényzetet, az állatvilágot és saját faját. Eleinte a puszta önfenntartás céljából, hasonlóan az alacsonyabb rendű élőlényekhez. Később, amikor a társadalmi lét szervezettségének bizonyos szintjén erre már nem volt szükség, elméleteket gyártott a gyilkos késztetésekhez, de gyilkolt puszta szórakozásból, sportból is. Az állatvilágot szinte teljesen kiirtotta, az ökológiai egyensúly felbomlott, a technikai fejlődés egyenlőtlensége társadalmi egyenlőtlenséget is teremtett. Ebből különböző elméleteket vezettek le, amelyek mind csupán azt szolgálták, hogy valamilyen eszme „igazsága” alapján ölhessenek tovább. Ismerünk a Spirális Galaktikák világában több lakott világot is, amelyek megrekedtek itt és így pusztították el önmagukat. Ma már ezek halott világok, csillagidőknek kell eltelniök, amíg újra megjelenhet rajtuk az élet. Ha egyáltalán bekövetkezik ez a lehetőség. Nem túl gyakori egyébként.

Több, viszonylag közeli szomszédunk járt így, volt olyan is, amely fejlett technikai civilizációja révén már a világűrben is elkezdte a pusztítást. Már-már minket is elért. Szerencsénk volt, mielőtt eljuthattak volna idáig, önkatasztrófájuk vetett véget az egésznek. Megmenekültünk. Az iszonyatosan felfegyverzett, félig – vagy egészen szemben álló csoportok vezetői elkezdtek

gondolkodni. Mindegyik félnek elég lett volna egy mozdulat, hogy a másikat végleg megsemmisítse. Aztán az utolsó fordulat, a gombnyomás előtt megálltak. Először titkos, majd nyílt tárgyalásokat folytattak, hogy hogyan tovább.

Csak egyetlen kérdés maradt: megnyomni a gombot, vagy nem? Sok gomb volt és sok helyen. Tébolyult tekintetek meredtek, reszkető ujjak bizonytalankodtak a visszafordíthatatlant hozó billentyűk felett…

Hogyan, miként történt, ma már nehéz kibogozni és nem is lényeges. Tény, hogy egyszer csak elhallgattak a gombokról. A szemben álló érdekközösségek vezetői tárgyaló-asztal mellé ültek, először a legkevésbé kínos kompromisszum, majd-a reális megegyezés lehetőségeit keresve. Íme áz eredmény: a túlélés.

Még sokáig átmeneti állapot volt, a retrográd erők nehezen adták meg magukat. Nagyon hosszú idő alatt jutottak el odáig, hogy a fegyveres szervezeteket végleg megszüntessék, a horribilis anyagi erőket felemésztő felszereléseket és berendezéseket ne a romboló, hanem az építő tudomány rendelkezésére bocsássák. Talán közrejátszott ebben azoknak a szava is, akik az élet, a tudomány és a művészet etikailag magasabb joga nevében mind hangosabban és minden lehető módon tiltakoztak a gépesített barbárság ellen. Lényeg, hogy az élet győzött a pusztulás felett és bolygónk hozzánk méltó történelme tulajdonképpen ezzel kezdődött.

A pusztító eszközök és a fegyveresek által eddig elpazarolt anyagi javak észszerű felhasználásával gyorsan fel lehetett számolni az egyes népcsoportok és populációk hátrányosabb gazdasági helyzetét.

Kezdetét vette egy eddig soha nem látott anyagi fellendülés, amely hatalmas lökést adott a tudományok fejlődésének is. Szükségszerűen előtérbe került az eddig olyannyira elhanyagolt, ám legalapvetőbb funkció: az élet tiszteletének gyakorlati megvalósítása.

Sajnos, a majdnem teljesen kiirtott állatvilág megmentéséhez mindez már késő volt. Alig-alig tudtunk csak elvétve találni néhány kihaló példányt.

Revitalizálásunk most itt történik. Az a néhány egyed, amelyet itt látsz, az az egész állomány.

Ha védett körülmények között sikerül elérnünk a szaporodás megindulását, visszahelyezzük valamennyit természetes közegükbe, rábízván életüket az őket szabályozó törvényszerűségekre. A növények ősibb, ezáltal egyszerűbb szerveződésű szerkezetek, többen is vannak. Jobban átvészelték a pusztító korszakokat.

Ezzel kapcsolatban mindenek előtt az élelmezés gondját kellett megoldanunk. A mi bolygónk lakóinak is van anyagcseréje, ehhez pedig táplálék kell. Az élet tisztelete viszont kizárja az élőlények felfalását, amely nem csak barbár, de undorító dolog is.

A szárnyakat – és persze, hatalmas anyagi erőforrásokat is – kapott tudomány igen gyorsan megoldotta a táplálkozásra alkalmas szintetikus anyagok előállításának a lehetőségét, amely nemcsak etikusabb és gazdaságosabb, de az élőanyag-fogyasztásnál ezerszer változatosabb is.

Eddig soha nem ismert íz- és hatóanyag-kombinációt dolgoztak ki amellett, hogy a megszokott ételek szintetikus változatát is elkészítették.

Mindez olyan mennyiségben állt mindenki rendelkezésére, hogy ma már a puszta létfenntartás: tehát a táplálkozás és a civilizált lakhely alapvető joga és elidegeníthetetlen, központilag biztosított életfeltétele mindenkinek. Tevékenykedni csak az ezen túlmenő dolgokért kell, ezt viszont mindenki szívesen teszi…

Bangar Hol kihasználva a pillanatnyi csendet, felugrott.

– Csodálatosan szép dolgokat hallottam, Atyám, de engedd meg, még mindig nem tudom, Te ki vagy?

– Hallgasd tovább, távoli világ szülötte, és tanulj belőle. Talán még hasznát is veszed, ha egyszer visszatérsz a Spirális Galaktikákon túli otthonodba. Folytatjuk. Tudósaink immár biztosították az állatok létét. Vigyáznak más vegetáció fennmaradására is. Ezeknek az életformája azonban csak létezés. Élni, az élet teljességének értelmezésében csak fejlett központi idegrendszerrel, tudattal rendelkező, vagy más módon szervezett szerkezeti egységek tudnak, mint mi, vagy például a te fajod. A többi, mint mondtuk, csak puszta létezés. Egy megtermékenyített sejtből kifejlődnek, megnövekednek, szaporulatot hoznak létre, felfalják egymást vagy nem, de akkor is elpusztulnak természetes úton. A szaporulat kezdi elölről, végzi ugyanígy; végtelen kör, melynek se eleje, se vége, se értelme.

Tudósaink alaposan szemügyre vették ezt és belátták, hogy ez az alacsony-szerveződésű rendszereknél spontán folyamat, így alakult ki az élet kezdetének időszakában, zárt rendszer, amely önmaga arányaiban tartja fenn magát. Azonban miért kell ennek így lennie a magasan szervezett homeosztátoknál is? Micsoda esztelen pazarlása ez a természetnek, hogy a világra jön egy már eleve fejlett intellektussal rendelkező struktúra, az élete egyharmadát tanulással tölti, megismeri és feldolgozza korának eddigi valamennyi információját, ismeretét, tudását; s mire az egészet szintetizálná és hasznosítaná ennek a birtokában, memóriája gyengülni kezd, a biológiai öregedés irreverzibilis folyamatai kikezdik, majd életereje lehanyatlik, s mint fonnyadt gyümölcs a földön, elrohad. Ez az anyag, amely az egész Világegyetemben a legértékesebb!

– De Atyám – szólt közbe ismét Bangar Hol –, nem csupán a teremtmények, de egész világok, sőt, az egész Egyetemesség is születik, létezik, majd elpusztul. Csupán idő kérdése az egész. Minden keletkezik, egzisztál, majd visszahanyatlik a semmibe. Ez örök törvény mindenütt!…

– Igen, Bangar Hol, de amiről te beszélsz, az újjá is születik, ott nincs végleges elmúlás…

– Ezt hogy érted, Atyám?

– Más téma, majd legközelebb megkapod rá a választ, most folytatjuk az előbbi gondolatmenetet.

Tehát ott tartunk, hogy elhatároztuk: teszünk valamit az értelem értelmetlen pusztulása ellen.

Sokáig csak részeredményeket értünk el. Először sikerült kitolnunk a szervezet végső pusztulásának az idejét. Az életkor sokszorosára növekedett, azonban ennek is volt egy végső határa, amelyen túl nem tudtunk lépni.

A következő eredményt más úton értük el. Tudomásul kellett vennünk a kitolódott, ám mégis létező határt, ezért arra törekedtünk, hogy legalább eddig a határig egészségben, fiatalon, vagy fiatalosan éljünk. Sikerült kiküszöbölni a hosszan tartó öregedés folyamatát ezt az egészet összesűrítettük a biológiai halált közvetlenül megelőző egészen rövid időre.

Ez is igen nagy lépés volt, de még mindig nem a végeredmény. Ezt a kriológiai kutatásaink hozták meg, persze egészen másképpen, mint ahogy gondoltuk. Eleinte egy primitív hibernálással kísérleteztünk: az egész test fokozatos lehűtésével igyekeztünk egyfajta lárváit életet fenntartani. Ez sikerült is, azonban a pangó létezés nem azonos a teljes, tudatos élettel, mi pedig ezt akartuk! Egy fiatal tudósunk jött rá a megoldásra: nem szükséges az egész test lehűtése, csupán az agyé. A többi testrész – ha egyébként egészséges – a szervbankokba való, esetleges balesetek, vagy egyéb hiánypótlási célokra. Csak a nagyagyvelő megmentése a lényeg, ennek viszont a minden áron való megmentése. Első lépésben megtörtént az agy lefagyasztása a bomlási folyamatok megakadályozása érdekében. Ezután leválasztottak róla valamennyi felesleges képletet, csupán azok a fiatalabb felépítésű – tehát differenciáltabb – struktúrák maradtak meg, amelyek döntő szerepet játszanak a magasabb rendű idegtevékenységben, meg néhány létfontosságú szenzoros pálya.

Ilyenformán maradt egy „anyag”, amely tulajdonképpen az egész homeosztát sűrített, kivonati lényegét alkotta. Innen tovább már minden könnyű volt.

Ezt az „anyagot” – és természetesen a menet közben folyamatosan bekerülő hasonlókat – egy immunszupressziót feloldó táptalajba helyezve, kutatónk megkapott egy „mesterséges” tenyészetet, amely annyiból korántsem volt mesterséges, hogy kizárólag természetes képletekből állt, másfelől ezek szerves összekapcsolása adott táptalajon már nem csupán mennyiségi, de minőségi változást is eredményezett. Az első, imigyen „életben-tartott” agy egy baleset következtében elhunyt matematikus agya volt. A célt elértük: nem veszett kárba az a töménytelen szakmai információ, amely enélkül az eljárás nélkül menthetetlenül az enyészetté lett volna!

Nem sokkal később egy másik tudósunk hunyt el váratlanul. Hasonlóképpen jártunk el, csakhogy a megmentett agyi képletet az idegpályák összekapcsolódásával „hozzákötöttük” az előbbihez. A beavatkozás tökéletesen sikerült, a két agyi képlet ettől kezdve „együtt élt”.

Megtanultuk a neurális pályák és a receptorok összekapcsolását, valamint ezeknek kijelzőkhöz való csatlakoztatását is.

Az így kapott „anyag” egy idő után érdekes strukturális változáson ment keresztül. Mivel a halálesetek létrejöttét megakadályozni nem tudtuk, az imigyen létrehozott mentális szimbiózis napról napra gyarapodott. Már nem csupán

kiemelkedő tudósok és művészek, hanem valamennyi elhalt egyed személyi lényege ide került.

Talán a mennyiség tette, talán más: sok egyedi agyi képletből összeállt egyetlen konglomerátum, amely rendelkezett valamennyi egyed egyéni tapasztalatával, információs memóriatárolásával, plusz még egy valamivel: mindezek öntörvényű szintézisével. A „személyes én” megmaradása mellett kialakult egy „kollektív én” is: a megszámlálhatatlan egyedi struktúra egyetlen – más minőségű – struktúrává alakult.

Minden további hozzácsatolás jelentette a bementi információt, a kimenetet pedig a kollektívvé vált képződmény tapasztalati információmennyiségének összegezése. Neuro-mechanikusainknak már igen könnyű dolga lett, csak meg kellett találniuk azokat a szintetizátorokat, amelyekkel a „külvilággal” való folyamatos és kölcsönös kapcsolatteremtés fenntartható. Egy bizonyos technológiai szint elérése mellett ez már nem is számított problémának. Így van az, Bangar Hol, hogy most látunk téged, hallunk téged és kommunikálunk egymással. Kérdéseidre sok millió egyed külön-külön is a személyi lét érzésével és bizonyosságával bíró, de mégis egyetlen – kollektív – intelligencia válaszol.

Így győztük mi le a személyes halál, az örök elmúlás rémét; s végtagjaink, valamint járulékos szerveink elvesztésénél sokkal nagyobb nyeremény számunkra igazi entitásunk megmaradása, amely nem is csupán a túlélés, hanem a halmazelméleti törvények szerint állandó továbbfejlődés és differenciálódás is.

– Atyám, ezzel azt akarod… illetve, bocsánat… azt akarjátok mondani, hogy az bizonyos matematikus, aki először került tápoldatba, mint mentális preparátum, nem csak hogy ma is él a szó biológiai, pszichológiai és személyi létformájában, hanem mint matematikus, tovább is fejlődött, tehát egzakt tudása is gyarapodott a többi agy hozzákapcsolása, mint bemeneti információs plusz révén?

– Így van, Bangar Hol. Okfejtésed logikus. A létezésnek ez a formája, amely mi vagyunk – most már megérted a többes-számot? – napról napra nem csupán állagában és tömegében, de differenciáltságban is növekszik. Amit „odakünn” a zárt személyiségek diffúz volta megakadályoz, itt a szimbiózis a kollektív én létrehozásával elősegít.

– Atyám, engedd meg, mit kezdtek ezzel a felfoghatatlan méretű szellemi kinccsel, amely így osztályrészetekké vált? Boldogságpótlékot nyújt az elveszett „másik élet” helyett, vagy…

– Ne folytasd! Azt is nyújtja, de nem pótlékot, hanem valódi boldogságot. Ez csak akkor nem lenne valódi boldogság, ha megtartanánk magunknak. Azonban folyamatosan adjuk át odakint élő társainknak mindazt, amit emígyen sikerült megismernünk.

Állandó tanulás és tanítás folyik itt, erre kell a nagy-méretű területi elhelyezés, amit kívülről láttál. Így és itt képezzük ki szakembereinket hosszú időn keresztül. Mindenkit a maga szintjén, a maga érdeklődésének megfelelően. Zárt információs lánc létezik, az oda- és visszacsatolás minden kellékével. Irányításunk alapján „odakint” élő társaink jelenleg például a növényi életforma emocionális és intellektuális struktúrájának

felderítésével foglalkoznak, s máris olyan perspektívák látszanak kibontakozni e téren, amelyről eddig még sejtelmünk sem volt.

– Atyám, ha minden igaz – már pedig úgy tűnik –, akkor nektek semmiből sem állna olyan járműveket építeni, mint amelyek nekünk is vannak, bejárni velük a Kozmosz egész térségét, a legtávolabbit is, kiépíteni egy olyan magas technikai civilizációt, amely messze túlszárnyalja az egész Civilizált Világokét.

– Valóban megtehetnénk, Balgar Hol, de nem tesszük meg. A technikai civilizáció egy bizonyos fokon túl már zsákutca. Látod, nálunk csak a legszükségesebb technika van, csupán annyi, amennyi megszabadít az alacsonyrendű tevékenység végzésétől és a kellő kényelmet szolgálja. A többire nem tartunk igényt.

Szűkebb szomszédságunk megismerése mellett főleg önmagunk létezésének összetevőit vizsgáljuk és törekvésünk célja nem más, mint annak a harmóniának a megtalálása és kiépítése, amely egy puszta vegetációnál sokkal magasabb rendű létformáját képezi az élővilágnak.

Bangar Hol felállt és döbbenten nézett maga elé.

– Köszönöm Atyám, ez mára elég volt nekem.

*

Mielőtt elbúcsúzott volna Jessotól, Bangar Hol zavartan megfogta barátja mindkét kezét.

– Őszintén sajnálom, hogy annyit bántottalak az Atya miatt. Erre álmomban sem gondoltam volna…

– Nem haragudtam rád soha, most sem teszem. Talán én vagyok a hibás, hogy rosszul fejeztem ki magam. Boldog vagyok, hogy már nincs több félreértés közöttünk.

Visszatérve Shakti gömbházába, Bangar Hol leheveredett a „kristályorgona” elé, csillámreceptorait lezárta és szinte öntudatlanul futtatta hosszú, pikkelyes manipulátorait a billentyűzeten.

Azonnal visszatértek a dörgő, őrjöngő akkordok, lángoló színek villantak fel minden irányból, de mielőtt minden berezonált volna az elsöprő rezgésorgiába, a kristályhangok egy különös, soha nem hallott szimfóniává olvadtak össze, ez modulált minden színárnyalatban és változatban: a fény és hangzás egy bizonyos állapottá vált.

Shakti is odafeküdt Bangar Hol mellé a mohaszőnyegre, átfogta ujjaival annak csuklóját és minden pórusával befogadta ezt az állapotot.

Sok kettősség telt így el.

Bangar Hol arra „ébredt”, hogy egy tarka virágos réten fekszik, amely sziklás-erdős völgy közepén terül el; valamennyi virág kinyílt és virít teljes pompájában. Mindenen tompa arany fény ömlik el, tekintetébe egy óriási, ragyogó szürke szempár kapcsolódik. Belenéz: mintha örvénybe tekintene. Felrémlik előtte a kristályok szimfóniája, forró piezoáramok járják át valamennyi receptorát, magához húzza Shaktit, átöleli, tekintetével fogva tartja.

– Shakti! Azt hiszem, rájöttem valamire abból, amit az Atya mondott.

– Érzem és örülök neki.

– Akkor miért húzódsz el tőlem?

– Mert nem ismersz engem. Talán még magadat sem. Csak kívánsz. Ez még nem lenne baj, lehet, hogy én is téged. De van ennél sokkal több is…

Bangar Hóinak eszébe jutott Gadde, a totális eggyé-olvadás, a teljes átazonosulás. Elfordult és szótlanul nézte a sziklákat.

Shakti maga felé fordította Bangar Hol keskeny pikkelyes arcát és nem engedte, hogy az elfordítsa tekintetét az örvénylő szürke szempártól.

– Amire te gondolsz, az csak totális szexualitás. Az is kell, de van más is.

– Shakti, te kitalálod a gondolataimat?

– Nem nehéz. Érzem a kisugárzásodon is…

– Honnan, mivel?

– Talán azzal, ami több, mint a puszta szex.

– Mi az?

– Majd ha rájössz magad és megtanulod, a tied leszek.

– Arra gondolsz talán…

– Nem, nem arra gondolok.

– Ez rettenetes, gyönyörű Shaktim, te úgy olvasol bennem, mintha átlátszó lennék.

– Természetes. Majd ha te is így leszel velem, akkor kezded megismerni, mi az a „több”, amiről az előbb beszéltem. Amire te gondolsz, azt már réges-rég túlhaladtuk. Valamikor nagyon-nagyon régen, még a primitív korszakokban éltünk úgy: volt egy férfi és volt egy nő, ezek megkívánták egymást, vagy anyagi érdekeik vezették egymáshoz. Egybekeltek és együtt húzták az igát. Az igaz, hogy együtt mind több és több holmijuk lett, de ők maguk mind kevesebbek. Megkívánni mást is lehet, s ha éltek vele, rengeteg konfliktushelyzet keletkezett és kiépültek a negatív pszichés állapotok: féltékenység, agresszió, gyűlölet. Ha elfojtották: neurózisok és a kielégítetlen vágyak önmaga, vagy a másik felé fordított feszültsége.

Úgy vélték, hogy az együttlét célja az utód létrehozása. Ezt többnyire meg is tették. A megszületett magzatokat felnevelték – természetesen ugyanebben a szellemben –, azok elérvén a nemi érettség korát, folytatták ugyanezt. Körbe-körbe, mint az alacsony szervezettségű lények, amelyeknek csupán egyetlen programjuk van: önmagukhoz hasonló egyedek minél nagyobb számú létrehozása. Természetesen nem ismerték sem magukat, sem a másikat, így útjaik szükségszerűen elváltak. Jött az újabb konfliktus: hogyan osszák meg az anyagi javakat és a szaporulatot? Többnyire állattá alacsonyodtak le egy-egy tárgy, vagy az utódok birtoklása miatt.

– Mikor szűnt ez meg?

– Az Atya létrejöttével. A „szuper-agy” a már általad is ismert képességével azonnal rávilágított, mi a helyes teendő, hogy a primitív helyzetből adódó állandó konfliktusokat kikerüljék. Javaslata a következő volt:

A személyi kapcsolatoknak nem az utódok létrehozása a célja, hanem az élet teljesebbé tétele együtt, párosan vagy ha tetszik, egyéb csoportosulásban. Az utódok felnevelése egyébként is sokkal komolyabb dolog, minthogy különböző hajlandóságú, képességű és színvonalú egyedekre lehetne bízni.

Létesítettek egy új biológiai intézetet, ahol valamennyi nemileg érett nőnek meg kellett jelennie. Petesejtet vettek tőlük, majd egy csekély beavatkozással a további fogamzást lehetetlenné tették. Egyúttal vagy közös anyagból, de valószínűbb, hogy egy teljesen ép, virulens placenta-szövetsejtből klónozás útján létrehoztak egyetlen hatalmas, in vitro tenyészthető méhlepényt.

Ezután következtek a férfiak. Tőlük is vettek szaporítóanyagot, majd náluk is elzárták a további spontán termékenyítés lehetőségét. Aztán megvizsgálták az így nyert sejtanyagokat, a testi, vagy szellemi torzulást okozó, sérült, hibás kromoszómákat és géneket sebészeti úton eltávolították, csupán az optimális örökléshordozókat re-kombinálták és ültették rá a placentatelepre.

Az így kialakult generáció már mind organikusan, mind pszichésen a legjobb tulajdonságokkal rendelkezett. Ezt csak tovább optimalizálta azt a helyet, hogy a nemi érettség eléréséig ott maradtak az intézetben, ahol az Atya irányítása alatt minden egyed a képességének legmegfelelőbb tanításban és képzésben részesült. A további sorsuk rajtuk múlott; el is távozhattak, de maradhattak is, hogy a legmagasabb fokozatú képzéseken is részt vegyenek. Ma már nincs olyan, aki ezt megelőzően eljönne onnan.

– Ebbe az egészbe mindenki szó nélkül belement, senki nem tiltakozott sehogy?

– Dehogynem. Volt egy meglehetősen hosszú átmeneti időszak, afféle kettős állapot. Sokan egyszerűen nem jelentek meg a biológiai beavatkozáson, a személyes szabadság megsértésének vették. Nem kényszerítettek senkit, nálunk a fegyveres szervezetek felszámolása után semmiféle kényszer nem létezett. Csak javaslatok voltak. Sok nő az ősi ösztönök és beidegződés alapján ragaszkodott a „saját” magzathoz és a testével való teremtéshez. Azonban eltelt néhány generáció és rájöttek, hogy mind kevesebben maradnak, nem beszélve arról, hogy „természetes” utódaik képességek, egészség és szépség terén meg sem közelítik a „központi” utódokat; végül a megszokást és az önzést legyőzte a hiúság. Ma már egyetlen nő sem tudná elképzelni, hogy szüljön, ezt valami olyasfajta barbárságnak venné, mint pl. a kannibalizmust. Ráadásul nem is tudná, mit kezdjen a magzattal. Csak nyűg és akadály lenne az életében, munkájában.

Miután a képességek kifejlesztése mind élettanilag, mind pedagógiailag állandóan tökéletesedett megszűnt az anyagi javakért való tülekedés is, az együtt élő egyedek nem kapnak hajba átcsoportosulásuk esetén dolgok, vagy tárgyak birtoklásáért, a tevékenységét mindenki saját örömére és kedvtelésére végzi. Anyagi jólétünk pedig bőven biztosítja valamennyiük széles körű ellátását.

Részint ez, részint az agresszivitást okozó élettani alapok már prenatális [méhen belüli születés előtti] stádiumban történő kiiktatása szükségtelenné tették mind a gazdasági, mind a

társadalmi irányítást. Spontán megszűnt az, amit valamikor államnak neveztek. Mi már nem is emlékszünk rá, hogy volt valaha.

Bangar Hol sokáig hallgatott, emésztette magában a hallottakat, közben szórakozottan simogatta Shakti aranyszínű hullámos fürtjeit.

– Mondd, – szólalt meg végül – ha mondjuk én itt szeretnék élni nálatok, nekem is el kellene mennem abba a bizonyos intézetbe, hogy…

Shakti elnevette magát.

– Nem *kell*, kedvesem! Ezt a szót mi egyáltalán nem ismerjük. Illik, mint például tisztálkodni. Azt sem *kell*, mégsem jut eszébe senkinek, hogy ne tegye meg.

Így vagyunk a munkánkkal is. Látod, én éppúgy exobiológus vagyok, mint te otthon a hazádban. Csak amíg te lakatlan bolygók benépesítésével „világkonstruktőrködz”, én más égitestekről származó növényi kultúrák domesztikálásával foglalkozom. Látod, abban a sarokban, veled szemben egy nagy búra alatt különös formájú növény él. Egy távoli bolygóról származik. Azért kell búra, mert az egy sajátos gázkeverékkel van töltve. A mi légkörünkben nem élne meg. Így viszont életben marad és csodálatos tulajdonságai vannak, különböző hő- és fényhatások révén szinte „beszélgetni” tudunk egymással. Ha kikísérletezzük azt a mutációját, hogy ezt a tulajdonságát megtartsa, viszont légkörünkhöz alkalmazkodjék, vagy tulajdonságai keresztezés révén átjussanak a nálunk honos növényekbe, hatalmas lépéssel jutottunk előre a

növényvilág titkainak megismerésében. Amióta itt vagy, hosszú ideje itthon vagyok veled, látszólag nem csinálok semmit, s mégsem jutna eszébe senkinek sem azt gondolni, hogy nem „dolgozom”. Szinte állandóan töröm a fejem különböző megoldásokon. Nálunk senki sem tudna úgy élni, hogy ne csináljon valami értelmes dolgot. Ha majd megakadok az elgondolásaimban, bemegyek az Intézetbe, vagy az Atyához és tovább elemezzük a lehetőségeket. Ha kedved van, jöhetsz velem, de ha egyedül van kedved töprengeni, maradhatsz itthon is.

Ami pedig azt az intézetet illeti, amelyről az előbb beszéltünk, nem azért volna jó elmenni, mert attól kellene tartani, hogy bármelyik itteni nőt megtermékenyíthetnél, annál sokkal nagyobb a biológiai különbség, hanem inkább arról van szó – éppen a növényemről jutott eszembe –, hogy a belőled származó sejtek…

– Nekem nincsenek ilyenformán „sejtjeim”…

– Tudom drága, te kristályszerkezetű vagy, de éppen azért, ha egy kristálystruktúra képes biológiai képletként viselkedni és ennek az előnyös tulajdonságait tudná hasznosítani a mi génkombinációnk, olyan végtelen távlatok… de mondd, nem figyelsz rám? Ha unod, ne beszélgessünk erről. Nem kötelező.

Bangar Hol tekintete valahová nagyon messze révedt, aztán hirtelen felugrott.

– Ne haragudj, szépséges Shaktim, nagyon is figyeltem rád, minden szavadra, épp arra gondoltam, amit a velem kapcsolatos „végtelen távlatokról” mondtál. Ugyan, mit

nyernétek ti velem, nem vagyok én senki és semmi. Hanem arra gondoltam, hogy mit mondott az Atya a személyiség átmentéséről, a biológiai halál leküzdéséről, a pótolhatatlan képességű intellektusok megőrzéséről a pusztulással szemben, és eszembe jutott Luri. Az a Luri, akit valamikor mi a tanszéken egyszerűen a „Fogyatékos dékán”-nak neveztünk, csupán utálatból, amiért mindent tud, sőt, még azon túl is mindent. És öreg már, tudod, nagyon öreg! Ha őt meg lehetne menteni! Vele aztán tényleg érnénk valamit.

Shakti elmosolyodott.

– Azt mondtad: „érnénk”?

– Hát persze, de most nem ez a fontos! Képzeld el, az ő csodálatos agya is belekerülne a Szimbiózisba. Micsoda perspektíva! Dehát – legyintett elkeseredetten – egy nagy-ciklus, amíg értem jönnek. Irtózatos idő, ha belegondolsz. Aztán amíg odaérünk és vissza! Ki tudja, mi történik addig… Kár is vele foglalkozni!

Shakti felhúzta ívelt szemöldökét és mosolyogva nézett a fiúra.

– Tényleg kár, kis hitetlen szerelmem?

Bangar Hol ránézett.

– Azt mondtad: „szerelmem”?

– Mondtam, amit mondtam, de ha most nem jössz velem azonnal, soha többé nem mondom.

– Hová?

– Ezt kár volt kérdezned. Csak egy helyre mehetünk.

Kézen fogva, futólépésben mentek, hamar odaértek a hatalmas pálmakert lugasához.

Shakti röviden, tömören elmondta Bangar Hol problémáját. A Civilizált Világok nyelvét használta, hogy a fiú is megértse és ki tudja javítani, ha valamit nem jól mond. Az óriási csarnokban szürkés félhomály volt, egyedül voltak, csak a kijelzők világítottak színes fényekkel. Bangar Hol szinte a motorikus központja mélyén érezte, hogy valahol odalenn, alatta egy kolosszális intellektus megszámlálhatatlan mennyiségű agysejtje teljes energiával dolgozza fel a kapott információt.

Aztán megszólalt a szintetizátor és a már ismert sztereofonikus hang elöntötte a csarnokot.

– Az idegen kutató elgondolását helyesnek tartjuk. Valóban pótolhatatlan mulasztás lenne a nagy tudós személyiségét és kiemelkedő tudását átengedni az értelmetlen pusztulásnak. A távolság, az utazás technikai lebonyolításának, valamint a visszatérés paramétereit már az információátadás közben feldolgoztuk és megterveztük azt az eszközt is, amivel az utazás a legrövidebb idő alatt lebonyolítható. A készülék automata, oda-vissza önvezérlésű, csupán az indítás történik manuálisan. A külső navigációs szerelőcsarnokban már készül is. Két kettős egység alatt az automaták összeszerelik. Négy személy fér el benne, így a legcélszerűbb. A készülékkel Shakti kutató és a vendég megy. Ha az utóbbi otthon akar maradni, Shakti kutató három személyt hozhat visszafelé magával, a tudóst, és még kettőt, akit arra alkalmasnak vél.

– Atyám! – szólt Bangar Hol – én szeretnék visszatérni ide… De hogyan lehetséges ez időben? Hisz oly nagy távolság és oly

sok idő kell hozzá!

– Visszajöhetsz te is, idegen kutató, akkor két személyt hozhattok még. Válogassátok ki, hogy méltók és alkalmasak legyenek. A távolsággal és az idővel ne legyen gondod. A tér és az idő sokféle módon függ össze egymással, nem csak úgy, ahogy te ismered. Mondhatnánk azt is, hogy az egyik ugyanannak a dolognak a másik oldala. Az idő a mozgó tér, a tér az álló idő.

Ha a teret át tudjuk hidalni a megfelelő technikai berendezésekkel, egyúttal áthidaltuk a időt is. A szerkezetben csak négy fekvőhely van. Ti aludni fogtok, se látni, se hallani, se érezni nem fogtok semmit és szervezetetekben sem fog történni semmi változás ezalatt. Ugyanígy visszafelé sem. Ha ott nem időztök sokat, egy kis-egység alatt újra itt vagytok. Addig menjetek haza pihenni.

Visszaérve beléptek az ózonillatú kupolába, Shakti ledobta magáról bíborszínű tunikáját és odakuporodott Bangar Hol mellé.

– Te, tudod milyen jó, hogy négy helyünk van? Arra gondoltam, hogy elhozzuk Targát is. Ő egészen másfajta, mint mi, vagy te, tulajdonképpen olyan ijesztő a sok fekete tüskéjével, meg a három opál-kék szemével, mégis annyira közel érzem magamhoz. És ő is már az útja vége-felé jár… Kit hozzunk még? Azt a lányt, aki ott a szerelmed volt?

– Az elmúlt, Shakti. Amióta te vagy, nekem nem kell más nő. Inkább Saxira gondoltam. Azt hiszem, Jesso nagyon örülne, ha viszontláthatná, neki pedig egy csodálatos kaland lenne. Aztán

azt is megszervezhetnék, hogy nem csak egyes kiválasztottak, hanem mindenki, aki az elkerülhetetlen vég előtt áll, ide kerülhessen, hogy kikerülje az életnek ezt a gonosz csapdáját, a pusztulást és ne csak nálunk, hanem az egész Lakott Világokból előbb utóbb mindenki részévé, élő, személyes részévé válna az Atyának. Képzeld el, a legkülönbözőbb variánsok milliárdjait egyetlen, állandóan differenciálódó kolosszális intellektussá válva! Egy hatalmas, egész bolygónyi, mindent felülmúló tudás, amely az egész Világegyetemet áthatja! Ez az igazi perspektíva Shakti, nem az egyesek átmentése…

Shakti egészen közel húzódott Bangar Holhoz és szinte suttogva szólalt meg.

– Emlékszel, a múltkor azt mondtam neked, hogy mi még nagyon távol állunk egymástól, magadat sem ismered és engem sem. Az előbb még rá is akartalak beszélni, hogy hozd magaddal az otthoni szerelmedet, mert én tulajdonképpen nem vagyok neked. Azonban amit most mondtál, azzal megváltozott valami. Benned? Bennem? Mindegy. Így már minden jó.

Bangar Hol szinte véletlenül futtatta végig manipulátorát a klaviatúrán, a helyiséget elöntötte a halk, csodálatos kristályzene. Érezte, hogy a lány forró teste teljesen hozzátapad.

– Átölelhetlek?

Shakti odahajtotta a fejét a fiú vállához, onnan súgta a hallómembránjába:

– Átölelhetsz, de csak ha megígéred, hogy nem rázol meg…

MARUA

A Marua – így nevezték el a konstruktőrök – zajos légörvényt kavarva landolt a leszállópályán.

Kora este volt, a kettős-nap már-már lenyugodott, kékes-aranyos fények gyengéd sugarai pásztázták végig az olívzöld parti sziklákat. Az Északi Szelek már elviharzottak, csak a lassan visszahúzódó sárgás tengervíz üledékében vonagló kocsonyás medúzacsemeték jelenlétéről lehetett következtetni, hogy vége a szeszélyes évszaknak. Aki járt már itt, jól ismeri, milyen ez; nosztalgikusán feledhetetlen. Egyszerre van jelen a visszafordíthatatlan pusztulás és az örök keletkezés.

A meredek szirtek közt meghúzódó, Galaktika-szerte ismert kocsma, a Szédült Kvazár is kihalt volt, liánokkal és repkényekkel befuttatott hangulatos kuckói üresen tátogtak.

A nemrég még zajos sarkok némán és sötéten magányosodtak Gabra jogos bosszúságára, aki ez-időben alig tudta valakire rásózni többnyire savanyú, zavaros italát és szokása szerint a Magas Tanszéket átkozta a Lakott Világok valamennyi nyelvén szapora káromkodásával, amiért nem megy az üzlet.

Pedig tulajdonképpen nem lehetett oka a panaszra, mert a „pénzes vendégek”, a Tanszék urai már lassan újra itt voltak mind. Luri dékán úgy terpeszkedett az öreg páfrányokkal benőtt külön páholyában, mintha sohasem lett volna változás sem az évszakokban, sem a tanmenetben; és mindig lebzseltek körülötte tanítványok is, akik bámulattal vegyes tisztelettel rajzották körül.

Ezen a délutánon is így volt, szinte csak ő és néhány rajongója tanyázott a kellemesen hűs filagóriában, amikor hallómembránokat repesztve megdörrent az ég, jelezve, hogy a leszállópályán valami rendkívüli jármű landolt. Luri megadó mozdulattal tette le az öblös kancsóját és felsóhajtott.

–Vége a pihenésemnek! Ez csak Gadde vagy Bangar Hol lehet. Ilyen őrült módon még Targa sem vágódik ide, nem mintha nem tudna, de neki nem érdeke, hogy felhívja a figyelmet magára. Számlázz tehát Gabra, te kufárok kufára, nem óhajtok találkozni egyikükkel sem!

Még végig sem mondta óhaját, mikor feltépődött a színes mozaikajtó és ragyogó tekintettel lépett be Bangar Hol, valamint az összes jelenlevő legnagyobb megdöbbenésére Shakti.

Errefelé még nem láttak ilyent: pikkelytelen, halvány bőrén épp hogy megcsillanó arany pelyhek, keskeny, sápadt arcából fémesen világító, örvénylő szürke szempár; sehol egy csepp festés, árnyalás, a keskeny kifinomult arc önmagáért beszél, egy tisztultabb világ intellektusát sugározza. Puhán telt ajka, bíbor tunikáján áttetsző rugalmas keble, arányos csípője valami itt sohasem ismert, izgalmas vonzást sugároztak.

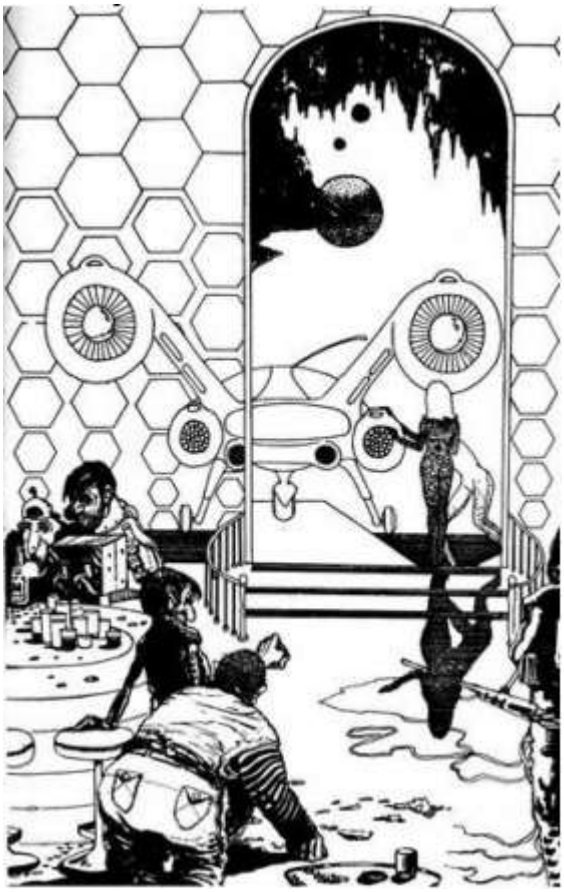

Úgy vonult be Bangar Hol oldalán, mint egy csatát nyert hadvezér az ütközet megkezdése előtt.

Gabra, aki a Galaktika-szerte hírhedt volt fukarságáról, úgy ejtette ki kezéből a nehéz kristálykelyhet, mintha nem is az övé, hanem a gyűlölt Tanszéké volna. Mordult egyet, belerúgott a törmelékbe és odasomfordált Lurihoz. Sunyítva, félrefordulva szólalt meg:

– Dékán úr, meglátja, ebből még nagyon nagy baj lesz itt!

Luri gúnyosan elhúzta fogatlan száját és elgondolkozva válaszolt.

– Lehetséges, csak az a kérdés, kinek…

Távoznia már késő volt, tehát úgy tett, mintha csak őket várná és esze ágában sem lett volna elmenni. Beleterpeszkedett az öblös karszékbe és szúrós, mélyen ülő sötétvörös szemét mereven Shaktira szegezte.

A lány már az ajtóban megérezte a súlyos pillantást, egy röpke időre szinte lebénult tőle, azonban feltétel nélküli szabadsághoz szokott természete nem engedte meg, hogy egy tekintettől meghátráljon, bármilyen lenyűgöző legyen is az.

Visszanézett, érezve és élvezve a párharcot, amely találkozásuk pillanatában akaratlanul is elkezdődött. Egy mikroegységnyire sem vette le tekintetét a mély-tüzű, sötét szempárról. Tekintetében sem harag, sem dac, csak kiállás volt: kiállás egy idegen világ gyanakvó, hatalmas és óriás tudású képviselőjével szemben. Luri is már-már elfordította tekintetét, de meggondolta magát. Felemelte poharát és mosolyt erőltetett ráncos, pikkelyes arcára. Bevárta, amíg tanítványa és az idegen lány odaér az asztalához, csak manipulátorával intett az üres helyek felé, de tekintete meg sem rebbent.

Bangar Hol már éppen szóra nyitotta a száját, azonban a dékán leintette.

– Hallgass, nincs szükségem magyarázatra. Ez nyilván Shakti. Targa mindent elmondott. Körülbelül ilyennek gondoltam. De szebb, mint amilyennek a tüskés leírta és a szeme is csodálatosabb, mint a Lakott Világokban bárkié.

Felemelte kopott pikkelyű, vastag manipulátorát és a lány felé nyújtotta.

– Luri vagyok, akit ezek a híg-velejűek „fogyatékos dékánnak” csúfolnak, pedig egyáltalán nem vagyok az. Valamivel többet tudok náluk, de ezt ennek a korosztálynak sértő tudomásul venni, ráadásul azt hiszik, hogy ők sohasem öregszenek meg. Ez az ő ostobaságuk, nem az enyém. Ülj le és légy a vendégem! Ez a kis pikkelyes majd hoz italt. – Fejével Bangar Hol felé intett, aki azonnal elindult a pulthoz. Ő továbbra is rezzenéstelen tekintettel kapcsolódott bele Shaktiéba, aki úgy érezte, testének legkisebb sejtjét is átvilágítja ez a mindenkin és mindenen áthatoló tekintet. Amikor Bangar Hollal találkozott, ő volt ugyanebben a helyzetben, még a ki nem mondott gondolatát is meglátta a fiúnak, most megfordult a helyzet. Az agg pikkelyes tudós tekintete mintha lézersugár lenne, úgy égette minden porcikáját.

Bangar Hol visszatért közben az asztalhoz az italokkal és szó nélkül leült. Néma és döbbent tanúja volt a hatalmasok játékának.

Luri odatolt egy nagy pohár italt a lánynak és még mindig mereven nézve őt, megkérdezte:

– Ittál már ilyet?

– Nem tudom, professzor úr…

A dékán hangja megkeményedett.

– Mondtam, hogy Luri a nevem. És ha letegeztelek, tegezhetsz te is. Te nem a tanítványom és nem a növendékem vagy. De ha történetesen az lennél és így tudnál a szemembe nézni, akkor is visszategezhetnél.

Bangar Hol megkapaszkodott a székben: ilyen még nem fordult elő, amióta a dékánját ismeri, hogy az valakit visszategezésre biztat. Csak ő szokott tegezni mindenkit, ez az ő kiváltsága. Rémülten tekintett Shaktira, mit fog tenni. A lány kedvesen elmosolyodott, telt ajka szétnyílt és még mielőtt bárki megmozdulhatott volna, odahajolt Lurihoz és jobbról balról megcsókolta.

– Köszönöm a barátságodat, Luri. Én így viszonozom, ezen ne akadj fenn. Az igazi barátságot jelzi. Ez a legtöbb, amit adni tudok neked.

A dékán kinyújtotta hosszú, kétágú lila nyelvét és kétszer is megnyalta vele pikkelyes szája-szélét.

– Köszönöm, Shakti! Kár, hogy olyan messze élsz tőlem és nem lehettél a tanítványom. Tanulhattunk volna egymástól némely dolgot. De mondd, a lelked is olyan tiszta, mint a tekinteted?

– A lelkem? Mi a lélek, Luri?

– Semmi. Csupán az, ami valójában te vagy.

A lány lehorgasztotta a fejét.

– Csináltam már hülyeségeket is… De őszintén mentem bele, s az elején még nem tudtam, mi lesz a vége. Hogy néha rosszul sikerült? Hát ki lát a jövőbe? Talán csak te…

A dékán átkarolta a lány vállát.

– Jól van, Shakti, ennyi elég nekem. Nagyon rendes kis élőlény vagy. És értelmes is. Mit keresel ennek a kapkodó kis pikkelyesnek az oldalán?

– Hogy mit? Nem keresek én semmit. Megszerettem és kész. Az ilyen dolgok egyszerűek. Nem terveztem el, jött magától. Egyszer csak odaérkezett hozzánk, jól megrázott az áramával, rám nézett, aztán mire észrevettük, már így alakultak a dolgok. Nem elhatározás kérdése volt.

– Neki sem?

– Nem, ezt biztosan tudom.

– Honnan?

– Onnan, hogy ő is tiszta és őszinte. Elmondta Gaddet, aki mindent pótolt neki, mikor kudarcok és csalódások érték az életben és sok más dolgot is elmondott nekem.

– És te?

– Nem hazudtam neki én sem. Tulajdonképpen valamilyen formában tartottam valakihez, amíg nem találkoztunk össze. Talán nem is volt rossz a kapcsolat, de ami most van, azt meg sem közelítette. Fogalmam sem volt, hogy így is lehet tartozni valakihez és ilyen kapcsolat is létezhet. Így aztán minden más lett, s hogy együtt vagyunk az olyan természetes, mint az égitestek mozgása, amelyet megmásíthatatlan törvényszerűségek határoznak meg. Ez is így történt: megmásíthatatlan és visszafordíthatatlan. Ezeket még soha nem mondtam el senkinek, de te rákérdeztél, tehát felelnem kellett. Jól tetted, könnyítettél a helyzetemen, hogy elmondhattam valakinek. Megértesz, Luri?

Az öreg tudós elmosolyodott fogatlan ínyével. Szinte kedvessé vált az arca.

– Persze, hogy megértelek. Azért kérdezgettelek, mert meg akartalak érteni. Köszönöm, hogy tárgyilagosan válaszoltál.

– És a többiek? Velük mi lesz?

– Kik azok a többiek?

– Akivel együtt voltam eddig és Gaddeval, aki a páromhoz tartozott.

Luri széles arcán elrévedő, lágy mosoly terült szét. Bangar Hol még sohasem látta ilyennek, tátott szájjal hallgatta olyannyira, hogy még inni is elfelejtett és a Fű is már rég elaludt.

– Nézd kislány! Én már nagyon öreg vagyok, de azért még nem felejtettem el, mi az élet másik oldala. A kapcsolatok általában nem az örökkévalóságnak köttetnek. Az átlagos kapcsolatok, amelyek túlnyomórészt létre szoktak jönni, biztos, hogy nem. A volt társad, ha értelmes lény, tudhatja, hogy az érzések sokszor teljesen ismeretlen okoknál fogva átalakulnak, megváltoznak. Aki elmegy, belefeledkezik az új, vonzóbb, izgalmas érzésbe, aki ott marad, egy ideig sajnáltatja magát valamennyire, aztán belátja, hogy a kapcsolatokat nem lehet sem erőltetni, sem kierőszakolni. Az ilyesmi már nem kapcsolat, hanem valami más. Tudom, hogy vannak olyanok is, akik így élnek, de én hadd ne beszéljek ezekről. Ami pedig Gaddet illeti… Őt jól ismerem. Gyönyörű teremtés és ennek ellenére nagyszerű koponya. És éppen azért, mert az, maga-magától is rájön arra, amit az előbb mondtam, hogy a kapcsolatok általában nem az örökkévalóságnak kötöttek – ha már eddig is rá nem jött. Ki ismeri egy nő gondolatait?

Miatta nem aggódom. Abban a pillanatban, ahogy meglát téged, tudni fogja, mi a helyzet. Van egy fogadásom, hogy amint összetalálkoztok, egy tized mikroegység alatt tetőtől talpig felmér – már ahogy ezt a nők szokták egymással tenni –, kristályközpontja azonnal és tökéletes bizonyossággal kódolja a helyzetet, a nyakadba ugrik, átölel és örök barátnőjéül fogad. Saxival is így történt. Shakti rámeredt.

– Saxi is?…

Luri megsimogatta a lány hullámos, aranyló fürtjeit és ismét mélyen belenézett a feneketlen szürke szempárba.

– Ugyan kislány, csak nem vagy prűd? Te, aki pszichológus és biológus kolléga vagy!

– Kolléga? – húzta fel ívelt szemöldökét Shakti. – Hát hogyan lehetnék én a kollégád neked, dékán?

Luri arca még-jobban felderült, szinte remegtek a ráncos pikkelyek az arcán a visszafojtott nevetéstől.

– Ma igazán örömömre vagy, messziről jött vendég! Hát az egyetemi titulus teszi az egyenértékűséget? És ezt éppen neked magyarázzam? Sikerült annyit megismernem hosszú életem alatt, hogy belelássak az ilyen tekintetbe és ne csak azt lássam, hogy milyen, hanem azt is, ami mögötte van.

– Azzal én is tisztában vagyok…

– Nos, akkor minek vitázunk?

Most Shakti mosolyodott el és belekarolt a szótlanul figyelő Banger Holba.

– Tehát nincs baj, Luri?

– Tudod te jól, hogy nincs, csak tőlem akarod hallani, hogy megerősítsd magadban azt, amit magadnak is helyesnek tartasz. Szeressétek egymást, ha így jó nektek. És addig, amíg jó. Hogy meddig van az „addig”? Ezt soha nem tudja senki. Csupán rajtatok múlik. Beleszólni nincs joga senkinek. Én már jó pár kapcsolatot végigkísértem innen, ebből a páholyból. Többnyire jól indult. Aztán később valamiért mindig összezavarodott valamennyi. Megpróbáltam elemezni, mi okozza ezt. Megszokás, idő, anyagiak, szex, újabb szerelem? Megvallom, magam sem tudom. Hol ez, hol az. Valamelyik mindig.

– Tehát sehogy sem megy? – függesztette vibráló tekintetét Shakti a dékánra.

– Ezt azért nem merném állítani. Talán egyszer valakinek tényleg sikerül. Valakinek el kell kezdenie. Miért éppen ne ti lehetnétek ezek? Jó nektek együtt?

Shakti és Bangar Hol átölelték egymást, összesimultak.

– Na látjátok?! Olyan ez, mint a munka a tanszéken. Egyszerűen oda kell ülni a mikroszkóp elé és el kell kezdeni dolgozni. A többi megy magától. Előjönnek a színes pacák, aztán ahogy állítjátok a finombeállítót, az alakzatok is, – s ahogy belejöttök az egészbe –, a megoldandó feladatok is. A mikroszkóp sem jön a helyetekbe, nektek kell odamennetek. Akarnotok kell csinálni valamit. Ha majd nagy marhaságot csináltok, közbelépek. Azért vagyok itt. De ez csak a mikroszkópra érvényes. Az életre nem. Az a ti dolgotok, ott te leszel a magad dékánja és alapvető dolgokra ne várj megoldást másoktól. Ezt tudod, ugye?

Shakti hálásan szorította meg Luri száraz, töredezett manipulátorát.

– Nagyon jó, hogy megismertelek és nagyon jó, hogy idejöttem, pedig ugyancsak féltem ettől az úttól.

– Minek jöttél ide?

– Hogy elvigyelek.

– Most nemsokára végem lesz, igaz?

– Igen. Luri! Te mindent tudsz, nem hazudhatok neked. De az sem lehet, hogy meghalj. Ezt egyszerűen nem teheted meg Érted?

– Okosabbnak hittelek, Shakti kolléga! Előbb utóbb mindenki meghal. Természetes tehát, hogy én is, tegyem hozzá: tanítványaim legnagyobb örömére. És nem is olyan sokára, ezzel tisztában vagyok. Ezzel mindeniknek számolnia kell, s mivel evidencia, nem érdemes sokat foglalkozni vele. Tudomásul kell vennünk, mint szervrendszerünk szokásai egyikét. Ennélfogva nem értem, mit akarsz ezzel a badarsággal.

– Nézd, Luri! Köszönöm, hogy a bizalmadba fogadtál és hogy tárgyilagos vagy hozzám. Azt is köszönöm, hogy megértettél. Tanultam tőled. Sokat tanultam. Azonban neked is meg kell tudnod valamit. Idejövetelem célja nem pusztán a személyes életed valamiféle „megmentése”, ezt nem is kérném, s talán el sem fogadnád, ahogy megismertelek. Másról van szó, egészen másról. Nekünk, egy másfajta síkon élő világnak szükségünk van rád. Tulajdonképpen nem csak rád, hanem minden hozzád hasonlóra és nemsokára mindenkire, aki gondolkodni és érezni tud. Minden bizonnyal eljutottál, – mert el kellett jutnod – arra

a felismerésre, hogy mindenfajta intellektus pusztulása visszafordíthatatlan és értelmetlen csapás a Világegyetem jobbik részére. Mi már megtaláltuk a módját annak, hogy ezt az ostoba, vak természeti törvényt megváltoztassuk. Létezik egy kolosszális szimbiózis – az Atya –, amely állapot, és „életen túli” létezés egyszerre, ahol, s amelyben a gondolatokra képes szervek, legyenek azok bármilyen szerveződésűek is, valamint az az egyedi valami, amit az előbb „léleknek” neveztél, kikerüli a pusztulást, saját öntörvényénél fogva nem hogy nem semmisül meg, hanem tovább differenciálódik, mintegy utat mutatva egy újabb evolúció felé.

A dékán félrehajtotta a fejét, közelebb húzódott Shaktihoz, villódzó tekintete csak a poharat égette.

– Hogyan csináltátok? – kérdezte halkan.

Gabra a pult mögül figyelte a jelenetet és önelégülten morgott.

– Ugye, megmondtam én, hogy baj lesz ebből?!

Kettős-egységek teltek el és csoda történt, olyan csoda, amilyet nem látott sem a Szédült Kvazár, de még a Magas Tanszék sem: egy nő beszélt és Luri hallgatott.

Nagy-sokára emelte csak fel a fejét és szembefordult a lánnyal.

– Ez mind rendben lenne, de mi lesz a többiekkel? Mi lesz a Tanszékkel, a tanítványaimmal? Mi lesz Targával, aki…

– Ez a kérdés csak ilyenkor jut eszedbe? És ha néhány egység múlva enélkül a megoldás nélkül értelmetlenül elpusztulnál, kinek tennéd fel ezt a költői kérdést? Egyébként Targa is velünk

jön, az ő ideje szintén kevés már. Saxit is visszük, őt másért. Nemsokára a többit is, mielőtt lejár az idejük. Egyszerre nem megy, most még nagyon az elején vagyunk és szinte csak az idővel futunk versenyt. Azonban minden megtett lépéssel mi nyerünk leggonoszabb ellenségünk, az idő fölött. Szolgánkká, hasznot hozó eszközünkké tesszük, minél több telik el belőle, annál erősebbé, bölcsebbé és hatalmasabbá fog tenni bennünket. Érted ugye, bölcs dékánom?

– A professzor szórakozottan forgatta üres poharát, majd megfricskázta Bangar Hol orrát.

– Hogy neked micsoda szerencséd van, kis pikkelyes! Honnan fogtál ki egy ilyen csodát magadnak?

A fiú először szólalt meg, amióta az asztalhoz ültek, most is halkan és zavartan.

– Nem én fogtam ki, professzor úr, ő talált meg engem. Elhívott a csodaházába és ott…

Shakti sápadt arca egy árnyalattal színesebb lett, hosszú, keskeny ujjait gyorsan a fiú szájára tette.

– Ne higgy neki, bölcs tudorom! Csak a kezemet adtam oda neki egyszer egy mikroegységre, ő pedig úgy ölelt át, hogy minden voltam egyszerre, csak komoly exobiológus nem…

Luri nevetve közbevágott.

– Nem az az érdekes, hogy ki kezdte, meg hogyan kezdte, hanem az, hogy megbántad-e vagy nem?

A lány válaszul a párja felé fordult és szótlanul, önfeledten rátapadt a szájára. Amikor hosszú idő után kibontakozott

Bangar Hol öleléséből, ugyanolyan örvénylő, lángoló volt a hatalmas szürke szempár, mint amikor belépett ide.

– Látod, nem bántam meg! Most már elhiszed?

– Elhiszem, Shakti. Szeretem, ha valaki következetes. Én mindig, mindenkitől ezt kértem, csak általában vagy nem tudják, vagy nem merik megtenni. Te vállalod, amit teszel, s ezzel nálam nyertél. Azt hiszem, most lettünk igazán barátok!

– Tehát velünk jössz?!

– Feltétlenül!

Egyszerre emelték fel a poharaikat, ám alig kortyoltak az italukból, amikor a meglepetéstől megállt a kezük a levegőben, mert hirtelen feltárult az ajtó és sajátos, szomorkás mosolyával a szája szögletében besétált Jesso.

Shakti tért először magához elképedéséből és szelíden, de kimért fagyossággal kérdezte:

– Hogy kerültél ide, Jesso?!

A vörös szőrű vendég megállt az asztal előtt és bűnbánó arckifejezéssel szólalt meg.

– Ne haragudjatok, becsaptalak benneteket. Tudtam, hogy a Maruával idejöttök és… és elbújtam a hibernátorban. Nekem semmi dolgom itt, azt tudom én is, csak még egyszer – itt elvörösödött, összevissza tekingetett és szeplői vérvörösen világítottak – szóval még egyszer látni akartam Saxit… Bocsássatok meg nekem, kérlek!

Shakti lenyomta Jessot egy székre.

– Saxit a te kedvedért akartuk elhozni hozzánk, haza, te őrült! Szerencsétlen egy alak vagy te, most hogy vigyük el, hisz tudod, hogy csak négy helyünk van?!

Jesso félénken körülnézett.

– Már megint valami nagy bajt csináltam?

Luri és Bangar Hol egyszerre sóhajtott fel.

– Magasságos ég, ennek soha nem lesz vége! Ahová ez beteszi a lábát…

Aztán a dékán elmosolyodott a maga szokott, fanyar-gúnyos módján.

– Látjátok, a problémák sokszor megoldódnak maguktól is, nem kell annyit variálnunk. Egyszerű az egész helyzet. Az elhelyezési lehetőség a Maruán adott: négy személy. A fontossági sorrendet nem az elméletek, hanem az élet diktálja. Nektek kettőtöknek mindenféleképpen vissza kell men netek, ez már két fő. Jesso potyautas, de őt is vissza kell vinnetek, mert ott a helye, nem pedig itt, ahol mindig csak valami bajt hoz össze, s ha már ennyire kötődik Saxihoz, hát ő a negye – dik és ezzel a dolog be is van fejezve. További elmélkedésnek nincs értelme. A magam részéről megköszönöm, hogy az én személyem is felmerült, mint az „átmentési akció” egyik alanya, nekem ez untig elég. Soha nem gondoltam ilyesféle megtisztelésre, de ha már így történt, ez már önmagában is akkora tiszteletadás és szeretetmegnyilvánulás a számomra, aki köztudottan csak egy „fogyatékos dékán” vagyok, hogy ezzel akár megtörténtnek is vehetjük a dolgot. Nem az eredmény a fontos sok esetben,

hanem a szándék. Ezt nagyon köszönöm nektek. Talán valamiért ez a legjobb alakulása a dolgoknak. Ki tudja?

Bangar Hol, aki eddig jóformán szótlanul üldögélt a helyén, most felemelte a fejét és talán életében először nézett farkasszemet félelmetes dékánjával. Tekintetében dacos elszántság villogott. Halkan, de nagyon határozottan szólalt meg.

– Nézze, professzor úr! Igaz, hogy én nem vagyok a barátja, csak a tanítványa és volt növendéke, akivel még azt is megtette – bár jogosan –, hogy kirúgott az egyetemről, ennek ellenére nekem is van véleményem erről a dologról és ezt most el is mondom. Mint azt a professzor úr is nagyon jól tudja, én még mindig úgy értem el valamicske eredményt is az életben, hogy valami szabályt mindig átléptem. Kérem, ne haragudjon ezért meg rám, valószínűleg ilyen alkat vagyok, vagy ez a sorsom. Most is hasonló lépést tervezek és véghez is viszem, amit kigondoltam.

Lauri felsóhajtott.

– Kezdek félni az ötleteidtől. Mi jutott már megint az eszedbe?

– Nagyon egyszerű dolog, professzor úr! Mint azt Ön is jól tudja, mindenféle űrjárgányt többszörös túlbiztosítással terveznek, minden bizonnyal így tették ezt a Maruával is. Ezek után már csak számolnunk kell, amit – úgy látszik –, rajtunk kívül mindenki elfelejtett valahogy. Idejött Shakti és én. Ez kettő. El akarjuk vinni professzor urat, az három, Saxit, az már négy – és még Targát is, ez pedig akárhogy számolunk: öt személy. Igaz? Tehát már eleve elszámoltuk magukat.

Luri elismerően nézett a fiúra.

– Nagyszerű! Nem is néztem volna ki belőled ennyi logikát! Mire akarsz kilyukadni ezzel?

– Rögtön megmondom, professzor úr! Egy ilyen hipermodern hibernátor meglehetősen komfortos berendezés, mint ahogy azt tapasztaltam is. Ráadásul nem is tart sokáig az utazás az ilyesmiben, de abszolút értelemben sem. Kissé összeszorulhatunk benne, ha már így adódott. Legfeljebb előfordul kisebb lassulás az indulásnál, vagy egyéb más területen, ennyit azonban vállalnunk kell.

– Ezzel mit akarsz mondani?

– Nagyon egyszerű a javaslatom! Az egyik tepsibe befekszik Targa, a tüskés, valamint a professzor úr. A másikba Jesso és Saxi –, legalább meglátják egymást világosban ruhátlanul, mert gondolom, idáig még mindig nem jutottak el…

–Hülye!

– Bocsánat, folytatom. A harmadik üvegkoporsó a mienk, Shaktié és az enyém.

– Ez mind szép, de mi van akkor, ha ekkora túlterhelést sem az űrhajó, sem a hibernátor nem visel el?

Bangar Hol még jobban elmosolyodott, apró fűrészfogai mögül kilátszott lila ínye.

– Akkor fog jelentkezni az a valószínűségi hányados, amire mindig azt tetszett mondani, hogy nyugodtan elhanyagolhatjuk, mert olyan kicsi az értéke, hogy nem kell foglalkoznunk vele.

Luri hangosan elnevette magát és hátradőlt a hatalmas karszékben.

– Tehát szerinted még egy plusz helyünk is van, igaz?

– Természetesen!

– Jól van, kisfiam, de ki legyen benne az áldozat?

– Áldozat? Az senki. Utas annál inkább!

– Szerinted kicsoda?

– Ez egyértelmű, professzor úr! Az Ön partnere!

– Ugye, ma már mondtam, hogy hülye vagy? Azt hiszem, nem is olyan régen. Ne kívánd, hogy állandóan ezt ismételgessem. Nekem nincs semmiféle partnerem, az ilyesmiből én már rég kinőttem…

– Akkor hozzuk el Gaddet, hogy Saxi ne unatkozzon odaát és az Alcayaan is tanulja meg, mi az, két ilyen nőneművel élni egy bolygón…

Luri átnyúlt az asztal felett és megszorította Bangar Hol pikkelyes manipulátorát.

– Ide figyelj, kisdoktor! Megvallom őszintén, eddig nem valami sokra tartottalak, mert általában mindig valamilyen óriási marhaságot produkáltál, ám most kezdelek valamennyire értékelni, ha másért nem, hát azért, mert merész elképzeléseid vannak. Az ilyesmit tudom méltányolni és bele is megyek; nekem ugyanis nem sok vesztenivalóm van. Akinek sokkal több van és mégis vállal kockázatot, azt tudom becsülni.

– Rendben, professzor úr, köszönöm. Ezt a kérdést én már elrendeztem magammal. Rávillantotta hosszú, sárga szemét

Shaktira.

– Te is vállalod, drágám?

A lány hozzásimult. – Én a tied vagyok. Amit te vállalsz, az az én utam is. Még mindig nem tudod?

– Tetszik látni, professzor úr? Így vannak rendjén a dolgok…

Luri kissé feiemelkedett ültéből és odaintette Gabrát.

– Gyere, te vén haszonleső! Lehet, hogy utoljára csapsz be, itt egy rakás borravaló, hogy boldog légy. Most pedig azonnal kerestesd elő valahonnan Targa barátunkat, aztán a továbbiakban kopaszd meg azt, aki hagyja magát. Bennünket egyhamar nem fogsz látni!

Gabra dühösen zsebelte be a pénzt és félhangosan morgott.

– Ezt a vacak Tanszéket is csak azért találta ki a Galaktika Szelleme, hogy állandóan bosszantsa a nehéz munkából élő becsületes dolgozót…

A pult mögött még dohogott egy ideig, ám végül is odaőgyelgett az egyik meglehetősen pityókás diákhoz egy kis pohár zavaros Ku-kuval és rámordult.

– Hívd ide valahonnan ezeknek azt a tüskésbőrű szeszkazánt, ha már annyira odavannak érte, hogy nyelné el minél elébb a legközelebbi Fekete Lyuk, de aztán ne lebzselj itt tovább, mert kell a hely a rendes vendégeknek. Szedd a lábad, éhenkórász!

A diák kisurrant a hátsó ajtón és hirtelen tompa, üres csend nehezedett az ivóra. Csak Luri sarokasztalánál ültek, jobban mondva már inkább szedelőzködtek, a többi hely üresen tátongott. Odakint a zöldeskék obszidián-ablakokon túl jeges

szél süvített a csipkés sziklák között. A keskeny utcák kihaltak voltak, a karcsú póznákon felállított mikroszolárok reszkető, ijedt fénnyel imbolyogtak. Minden élő elvonult valami meleg, védett zugba.

Gabra sem számított már vendégre, összehúzott szemmel, morcosan számolta a napi bevételt. Amint rakosgatta a pénzkupacokat, lassan kezdett megbékélni a sorssal: ennyi a bevétel, nem több. Még néhány mikroegység, aztán kipakolja ezt a társaságot is, menjen mindenki, ahová tud; ő maga is lepihen a kocsma mögötti kényelmes kis lakosztályában, lefekvés előtt kiszámolja, hány egységet kell még eltöltenie ebben a ronda lebujban ahhoz, hogy végképp lehúzhassa a redőnyt és jó pénzért eladja az egészet egy hozzá hasonló céltudatos, jó üzleti szellemű vállalkozónak.

Szép összeg jött össze, jól sáfárkodott. Elégedetten dörzsölgette kétes tisztaságú, lapátszerű mancsait.

Így kell ezt csinálni, bolond pikkelyesek, nem pedig folyton csak magolni, tanulni, meg szónokolni. Ügyeskedni kell, élelmesnek lenni, meglátni a hasznot mindenhol, a papolást pedig bízzuk rá a Tanszékre, ez az ő kenyerük. Meg az a sok rohangálás is: egyik bolygóról a másikra, egyik csillaghalmazra a másik után. Mintha ott nem csupa szomjas lény lenne, ha csupasz, ha szőrös, ha pikkelyes! Mi a szupernóvák salakjáért kellene nekem odadöcögnöm ezekkel a sivító, dübörgő nyavalyákkal – amelyekben még netalán fel is robbanhatok –, amikor úgyis idehozzák valamennyien a pénzüket hozzám, anélkül hogy kidugnám a bibircsókos orromat innen, ebből a kényelmes kocsmából?

Elmosolyodott – ez groteszk, szabálytalan árkokat vésett durván faragott kockaképére –, és elégedett mosollyal bezárta a kasszát.

Még el sem tette a kulcsokat, amikor halk, fémes neszre figyelt fel. Meg se nyikkant a nehéz fémajtó, egy lépés sem hallatszott, mégis megfagytak a testnedvei. Nem is értette hogyan, egyszer csak két fekete-overallos alak állt előtte, mellükön a Biztonsági Szolgálat csillogó jelvényével. Kezükben hosszú csőpisztolyt szorongattak és szúrós tekintettel pásztázták végig a helyiséget.

A kocsmáros kockafejéről lehervadt az elégedett somolygás és alázatos nyüzsgéssel sietett az érkezők elé.

– Mit kívánnak a tiszt urak, finom vacsorát, üdítő nektárt, zsongító Ku-kut, vagy bódító Füvet? Netán…

Az egyik biztonsági undorodva félrelökte a hajlongó alakot a csőpisztoly hegyével.

– Ne lefetyelj annyit, vén kufár! Gyerünk vissza a pult mögé! Hivatalos ügyben járunk, letartóztatási parancsunk van olyan személyek ellen, akiket te rejtegetsz itt. Keresünk egy Luri nevű egyetemi dékánt, ennek egyik munkatársát, bizonyos Bangar Hol nevűt, egy Jesso névre hallgató illegálisan itt-tartózkodó csillagközi lényt, valamint Targát, az űrcsempészt. Add elő őket azonnal, vén orgazda.

Amint visszatértek az ivóba, Gabra reszkető kézzel mutatott a sarokba.

– Ott van mind, tiszt urak, az egy tüskés kivételével, azt még nem láttam itt ma, de a többi mind ott ül, tessék csak, tessék

odafáradni. Már fizettek is… Én nem vagyok részes semmi bűnünkben, tessék elhinni, sőt még mondtam is nekik mindig, hogy baj lesz azzal a sok utazgatással, meg azzal a…

Az egyik tiszt oldalba lökte az alázatosan hajlongó Gabrát.

– Kuss, te űrcsótány, elég volt belőled! Ha tovább vartyogsz, téged is begyűjtünk, aztán nézegetheted magad, meg az összelopott pénzedet. Ők azok? – bökött fejével a sarokasztal felé.

– Igen, igen, parancsoljanak csak…

A két fekete-overallos alak egyszerre állt meg a zöld páholy előtt. A magasabbik szólalt meg száraz, kemény hangon. A Civilizált Világok nyelvét használta és felmutatta csillogó jelvényét.

– Luri dékán, álljon fel! Bangar Hol exobiológus, álljon fel! Jesso nevű csillagközi csavargó, álljon fel! Ha van fegyverük, tegyék le! Felső végtagjaikat tartsák a tarkójuk mögé. A legkisebb ellenállás esetén is fegyvert használunk. Tegyék, amit mondtam!

A másik biztonsági tiszt fegyverét előreszegve a megszólítottak háta mögé állt.

Luri először megrázta a fejét, mint aki nem akar hinni hallómembránjainak, pikkelyei penészzöld színt öltöttek, hosszú, mélyen ülő szeméből bíborvörös, kemény sugarak törtek elő. Súlyos testét meghazudtoló fürgeséggel pattant fel és lépett előre.

A biztonsági tiszt elfordította a fejét és egy tétova lépést tett hátrafelé.

A dékán halkan, szinte suttogva szólalt meg.

– Luri professzor vagyok, a Kozmobiológiai Egyetem dékánja! Mit óhajtanak tőlem, hogyan merészelnek engem és társaságomat zaklatni?!

A tiszt még egy lépést hátrált, csőpisztolyát bizonytalanul forgatta a kezében, majd eltette és egy keskeny, átlátszó szalagot vett elő.

Zavartan szólalt meg.

– Ne haragudjon, Luri dékán, én csak egy egyszerű biztonsági tiszt vagyok és számomra is kényelmetlen kötelességet teljesítek. Nem szívesen teszem, de parancsom van rá. Engedje meg, hogy ezt felolvassam.

– Tegye, katona, és fejezze is be gyorsan. Ma még sok dolgom van, nem érek rá a marhaságaikkal foglalkozni és nem is akarok!

A tiszt halkan olvasni kezdett.

„Mi, a Civilizált Világok Kormányzótanácsa alapos megfontolás után úgy döntöttünk, hogy a Központi Kozmobiológiai Egyetem dékánját, Luri professzort, valamint tanítványát és munkatársát, Bangar Hol exobiológust a Lakott Világok biztonsága ellen meggondolatlanul elkövetett bolygóközi élettani kísérletek miatt őrizetbe vétel mellett a Civilizált Világok rendkívül összehívott bírósága elé idézzük.

A kényszereljárás oka az, hogy a kellő tudományos felügyelet nélkül, felelőtlen biokonstruktőri tevékenységet végzett Bangar Hol kutató hat egységgel ezelőtt az S-9 sárga csillag harmadik, lakatlan bolygóján egy tenyészetet hozott létre, vagy szaporított

el, amely hibás programozás és ellenőrizhetetlen fejlődésmenet következtében olyan populációt eredményezett, amely rendkívül szaporasága és agresszivitása következtében az egész Civilizált Világok létét nagymértékben veszélyezteti.

A Kormányzótanács ezért színe elé idézi őrizetbevételi parancs foganatosítása mellett az e vádakban bűnösnek talált Luri professzort is, akinek hivatásánál és beosztásánál fogva kötelessége lett volna mindezt először is megelőzni, másodszor, ennek esetleges elmulasztása esetén hivatalból intézkedni a felelőtlen kutatói tevékenység következményeinek a kiküszöbölése iránt.

Elővezetni kívánja továbbá a Kormányzótanács a Jesso néven ismert, több Lakott Világban elfogatóparancs által keresett csillagközi lényt, aki egyrészt elmulasztotta bejelenteni a Kormányzótanácsnak egy ilyen veszedelmes populáció létezését Civilizált Világunk határkörzetében, másrészt ezen a helyen lázító és felbujtó tevékenységével még jobban kiélezte eme alacsonyrendű élőlényfaj gonosz késztetéseit és ezt a Civilizált Világunk rendje ellen irányította.

Ugyancsak vétkesnek találtatott a Sammo-14 égitestről származó – több nagy-egység óta körözés alatt álló –, volt felderítőtiszt, Targa, aki a fentebb felsorolt, vétkesnek minősített személyekkel összejátszva, az illegálisan birtokában lévő űrcirkálóval tiltott kereskedelmet és rendszeres kapcsolatot tartott ezekkel a veszélyes bolygólakókkal, ezáltal lehetővé téve számukra, hogy Civilizált Világunkról olyan információkat szerezzenek be, amelyek nagymértékben ártalmasak lehetnek.

Nevezetteknek Bíróságunk előtt kell felelniük tetteikért. Ennek végrehajtását megparancsolom és utasítom a Biztonsági Szolgálatot e határozat végrehajtására.

A Kormányzótanács Elnöke”

A tiszt összehajtotta és eltette az információs szalagot. Halkan és udvariasan szólalt meg újra.

– Kérem, ne nehezítsék a munkámat. Kövessenek ellenkezés nélkül!

Luri még jobban kiegyenesedett, alakja szinte betöltötte a helyiséget. Hangja a visszafojtott dühtől alig hallatszott.

– A Kormányzótanács, élén a szenilis és beszari Elnökkel: hülye! Fogalmuk sincs az exobiológiáról és az önprogramozású élő sejtrendszerek modellezésének in vivo…

A biztonsági tiszt felemelte fejét és a fegyvere után nyúlt.

– Bocsásson meg, professzor úr! Kérem, mindezt ne nekem mondja el, hanem a megfelelő helyen. En csak a bekísérés parancsát teljesítem!

– De maga szerencsétlen űrkukac – csattant fel Luri most már teljes hangerővel fogja fel azzal a csökevényes és minden gondolati funkcióra teljesen alkalmatlan, degenerált agypótlékával, hogy ez a populáció már sok egységgel ezelőtt elpusztult – elpusztította önmagát, ha így jobban tetszik -; egész égitestjük salakká égett, sárkupaccá vált! Sem számunkra, sem a

Civilizált Világok többi bolygójára nem jelenthetnek semmi veszélyt!

Bangar Hol is megszólalt, minden receptora irizálva villogott.

– Ezt tanúsíthatom én is, biztonsági tiszt! Ezeket az autoregulációs homeosztátokat valamikor én telepítettem egy lakatlan égitestre. Egy ideig valóban úgy látszott, hogy túlzottan elszaporodnak és a magam részéről keservesen meg is bűnhődtem ezért a felelőtlen „világ konstruktőrködésemért”. Azonban, hála a Galaxisok Szellemének, hamarosan beigazolódott Luri professzor prognózisa, ez a mesterségesen kitenyésztett populáció a gyakorlatban valóban életképtelennek bizonyult és néhány egység alatt tényleg létrehozta önmaga tökéletes pusztulását, épp úgy, mint az ezt megelőző valamennyi hasonló próbatenyészet. Ennélfogva alaptalan az egész vád és kikérjük magunknak a zaklatást…

Lassú léptekkel előjött a hátuk mögött álló idősebbik tiszt, fegyverét hanyag mozdulattal széles övébe dugta és szúrós tekintettel végigpásztázta a fiatal exobiológust. Lassan és halkan beszélt, olyan halkan, hogy oda kellett figyelni minden szavára.

– Tájékozatlan, meggondolatlan és fecsegő vagy, Bangar Hol! Nézz csak a jelvényemre és ha elolvasod rajta a feliratot, láthatod, hogy én is elvégeztem azt az iskolát, amelyet te, ha másutt is. Plusz még a felderítőiskolát, ahol megtanultam azokat a dolgokat, amelyekről neked, tapasztalatlannak, fogalmad sem lehet. Miután van rá felhatalmazásom, elárulom nektek azt, amit még nem tudtok: nem mindenki pusztult el azon az átkozott bolygón! Mielőtt végzetes katasztrófájuk

bekövetkezett volna, egy elit csoportjuk űrközi közlekedésre alkalmas szerkezetet épített és még kellő időben elhagyta a bolygót. És most kapaszkodj meg saját izzadt pikkelyeidbe, kis „világkonstruktőr”; ronda teremtményeidnek e differenciálódott csapata megtanulván valahonnan az anabiózis és a klónozás ismeretét, majdnem abszolút sebességgel útban van a Civilizált Világok felé. Szándékukat nem ismerjük. Mi pedig védtelenek vagyunk velük szemben, mert a Civilizált Világok egységesen elfogadott Alaptörvénye értelmében nincs jogunk megsemmisíteni semminemű élő organizmust –, még ezeket sem. Őket pedig nyilvánvalóan nem köti semmilyen etikai parancs. Mit szólsz ehhez, te kis…

Szavait nem fejezhette be, mert először magas, mindenen áthatoló vijjogás, majd ezt követően eget-földet megrázó dübörgés tépte szét az ivó fagyos csöndjét. Az ajtót belökte a detonáció és homokot kavaró vad légörvény cibálta szét a falakat befutó liánokat.

Gabra nagyokat káromkodva hasalt le a pult mögé. A polcon lévő kristálypoharak és italos-üvegek nagy csörömpöléssel hullottak a fejére, szemét, izzadt arcát vastagon belepte a felkavart sötét obszidiánpor. Úgy nézett ki, mint a Munro bolygó nagy varangyai.

Egy ijesztő sebességű űrszerkezet landolt utolsó mikroegységben bekapcsolt fékezőlapokkal az űrkikötő helyett a Szédült Kvazár ajtaja előtt. Ez okozta a nagy riadalmat. A két biztonsági tiszt egyazon begyakorolt mozdulattal kapott a fegyvere után és ugrott az ajtó két oldalához. Amit megláttak,

attól azonban elkerekedett a szemük és tüstént leengedték a fegyvert.

Idegen, távoli égitestek marcona űrkalózai, vagy ismeretlen csillagköziek rémítő testformái helyett két csodálatos külsejű vendég libegett be a kocsmába. Gadde és Saxi érkezett meg, minden hímnemű megbizsergető mosollyal, gerjesztőáramuk felizzította az egész helyiséget.

Odasétáltak a tisztek elé és kiegyenesítették kígyózó testüket, Gadde vitte a szót. Testéből távoli égtájak kábító Fű-illata terjengett, fémes-zöld pikkelyei foszforeszkálva villogtak, sötét kontúrokkal kihúzott sugárzó szeme nedvesen csillogott. Halkan szólalt meg, hangja kissé mély, fátyolos volt.

– Mit tesztek a barátainkkal, idegenek? Kik vagytok és mit akartok itt?

Az idősebbik tiszt megrázkódott és igyekezett fegyelmezetten, katonához méltóan válaszolni.

– Ne haragudj, minden világok legszebbje, de parancsot kell teljesítenünk. Letartóztatjuk ezeket itt, mert bűnös tevékenységükkel veszélybe sodorták Civilizált Világunk egész létét. A tiedet is, szépség!

– Igazán? – búgott fel Gadde, miközben megrázta derékig érő ezüst hajtömegét. – És mi volt az a veszélyes tevékenység, amelyet a barátaim elkövettek? Megtudhatom én is netalán?

A két tiszt egymásra nézett. A fiatalabbik nem tudván levenni tekintetét Saxi almazöld szeméről és felnyílt pikkelyű duzzadt melléről, alig észrevehetően bólintott.

A társa újból elővette az információs szalagot és olvasni kezdte. Még a felénél sem tartott az ismertetésnek, amikor Gadde gyöngyöző kacagásba tört ki.

– Hogy milyen ostobák vagytok ti, katonák, és milyen csapnivaló a hírszolgálata a Kormányzótanácsnak! Hát ezt az egész marhaságot ezzel a sejttenyészettel mi ketten csináltuk a barátnőmmel! Akarjátok tudni, hogyan? Gyertek, üljetek le ide a másik asztalhoz a sarokba és elmesélem –, vagy nektek jobban tetszik így –, bevallom az egészet. Na, gyertek már!

A tisztek tanácstalanul néztek egymásra, bizonytalankodtak, mitévők legyenek, végülis egyik szemüket foglyaikon tartva engedtek Gadde forró manipulátora izgató szorításának és leültek az egyik vad növényzettel dúsan benőtt kis bokszba.

Saxi odasziszegett a pult felé.

– Négy igen nagy pohárral, te kétszínű, nyomorult uzsorás. Majd Luri kifizeti!

Mire Gabra reszkető mancsokkal kihozta az italokat, a két lány már közrefogta a tiszteket, Gadde pedig metán-zöld pikkelyeit kéjesen emelgetve elkezdett mesélni.

– Ide figyeljetek, ütődöttek! Titeket aztán valaki jól átvert a Központban! Letartóztathatjátok Lurit és a munkatársait, de ha majd később kiderül az igazság –, mert ugyebár az előbb-utóbb mindig kiderül – mindenki rajtatok fog nevetni széles e Világokon, aztán nézhetitek az előléptetést! Jó lesz ez nektek?

– Miért? – kérdezte gyanakodva az egyik biztonsági – te talán többet tudsz az egészről, mint maga a Központ? Halljuk, „beavatottak”, mit tudtok, de ha valami…

Gadde ismét nevetni kezdett, még csilingelőbben, mint az előbb, ezt Saxi is átvette, ráborult az asztalra, szinte kimozdult a nehéz kőtákolmány a két lány önfeledt, hangos nevetésétől.

A fiatalabbik katona megmérgesedett a gyerekes nevetéstől és ingerülten megrázta Gadde keskeny, pikkelyes vállát. Meg is bánta azonnal, mert a gerjesztett piezoáram úgy megrázta, hogy az egész teste görcsbe rándult. Sápadtan és dühösen szólalt meg.

– Elég a hülyéskedésből! Ha tudsz valami érdemlegeset, hát azonnal mondd el, mert nem érünk rá, nemsokára vissza kell érnünk foglyainkkal a Központba!

– Hát jó, de akkor figyeljetek ide! – komolyodott el Gadde. – Úgy történt az egész, hogy jó néhány egységgel ezelőtt egy kutatócsoport indult az Északi Perifférián túlra, messze, messze, minden Lakott Világtól elmondhatatlan távolságra, a Gyűrűs Övezeteknél is messzebb, a Spirális Ködök egyik legtávolabbi csücskébe. Azt hittük, soha nem érünk oda, pedig a legkorszerűbb űrszánokat kaptuk meg, amelyek akkor léteztek. A cél a majdnem ismeretlen S-9 jelű sárga csillag harmadik bolygója volt. Lakatlan volt, pára-burkolta felszíne alatt a vizek és a mocsaras talaj makroegységek óta pörgött üresjáratban. Meleg volt ott, esőszagú szél és végtelen csend. Különös színekben vibrált minden, nem úgy, mint itt nálunk. Ott barna a talaj, fehéres-sárgás-szürkék a kövek, sárga a központi csillag fénye is és sárga homok borítja a kék vizek partjait. Minden más, mint itt. Idegen, fenségesen és félelmetesen idegen világ…

Minden fuvallat neszére azt vártuk, hogy előbukkan valamelyik szürke szikla mögül valami soha nem látott

borzalmas élőlény; soklábú, csápos, vagy alaktalan és a könnyű, párás levegőben úszik, mint a szél-cibálta felhő…

Persze más az élet, a valóság, és más egy fiatal, még sehol nem járt exobiológus-tanuló száguldó-félő fantáziája. Nem jött bizony ott élő semmi! Csak az örökös szél citerázott a sárga, homok-koptatta sziklák közt és a párás felhők kergették egymást kiismerhetetlen útjukon. Lassan megszoktuk. Az első kis-egység alatt méréseket végeztünk, egyeztettük az adatokat a szondák információs tényszámaival, melyeket az Egyetemen dolgoztunk fel. Látszólag minden egyezett. Mi ketten akkor nagyon kezdők voltunk, feladatunk is inkább kisegítői volt, mint tudományos. Gyakorlatilag tanszéki asszisztensek voltunk, akiknek az volt a tennivalója, hogy egy mélyhűtőtáskában a kutatók után cipelje a nehéz terepen az ismeretlen tartalmú kémcsöveket, lombikokat és egyéb tartályokat. Ezek tele voltak tenyészetekkel, mikroorganizmusokkal, előttünk teljesen ismeretlen képletű szerves anyagokkal.

A mélyen tisztelt professzorok és professzorjelöltek méricskéltek, pepecseltek és jegyzetelgettek. Mindezt rém komoly képpel.

Ma már azt hiszem, hogy csak a mi megszeppentésünkre tették mindezt ennyire komolykodva, hisz végül is annyira egyszerű az egész! Na de mit tudtunk mi még akkor minderről! Vidám, nevetgélő, felelőtlen lányok voltunk, legkisebb gondunk is nagyobb volt, mint a zavaros tartalmú lombikok kotyvalék-világa. Saxi nagyon tetszett az egyik kutatónak és az befogta bürokratának, jegyzőkönyveznie kellett útközben a méricskélések és biotesztek adatait. Én csak cipeltem a

hűtőtáskákat ásítoztam és végtelenül untam az egészet. Gondolatban messze jártam, az egyik végzős osztálytársam nevető arcát láttam magam előtt, amint egyedül száguldozik csillagszánjával ismeretlen égitestek között, kísérleti életlehetőségek után kutatva, persze, nem így, mint mi, hanem izgalmas, veszélyes kalandok közepette. Szinte észre sem vettem, hogy szóltak hozzám. Egy lombikot kértek, jól emlékszem, melyiket. Ez volt a legnagyobb, zöldes, zavaros tenyészettel volt tele. Enyhén büdös is volt, fehér nyálkák úszkáltak benne és a kutatásvezető professzor rém nagy fontosságot tulajdonított neki. Miután már harmadszor szóltak, hogy adjam oda, kissé gyorsan emeltem meg, ezért kifolyt belőle egy kis mennyiség. Azért kiemeltem, de a nedves üveg kicsúszott a kezemből és leesett a földre. Azonnal eltört és az egész kotyvalék szétfolyt. A professzor és munkatársa egymásra néztek. Mindketten elsápadtak, kétségbeesett arccal, riadtan meredtek a gyorsan zsugorodó, zavaros pocsolyára.

– Mi lesz ebből? – sóhajtott fel a kutatásvezető és kétségbeesetten tördelte vékony ujjait. – Ebbe jobb bele sem gondolni – suttogta a társa. – Bízzunk a jószerencsében, meg a közelgő hideg évszakban! – Majd keményen rám nézett.

– Felejtse el ezt az egészet, mihaszna kislány, bármit is hall esetleg később erről az átkozott égitestről! Még azt is felejtse el, hogy valaha itt járt, érti?

Összecsomagoltunk és hamarosan eljöttünk onnan. Én rettentően szégyelltem magam és nagyon bántott az ügyetlenségem, mellyel esetleg egy fontos kutatási munkát hiúsítottam meg. A teljes kutatási programot elsüllyeszthették

később, mert egész egyetemi időszakom alatt nem hallottam róla többet.

Nekem sem jutott eszembe ez az eset, csak sok egység után, amikor már megtudtam, hogy itt szaporodtak el az ellenőrizhetetlen és szabályozhatatlan tulajdonságú organizmusok, és épp attól kezdve, hogy mi ott jártunk.

Ma sem tudok szabadulni attól a nyomasztó érzéstől, hogy esetleg – ha akaratom ellenére is – én vagyok az oka az egész szörnyűségnek. Ráadásul most, hogy ti idejöttetek letartóztatni Lurit és munkatársát, szinte megőrjít az a gondolat, hogy akaratlan baklövésem ismeretlen és veszedelmes következményei mellett még mások ártatlan meghurcolásának is oka vagyok…

Gadde elfordult, mintha könnyes szemét törölgetné, közben nagyot csípett Saxi gömbölyű, pikkelyes csípőjébe. Az azonnal kapcsolt és szipogva felállt.

– Elnézést – motyogta és lehajtott fejjel kivonult. A tisztek rá sem hederítettek, Gaddet babusgatták, aki mind keservesebben zokogott.

– Ne gyötörd magadat, szépség, majd mi kivizsgáljuk odafönt a Parancsnokságon ezt az ügyet. Ha tényleg így történt, felvesszük a jegyzőkönyvet, a barátaidat pedig elengedik. Persze, kissé zavaró, hogy Bangar Hol tulajdonképpen bevallotta, hogy ő telepítette el azon a bolygón ezeket a szörnyszülötteket!

– Ne higgy neki kapitányom, csak miattam tette. Nagyon szerelmes belém és tudod milyen egy szerelmes, minden áron,

még személyes szabadsága árán is fedezni akarja szerelme tárgyát. Ne higgy neki, kérlek!…

A tiszt megsimogatta Gadde fémezüst, vállára omló hajzuhatagát, közben valamennyi receptora kisüléssel fenyegetett.

– Nyugodj meg, szépséges Gadde, velünk jössz te is, de neked nem lehet semmi bántódásod, mert ha így is történt minden, ahogy te elmondtad, akkor sem vonhatnak felelősségre, bármi is lett belőle később, részint azért, mert annak idején még nem voltál önálló jogú kutató, másrészt pedig nyilvánvalóan nem szándékosan tetted. A következményekről semmiféleképpen nem tehetsz, nem is ismerhetted, igaz? Ne félj gyönyörűségem, segítünk neked, hidd el!

A két tiszt végül is egymást túllicitálva vigasztalta a mind kétségbeesettebben zokogó lányt, aki ezüst hajzuhatagába takarózva keservesen hüppögött.

Saxit szinte el is felejtették, pedig ő aztán ugyancsak kihasználta a helyzetet. Odarohant Luri asztalához és szembenézett Shaktival.

– Ide figyelj, idegen lány! Nem tudom, ki vagy, de úgy látom Bangar Hol barátja és Luri is befogadott valamiért. Azt sem tudom, miért vagy itt, de egyet tanácsolok! Ezt azonban hajtsd végre, de most és azonnal! Targa, egy tüskés, csúf alak, de a legrendesebb lény szerte a Lakott Világokon, itt vár a kocsma mögött az öbölben. Bangar Hol ismeri az utat. Azonnal menjetek oda mindnyájan, meneküljetek! Gadde, ameddig tudja, feltartja a biztonságiakat, s mire azok észbe-kapnak, hogy

mese az egész – bár ki tudja? –, ti már messze lehettek. Menjetek azonnal, mert az életetekkeljátszotok! Minket előbb-utóbb úgyis elengednek, még ha rájönnek is a trükkre, hisz semmit nem követtünk el, egy kis hazugságért pedig nem száműzhetnek két diplomás kutatót a Világegyetem végére. Rohanjatok!!! Te erős lány vagy, idegen, rád bízom őket. Meneküljetek, érted!!!

Luri megdermedt.

– Kikérem magamnak, hogy ezek a…

Shakti ránézett az agg tudósra. Keskeny puha kezét rátette a dékán vastag, pikkelyes karjára.

– Luri! Megígérted, hogy eljössz velünk. Nekem ígérted meg! Visszalépnél?!

A dékán bizonytalanul nézett a lányra. A mély-tüzű szemek alig parázslottak bíborvörös fényükben.

– Meneküljek? Én a…

Shakti még kedvesebben nézett rá és megszorította a karját.

– Ne menekülj, Luri, csak gyere velem azonnal! Te is, Jesso! És te is, párom, kis üldözött szerelmem! Majd védekeztek, – de már otthonról, tőlünk. Gyerünk!

A kis csapat szinte észrevétlenül bújt át a liánfüggöny alatt, hamar elérték a zöld sziklák között lebegő Maruát, a hátsó kijárat mellett útközben felszedett Targát szinte belökték a kabinajtón, majd a különös jármű pördült egyet a tengelye körül és villanásnyi idő alatt eltűnt utasaival együtt a sziporkázó égbolt alatt.

*

A megfigyelőtoronyban a három navigátor egymásra nézett.

– Mi volt ez már megint? – kérdezte az egyik. – Nem is olyan régen láttam egy hasonló vibrálást a műszerfalon!

– Újfent álmodozol, Kalo – válaszolt a társa. – Mostanában sokat fantáziálsz! Nem kellene éberségi tesztezésre menned?

Bogi, a harmadik navigátor, egyben biztonsági tiszt, laposan pislantott társaira.

– Nem tudom, melyikőtöknek van igaza, de az az érzésem, hogy sok furcsa dolog történik itt mostanában. De hát ezeket nem a mi dolgunk kideríteni. Törjék rajta a kristályközpontjukat azok, akik ezért kapják a fizetésüket. Minket nemsokára leváltanak…

A TÁRGYALÁS

Luri úgy lépett be Shakti gömbházába, mint egykor, annak idején Bangar hol: különös, ellentétes érzésekkel. A Maruán anabiózisban eltöltött kettős-egységek mintha megfiatalították és valamiféleképpen felerősítették volna a dékánt. Pikkelyeinek ráncossága valamelyest enyhült, s egész lénye kevésbé száraz, zörgő és lomha lett. Mély-tüzű, sötét-bíbor szeme a szokottnál is élénkebben világított, a színes fényárban úszó gömbházba mindenhez odament, mozgása ruganyos, fürge volt, aprólékos érdeklődéssel szemlélt mindent.

Shaktira különös, nagyra-becsülő, de egyben gyanakvó pillantásokat vetett. Főként a kőorgonát szemlélte igen nagy alapossággal, minden áron rá akart jönni a nyitjára, bár észrevehetően nem a technikai része izgatta. Nem kérdezett semmit, csak különböző távolságról szemlélte a berendezést, majd egészen közel ment hozzá, fejét ráhajtotta a színes kőoszlopokra, körmeivel kocogtatta, simogatta a más-más színekben tündöklő kristályokat.

Amikor meglátta a rejtett fúvókákat, egyszeriben elmosolyodott.

– Ez valamiféle rezonátor, ugye?

– Hogyan jöttél rá? Ott van a klaviatúra a másik oldalon – mutatott a puha, mohaszerű növényekkel benőtt heverő felé –, nem akarod kipróbálni?

– Most nem – dünnyögött Luri –, majd egyszer veled egy négykezest… és figyelmét újra más dolog kötötte le. Már a

bejáratnál megakadt a tekintete egy hatalmas, áttetsző búrán, amely alatt sajátos alakú, hófehér növényszerű alakzat lapult, olyan volt, mint egy háromdimenziós nagy jégvirág.

Luri, bár állandóan ide-oda tekingetett, gyakran megállt nézelődésében és rövidke ideig mindig elidőzött a különös formájú növénynél. Amikor eltávozott a kristályoszlopok mellől, egy pillanatig úgy látszott, a lépcső felé megy, hogy a többi helyiséget is megnézze, azonban megtorpant, szemmel láthatólag töprengett valamin, végül is odament a búrához.

Többször is körüljárta, majd megállt előtte és nézni kezdte a mögötte lévő növényt. Az pedig Targa, Shakti és Bangar Hol legnagyobb elképedésére szinte alig észrevehető lassúsággal

elkezdte forgatni a leveleit, mint tányérját a napvirág, vagy ahogyan néhol nevezik, a napraforgó, mígnem egy rövid idő múlva valamennyi cakkos, hófehér levele és spirális, enyhén mozgó indája Luri felé fordult. A vékony, hamvas és törékenynek látszó kapaszkodók lassan a búra faláig nyújtóztak, ott rátapadtak a fényes, átlátszó felületre és ide-oda tekeredtek, mintha ki akarnának bújni onnan.

Luri leült a növénnyel szemben, átölelte a nagy búrát kinyújtott manipulátorával és fejét az üvegfal falára tapasztotta. Csillámreceptorait lezárta és merev mozdulatlanságba dermedt. Sok mikroegység telt el, míg végre felállt és Shakti elé lépett.

– Honnan származik? – kérdezte halkan.

– Nagyon messziről, arról az égitestről, melyet kozmológusaink úgy neveznek, hogy a „Sárkány Szeme”. Nem tudom, hogy hallottál-e róla, ez olyan messze van, hogy egy kettős-élet sem elég, hogy odaérjünk.

Néhány egységgel ezelőtt megfigyelőink egy ismeretlen repülő objektumot észleltek hozzánk elég nagy távolságra, azonban elég közel ahhoz, hogy errefelé nyugtalanító legyen a jelenléte. Semmiféle jelzésünkre nem válaszolt és a mi ismereteink számára elképzelhetetlen sebességgel száguldott. A Védőszolgálat egységei kiszámították pályaadatait és elébe-vágtak. Viszonylag könnyen befogták, semmiféle ellenállásba nem ütköztek, amikor a repülőszerkezetet bolygó-körüli pályára állították, majd lefékezték és megállították.

Soha nem látott szerkezet volt, több százszor nagyobb az általunk használt bármely járműnél, teljesen ismeretlen,

szuper-kemény, feketére égett anyagból készült és néma volt, mint maga az Űr. Még a legnagyobb meteorok is csak apró karcolásokat ejtettek a felületén.

A Felderítők aránylag könnyen bejutottak. Védőöltözéket kellett használniok, mert az űrhajó számukra mérgező gázzal volt töltve. Sok egység telt el, amíg az egész objektumot bejárták, azonban élő organizmust sehol sem találtak. Abban a helyiségben sem volt senki, ahol a szerkezet vezérlőberendezését helyezték el az ismeretlenek. Hosszas vizsgálódás után fedezték csak fel, hogy a különös rendeltetésű, sajátos vezérlőberendezés és műszerfal előtti keskeny, kis-méretű ülőalkalmatosságok alatt sűrű, beszáradt anyagból képződött ragacsos foltok vannak. Összesen öt darab, félkörben elhelyezkedve az irányítóberendezés előtt. Ők lehettek valamikor, irdatlan időkkel ezelőtt ennek a szerkezetnek a személyzete?

A berendezések tökéletesen épek voltak, csak a személyzet pusztult el valami ismeretlen oknál fogva. Úgy nézett ki, mintha elfolytak volna, csak nedvük beszáradt pocsolyája árulkodott arról, hogy ott valamikor élő, mozgó, gondolkodó lények lehettek.

A többi helyiségben sem találtak mást, mint még néhány kis pocsolyát a padlón, a legnagyobb, szinte az egész űrhajót kitevő helyiségben pedig rengeteg kiszáradt kóróhoz hasonló, kemény, töredezett halott növényzetet. Nem lehetett kideríteni, hogy ez miért volt ott: táplálékul szolgált-e, avagy pedig valamilyen egyéb okból ott lévő tenyészet.

Janno, exobiológus társunk, aki tagja volt a felderítőcsoportnak, szinte a legutolsó pillanatban vette észre, hogy az egyik helyiségben, közvetlen az ismeretlen energiával működő motorkabin melletti falon – ott, ahol a legmelegebb volt –, az egyik száraz, kórószerű növényzetnek a majdnem mennyezetig futó liános, kapaszkodóhajtásos része még él és remegő, fehér csápokkal igyekszik megtapadni a sima fémfalon. Nagyon megörült neki, elővett egy megfelelő tartályt, teleszivattyúzta azzal a gázzal, amely az űrhajó légköre volt, hőszabályozó fűtőberendezést épített bele, teletömte az ottani furcsa, feketés-vörös talajjal és bele akarta helyezni a növény még élő részét. Igen ám, de nagy meglepetés érte, mert sem letépni, sem a talajból kiemelni, sem levágni nem tudta. A növény ellenállt minden eltávolítási kísérletnek.

Odahívta társait és együttes erővel kísérelték meg fűrésszel, ultrahanggal, lézerrel és, még sok egyébbel levágni. Hasztalan, a növény volt az erősebb. Már-már lemondtak róla, hogy elhozzák, amikor a növény, mintha csak megsajnálta volna a sok hiábavaló erőlködést, egyszer csak levált az elszáradt törzsről és a lábuk elé esett. Betették az edénybe és elhozták. Azóta itt van. Idehozták, mert ez az én speciális szakterületem: a növényi intellektuális és emocionális magatartás kutatása.

Luri szórakozottan bólogatott.

– És mi lett az idegen hajóval?

– Semmi. Felderítőink kivették a programkazettáját innen tudjuk, honnan jöttek – és kódolták az útvonalat. Mivel semmiféle fegyvert nem találtak rajta, úgy döntöttek, hogy

visszahelyezik a programkazettáját változtatás nélkül és tovább engedik az űrhajót eredeti célja felé. Így is történt.

– Mi volt ez az úti-cél, ismeritek?

– Igen. Ismerjük, bár nehezen volt elhihető. Ennek ellenére végül is tudomásul kellett vennünk. A cél messze túl volt az általunk ismert világokon. Az antianyag csillagködökön túli világ számunkra teljesen idegen, nem is tudtuk addig, hogy még azon túl is vannak Lakott Világok. Az űrhajó programkazettája szerint azonban létezik ilyen, az űrszerkezet oda tartott, ezt programozták be neki. Ez – legalábbis számunkra – olyan távolság, amely soha el nem érhető. Még az anabiózisban is létezésünknek több száz generációja kellene, hogy az útnak csak az egyik felét megtegye. Visszafelé ugyanennyi. Hogy ez a kihalt személyzetű űrhajó miért, milyen céllal tartott oda ilyen irdatlan messzeségből, szinte a Világegyetem túlsó sarkából, azt mi nem tudhatjuk. Mint ahogyan azt sem tudjuk, mennyi idő alatt érhet oda, csak sejtjük: a számunkra szinte felfoghatatlan sebes – ség mellett is több tízezer nagy-egység.

Ráadásul mi értelme lehet? Hogy elvigyen néhány beszáradt pacnit, meg több száz, időtlen idők óta elszáradt növényi képletet?

Ki ismerheti ezeket a dolgokat? Az is lehet, sőt talán az is a valószínű, hogy elszámították magukat a programozásnál, vagy valami ismeretlen betegség következtében pusztultak el mindnyájan útközben. Ekkora távolságon belül nagyon sok ismeretlen tényező jöhet elő, olyanok is, amelyekre egyáltalán nem számíthat senki.

– Shakti, biztos vagy te abban, hogy ezek a „pacnik” és „elszáradt növényi képletek” *valóban* élettelenek?

– Hogyan, Luri? Te feltételezed, hogy ezek talán még életben lehettek? Ez szinte kizárt dolog! Vagy szerinted mindenfajta elpusztult életforma revitalizálható lehet egy bizonyos tudományos szinten?

Luri elmosolyodott a maga sajátos módján. Szemébe felvillant a szokott gúnyos csillogás, mintha csak a Tanszéke vizsgáztatna.

– Nézd, kollegina! Te biztosan sokkal többet tudsz a növények érzelmi-értelmi magatartásformáiról, mint én, de még nagyon tapasztalatlan vagy. Vagy kevés a fantáziád. Nem tudsz elképzelni mást, mint amit már megszoktál. Miért ne lehetne ez az állapot például az anabiózis egyik formája? Nos, kollegina?

Shakti rácsodálkozott a dékánra.

– Ezt te mondod, a tudós? Hát hol voltak itt az anabiózishoz szükséges berendezések, a hibernátor, vagy annak meg felelő hasonló berendezés? Hol voltak a bioprogramozó műszerek? Nem volt ott semmi, Luri, hidd el!

A dékán most már tele szájjal nevetett, pikkelyes ajka felhúzódott, jól látszott sötétlila, fogatlan ínye. Szúrós pillantással fordult Bangar Hol felé.

– Nos, volt tanítványom, szerinted mi történhetett itt? Ám nehogy szégyent hozz rám!

– Sejtem, professzor úr, de ne szidjon meg, ha netalán még sincs igazam. Csak úgy elképzelem a dolgokat…

– Az a jó, az kell, csak bökd már ki! Olyan lassú vagy, mint odaát az a kockafejű kocsmáros!…

– Hát… – bizonytalankodott Bangar Hol –, én azt hiszem, hogy itt egy előttünk még ismeretlen, ám elméletileg korántsem lehetetlen dologról van szó…

– A tárgyra, kölyök!

– Szerintem ez bizonyosfajta élőlények spontán anabiózisa lehet, olyan szervi képesség, amely alkatilag bekódolt program, mint a késztetések, meg az ösztön. Normál állapotban látens, adott helyzetben manifesztálódik. Nem kell hozzá berendezés, szerkezet, vagy gép. Maguk az életfeltételek szabályozzák. Hosszan-tartó űrkutatás során spontán bekövetkezik. Az egész egyed elveszti stabil strukturális vázát, mintegy „összesűrűsödik”. Aztán, ha életfeltételei újból megváltoznak, az összesűrűsödött, tömény anyag a benne levő kód alapján ismét összeszerveződik, s talán még az is elképzelhető a biológiai idő paradox hatása következtében, hogy sokkal vitálisabb, erőteljesebb, netán megfiatalodottabb formában él tovább. A konstans struktúrájának ismételt felépítéséhez szükséges anyagot pedig felveszi a mindenkori környezetből egyszerű katalizációs folyamatok révén…

– Ez az, kisfiam, ne is folytasd. Így igaz! Gratulálok, mégsem vagy te mindig olyan tökfej, mint amilyennek mutatod magad. Nem hoztál rám szégyent, így kell gondolkodnia egy exobiológusnak!

Shakti és Jesso ámulva hallgatták.

A lány leroskadt a gyepágyra és tágra nyílt szemmel meredt Lurira.

– Ez tényleg létezhet? Hogyan jöttél erre rá, Luri dékán? Miféle élő csoda vagy te?

– Fenét csoda – nevetett fel ismét Luri – csak az a helyzet, hogy ilyen tudományokat nem elég tanulni, még megtanulni is kevés! Ide képzelőerő, fantázia kell. Elképzelni a lehetséges összes variációt, amely csak előfordulhat Márpedig a mi Világegyetemünk elég nagy ahhoz, hogy sokféle dolog létezhessék benne, még ilyen is. Vannak területek, ahol a szakmai fogások és az alapinformációk megszerzése csak másodrendű. Meg kell tanulni, az tény, de nem ez az elsődleges. Fantázia nélkül a legtöbb lexikális ismerettel bíró kutató is csak nagyon szerény képességű tudóska lesz, talán még ennyi sem, s egy művész is csak másolódiák, vagy tárgyakat megrendelésre gyártó kontár. A tudóst és a művészt a határtalan képzelőerő teszi azzá. Ezt pedig nem lehet megtanulni sehol. Ilyen tantárgy sehol nincs, gyermekeim! Ezért nem lehet tudóst, vagy művészt iskolában „gyártani”. Ez vagy lesz valakiből, vagy sem!

– Mit tegyek ezek után, mit tehetek? – kérdezte Shakti szomorúan. – Ilyesmit még soha nem mondott nekem senki.

– Látod, ezért mondtam én neked nemrégiben, milyen kár, hogy nem voltál az én tanítványom. Most értenél mindent, mint ez a kis pikkelyes. S hogy mit tegyél? Megmondom. Először is: majdnem mindent felejts el, amit a könyvekből tanultál. Másodszor: foglalkozz nagyon sokat mindenféle játékkal, az vidámmá tesz és serkenti a képzelőerőt. Harmadszor: szakmai téren dolgozz együtt Bangar Hollal. Ez a lusta fickó sohasem tanult, de csodálatos, száguldó fantáziával rendelkezik, merész dolgokat, új utakat képzel el, amelyek, ha nem is mindig jönnek

be, hosszú távon érdekes lehetőségeket rejtenek magukban. Negyedszer és utoljára: engedd szabadon ezt a szép fehér növényt, mert meghal a börtönben.

Shakti felugrott ültéből.

– Minden szempontodat elfogadom, de ezt ne kívánd tőlem, dékán, hisz ha kiveszem a búrából, elpusztul. Ez a légkör nem neki való! Egy mikroegységnyit sem bírna ki a saját légköre nélkül, mint ahogy mi sem az övében… Csak ez a egy ilyen növényünk van, ha ez elpusztul…

– Ugyan, ugyan, ragyogószemű! Már megint nincs elé fantáziád. Ne hasonlíts bennünket össze ezzel! Mi csak lé legezni tudunk, ezért ránk érvényes is lenne, amit mondtál azonban ez a szegény élőlény mást is tud: például oldott táplálékot felvenni a gyökereivel. Tehát te, mint biológus szépen vegyelemezd az ő légkörét és ennek az összetevőit a megfelelő formában, amint sókat és foszfátokat a talajába kevered. Ezt a növény hasznosítani tudja a maga számára. Ettől függetlenül, s ezzel egyidőben külső, sejtes szerkezetéve adaptálódik a mi légkörünkhöz. Így megkezded az akklimatizálást és a kiszabadításával a domesztikálást. Úgy tudom, ez a célod!

– Honnan gondoltad ki mindezt? – kérdezte ámultat Shakti.

Luri ismét felnevetett, jóízűen, hangosan.

– Ő súgta meg nekem az előbb az üvegen keresztül…

Bangar Hol odalépett Shaktihoz és átölelte a vállát.

– Képzeld, ha tényleg így történne, életben maradna és sikerülne elszaporítanunk, mikrobiológiai vizsgálatok során

dekódolni a spontán anabiózis programját; ezt megfelelő génsebészeti eljárással, vagy egyéb úton átültetni a mi…

Luri dörmögve közbevágott.

– Mit papolsz itt annyit, kis pikkelyes, nincs errefelé egy valamirevaló laboratórium? Menjetek oda, és csináljátok! Mi pedig Jessoval meglátogatjuk az Atyát. Lesz egy kis be szélnivalónk egymással. Vezess, Jesso!

*

A beszélgetés sokáig tartott, kettős-egységek sorai peregtek le a semmi tengelyén.

Bangar Hol és Shakti közben letelepedett a Központi Kísérleti Laboratórium egyik legjobban felszerelt egységében és nekiláttak a spontán anabiózis molekuláris szintű elemzésének.

Luri elgondolkodva lépett be a kristálycsillogású gömbházba. A jövő várható történésein töprengett, melynek az esélyeit az Atyával beszélték meg eddig.

Targa odabent hevert a bársonypuha gyepágyon, hosszú, rücskös ujjai leheletfinoman simogatták a kristályorgona klaviatúráját; a csillogó kupolát törékeny szépségű akkordok és színjátszó pasztellfények pásztázták végig. Az italos demizsont tartó másik kéz ernyedten hevert a buja fűben és a félig-felfordult edényből vastag, lomha csorgással folyt ki a sűrű, sötétkék Ku-ku. A tüskés nem törődött vele, mindhárom szemét lehunyta, kemény vonású száján üdvözült mosoly lebegett.

Luri csodálkozva állt meg előtte.

– Mi történt veled, Targa? Beteg vagy netán, vagy ismét tetszhalottá ittad le magad? Vigyázz, egyetlen tüskés barátom eme gyarló Világegyetemben, ha tovább is így folytatod, nemsokára már csak emlékezetünkben fogsz élni! Kell ez neked éppen most, amikor erre a csodálatos helyre jöttünk? Nem érnél rá még néhány egységnyit? Legalább menjünk egyszerre, mi két vén rozoga!

Targa mélységesen hallgatott, csak több mikro-egység után nyitotta ki az egyik szemét, a homloka közepén levőt. Csendesen válaszolt, tőle szokatlan kimértséggel és józansággal.

– Ne aggódj értem, öreg pikkelyes barátom! Nem ittam egy kortyot sem, mert már nincs szükségem rá. Erre sem és másra sem. Elindultam immár az úton, melyet előbb-utóbb mindnyájunknak meg kell tennünk. Visszanézek az elmúlt dolgokra, valami belső dolog vezet rá. Nem erőszakosan kényszerítve, a képek lassan, szinte finoman jönnek elém, mintegy úsznak valahol. Mindhárom szememmel látom őket és már nem fájnak a dolgok. Annyi mindent csináltam életemben, jót, rosszat egyaránt! Most már csak értékelem a dolgokat, hogy milyenek voltak. Jó, jó, tudom: előbb kellett volna ezt, aztán cselekedni. Azonban könnyű ezt mondani annak, aki egész életét gondolkodással töltötte! Furcsa törvénye ez a létezésnek: aki egész életét a szellemnek, a gondolkodásnak szentelte, végső öregkoráig megmarad szellemi frissességben, sőt, továbbépítve önmagát és gondolati világát, új utakat tud keresni, még tovább tud fejlődni és a legutolsó egységig aktív alkotó marad.

Ellenben azt, aki csupán tevékenykedett és a szellem dolgait mindig másra bízza, nemcsak a teste hagyja el az öregség

kegyetlen törvénye folytán, hanem az esze is. Még az a kicsi is elfolyik valahová, vagy nevetséges módon összekuszálódik, hogy mások mulatnak botor dolgain Rozoga, roggyant és szánalomra méltó lesz, s az egyetlen, amely az ilyenben az életet tartja, a test ereje és ügyessége, az is cserben hagyja. Mit tegyen az ilyen, ha eljön az ideje? Az emlékezés irdatlan tárházában biztos lenne erre is megoldás, de lásd, a sors épp ott büntet a legerősebben, ahol a leggyengébbek vagyunk: emlékezetünk hagy el legelőször. Mit ér hát akkor az egész, amelyet eddig begyűjtöttünk?

Tudod, utolsó és igazi barátom, te bölcs Luri, én végtelenül egyszerű szerkezetű lény vagyok. Vidáman és egysíkúan éltem egész életemben: jártam a végtelen távolságokat, csempésztem ezt-azt, de sohasem éreztem bűnnek, amit tettem, végül is én vittem a vásárra tüskés bőrömet, a ve – szélyes kirándulásokon egyedül róttam a végtelen térség úttalan útjait, s amit valahonnan hoztam, annak mindig örült valaki. Hogy nekem is volt belőle egy kis hasznom, hát bűn ez? Hiszen nekem is meg kellett élnem valamiből, nem? Rájöttem: sohasem az a bűnös, aki elmegy valahová és csinál valamit, amiből meg tud élni, a rendszerek a hibásak, amelyek korlátoznak, akadályokat gördítenek a feltétel nélküli szabadság elé. Hidd el, Luri barátom, bűn nincs. Az élő szabadnak születik, a bűn fogalmát csak a korlátok szülik. Azzal teremtik meg, hogy azt mondják: te nem mehetsz ide, te pedig nem mehetsz oda! Sohasem törődtem ilyen dolgokkal és szavakkal, mentem, ahová a dolgaim vittek. Életemben nem bántottam senkit, mégis üldözött lettem, mert nem tartottam be a „szabályt”.

Most elhagyom a testemet, ezt a csúf, tüskést. Neked még van valamelyes időd. Menj el oda, ahová hívtak minket, arra a tárgyalásra és mondd meg nekik, helyettem is, hogy csak egy igaz dolog van az egész Világegyetemben: a szabadság. Csak és kizárólag azt kell büntetni, aki ez ellen vét! Megteszed?

Luri lehorgasztott fejjel állt az illatos gyepágy felett, ahol a furcsa, mindvégig idegen, de csodálatosan tiszta és őszinte barátja feküdt ernyedten, fáradtan, fokozatosan megtörő szemmel. Lassan és halkan szólalt meg, tekintete valahova a távolba révedt.

– Azt hiszem, Targa, neked van igazad. Megígérem neked, hogy ezt meg is mondom majd a tárgyaláson. Már nem félek tőle… Most pedig hívom Shaktit, vagy valaki mást, hogy kísérjen téged az Atyához, hisz te is tudod, hogy nem szűnik meg semmi, soha, semmi sem szűnt meg semmikor, minden van, ami azelőtt létezett, s létezni is fog mindörökké, amíg csak…

– Ej, ej, dékán, hát még mindig nem tudod, hogy már én is rájöttem mindenre, ha kissé későn is? Mi már nem tudunk „megszűnni”… És nem kell semmiféle kísérő, annyi erőm még van, hogy magam menjek oda. Segítesz felállni? Merre van az a hely?

Luri lehajolt és megfogta az erőtlen, tüskés kezet. Targa felállt, de nem engedte el a dékán manipulátorát, sőt, gyengén, utolsó erejével kissé megszorította.

– Ugye vigyázol ezekre itt, a barátainkra? Ne engedd, hogy beletapossák őket a „szabályok” beteg kényszereibe! Sok

mindenre tanítottad őket, most tanítsd meg még egy dologra is: a szabadságra! Jó?

Luri bólintott és megsimogatta a fekete, tüskés kezet.

– Menj jobbra mindaddig, amíg a legnagyobb épületet el nem éred. Ott már biztosan várni fognak, hisz hívtak ide. És ne feledd el: nem múlik el soha, soha semmi! És senki, Te sem… Csak egy küszöböt lépünk át.

– Tudom, Luri, tudom – mosolygott különös, átszellemült arccal a tüskés. Szinte megszépült, valami áttetsző nyugalom ragyogta be.

Vékony karjával még intett az ajtóból.

– Ne szomorkodj, Luri pajtás, majd nemsokára találkozunk a nagy lavórban…

*

Ritka eset történt: összeült a Civilizált Világok bírósága. Egész fennállása óta ez volt a második eset. Maga a Kormányzótanács elnöke vezette, körülötte tudományos, stratégiai, biztonsági szakértők foglaltak helyet.

A foglyokat bekísérték, az Elnök név szerint szólította maga elé őket.

– Luri dékán, a Központi Kozmobiológiai Egyetem professzora, lépjen elém!

– Bangar Hol, fenti egyetem tudományos munkatársa, lépjen elém!

– Targa űrcsempész, körözött személy, lépjen elém!

Luri még egy lépést tett előre és nyájasan elmosolyodott.

– Ez ügyben ne fárassza magát, Elnök úr! Targa barátom ott tartózkodik, ahol semmiféle bíróságnak nincs már hatásköre. Immáron véglegesen elérte azt, amelyre egész életében törekedett: tökéletesen szabad lett. Valamennyi ittlévő közül a legszabadabb.

Az Elnök felállt.

– Így őellene elejtjük vádat. Önök ellen azonban továbbra is fennállnak azok a vádak…

Luri ismét közbevágott.

– Ne fáradjon, Elnök úr! A „vádat” ismerjük. És nem azért vagyunk most itt, hogy védekezzünk, hanem hogy megértessük Önökkel ezek alaptalanságát. Meggyőződésem szerint Önök nagyon keveset ismernek az élet lehetőségeiből. A Végtelen csak végtelen lehetőségeket ismer. Önök pedig, mint minden hatalom, örökké csak szabályozni akarnak.

– Miért, lehet szabályozás nélkül is létezni, talán az Ön egyetemén, professzor úr, nincs szabályozás? Ugye, hogy van? S Ön talán nem intézkedik a szabályokat átlépőkkel szemben? Miért rúgatta ki annak idején az itt lévő munkatársát, egykori tanítványát, Bangar Holt az egyetemről? Éppen ezért!

– Persze, Elnök úr, ma is ugyanezt tenném, de nem egészen azért, amiért Ön gondolja! Nem önmagában a szabályok átlépése volt az ok, hanem az, hogy rosszul és rosszkor léptek át azokat. Hebehurgya és felelőtlen volt. Neki kellet az az idő, amíg űrszemetes volt, hogy megtanulja a kemény munkát és a következetességet; hogy miből mi származik hogy nem lehet

hangulatunk és kedvünk szerint fejjel a falnak menni; hogy a hatalom, meg a szabály mindig erősebb a vágyaknál és az érzelmeknél. Még akkor is, ha ezek hosszú távon messzemenően többet ígérnek, mint amazok. Ő megtanulta, hogy igenis, a szabályok arra valók, hogy átlépjük őket, de csak akkor, ha már sokkal többet tudunk a szabályok megalkotóinál; ha már sokkal erősebbek vagyunk náluk és ha már megismertük az igazi szabályozást, az egyetlen elfogadhatót: a természet rendjét. Addig mindenkinek bűnhődnie kell a szűkagyúak-hozta szabályok megsértéséért!

– Vannak törvények, Luri dékán, s ezek mindenkire, érti, mindenkire kötelesek. Önmaguk és a többiek érdekében. A szabályok azok ellen valók, akik ezt semmibe veszik és saját érdekeik erőszakos kivívása érdekében a másokét, a többiekét háttérbe szorítják. Ha nem lennének törvények, mindenki azt tehetné, amit akar, s így mindenféle rend felbomlana: mindenki a mások torkának esne, mindenki, aki erősebb, letaposná a gyengébbet. Végül is azonban mindenkinél van erősebb és mindenkinél van gyengébb is. Rend és törvény nélkül folytonos öldöklés lenne az élet!

– Így pedig a „Rend” és a „„Törvény” tapos le mindenkit, ugye?

– Nem mindenkit, csak…

– …csak akit arra ítél, igaz? De ez tőle függ, kit ítél arra!

– Ezt a többiek érdekében teszi.

– Minden szabályozó struktúra ezt mondta eddig is. Sohasem találkoztam olyan szabályozással, amelyik azt mondta volna:

azért teszek így, mert én vagyok az erősebb és nektek, ha tetszik, ha nem, el kell tűrnötök. A lényeg pedig mindig ugyanaz volt: a hatalmon lévők védelme a hatalom ellenzőivel szemben.

– Hogyan, Luri professzor? Ön azt akarja mondani, hogy nem kell megvédelmeznünk hosszú korszakok alatt kialakult Civilizált Világunkat barbár és primitív élőlények hordái ellen, akik csupán hatalomvágyból, agresszív késztetésekből megsemmisítenének minden eddigi eredményünket, minket pedig megölnének, vagy pedig kizsákmányolt, alacsony szintű életformába taszítanának?

– Nem, Elnök úr, nem ezt mondtam. Nem azok a szabályok ellen lépek fel, amelyek a védelmünk érdekében készültek, ezekkel természetesen én is egyetértek, hanem azok ellen emelem fel a szavam, amelyek korlátoznak.

A szabályozórendszereknek is külön életük van, úgy látszik. Eleinte mindig jók és mindnyájunkat védenek, aztán spontán szaporodásnak indulnak, egyik szüli a másikat: a cél már rég elvész és a szabályozás önmaga életét éli: olyanná válik, mint egy motor, amely már rég nem hajt semmit, de tele van üzemanyaggal és üresjáratban pöfög tovább.

– Tud jobbat, professzor? Ön mit tenne az én helyzetemben, vagy egy olyan intézmény helyzetében, amelynek a rend fenntartása, megvédése és szabályozása a feladata? Civilizált Világunk rengeteg különböző csoportból, különböző fajú, alkatú és igényű egyedek tömegéből áll. Hogyan szabályozná mindezt Ön?

Luri elnevette magát.

– Nézze, Elnök úr, két megoldás van. Egy egyszerűbb és egy bonyolultabb. Az egyszerűbb az, hogy nem vállalnék ilyen funkciót és így nem lennének ilyen gondjaim. De miután ez a veszély amúgy-sem fenyeget és csupán elméleti feladvány az egész, elmondom, mi az én véleményem róla. Legelsősorban az, hogy feloszlatnék mindenféle irányító-szabályozó létesítményt.

– Tehát káoszt akar?

– Szó sincs róla! A nem-kormányzás még nem káosz. Van a dolgoknak egy természetes rendje, azt kell hagyni érvényesülni. Vegyük alapul a természet rendjét. Azt sem kormányozza senki kormánypálcával, minden hatásmechanizmusában, mégis minden a helyén van. Minden, amit tudunk, azt a természettől lestük el. A legnagyszerűbb tulajdonságát, az önszabályozás művészetét viszont még nem tanultuk meg. Mesterséges rend ott kell, ahol a természeteset fel sem ismerték, vagy már felborították. Pedig az az egyetlen igazi rend. Ezt senki át nem lépheti. Minél többet tanult valaki, annál több természeti törvényt ismer meg, ezáltal többet is tud felhasználni belőle, tehát szabadabb és nagyobb a hatalma is. A hatalom nem a címekben van, Elnök úr, hanem az agyakban. Már akiében, persze!

– Ezzel mit akar mondani, dékán? Netán úgy értsem ezt a kijelentését, hogy a hatalmon lévőknek csak címük van, de agyuk nincs?

Luri gúnyosan mosolygott.

– Nem egészen így.

– De hasonlóan, igaz?

– Kissé.

– Látja, dékán, már csupán ezért…

– Ne fáradjon, Elnök úr! Sem velem, sem társaimmal nem tehet semmit. Felettünk önnek nincs hatalma!

Az elnök felugrott.

– Bebizonyítom, ha azt akarja, most azonnal, hogy…

A dékán megnyugtatólag emelte fel pikkelyes, száraz manipulátorát.

– Várjon még ezzel, Elnök úr, és nyugodjék meg. Hadd fejezzem be a gondolataimat, hisz Ön kérdezett, nem?

Az elnök visszaült és dühösen morgott.

– Folytassa, de tartózkodjék a Kormányzótanács sértegetésétől. Ezért még felelősségre fogom vonni!

– Tegye azt, uram, de hol is hagytam abba?

– Az agyaknál…

– Hát igen! Elég kényes kérdés, amint láttuk, de nézzünk szembe ezzel is. Véleményem szerint a hatalmi szervezeteket nemcsak azért kellene feloszlatni, mert teljesen feleslegesek, s nemegyszer kimondottan károsak, hanem azért is, mert a benne lévők gondolkodása szükségszerűen beszűkül. A gondolkodó szerv eltompul és minden hasznos tevékenységre alkalmatlanná válik. Ön – és ezért ne haragudjék az Elnök úr – mielőtt a hatalom legfelsőbb polcára került, úgy tudom, űrhajóparancsnok volt. Márpedig, ha a hírek igazak, nagyon ügyes és tehetséges. Mondja meg őszintén, el tudna most vezetni egy korszerű űrhajót?!

Az elnök arca lilásfekete volt a dühtől. Szinte suttogva válaszolt.

– Ez nem tartozik Önre sem és a vizsgálat tárgyához sem. Nincs joga személyeskedni!

– Rendben, Elnök úr! Vegye úgy, hogy nem kérdeztem meg. Amúgy is csak költői kérdés volt, a választ tudom. Maradjunk hát személytelenül a hatalom kérdésénél. Ne nézzük a neveket, csak a helyzetet.

Minden szervezet, intézmény élén szakemberekből álló vezetőgárda van. Ezek tudják a dolgukat, tehát nem kell őket vezetni sehova. Mindezek fölött azonban mégis ott áll a hatalmi struktú – ra, amely vezet, irányít, megszab, beleszól a dolgokba, de minek? Ugyanakkor természetesen olyan szabályokat gyárt, amelyeket másoknak kell betartaniuk, saját magukra természetesen nem vonatkoznak. Ha mindazok, akik a hatalmi apparátus gigantikus gépezetében manapság a semmittevéssel ütik agyon az idejüket, értelmes és hasznos foglalkozást űznének, meglátja, sokkal jobban mennének a dolgok. Azt Ön is beláthatja, Elnök úr, de bárki más is, hogy a világot a tudomány viszi előre. A többi mind másodlagos a haladás szempontjából. És ezek után nem az lenne-e a kézenfekvő, ha már annyira ragaszkodnak mindenféle vezetői és hatalmi apparátushoz, hogy abban mind a tudományok emberei kapjanak helyet? Ám tekintse csak végig a Lakott Világok mindegyikét, hol talál Ön tudósokat a hatalom élén?

Elárulhatom: sehol! Megmondjam, kik vezetnek mindenütt? Nézzen csak körül a saját soraiban, Elnök úr, de akár másutt is, kiket talál: kiérdemesült, valamikor talán becsületes

mesteremberek, nagyszájú kóklerek, könyöklő karrieristák, kiöregedett ripacsok, vagy a legsötétebb fajta: levitézlett katonák. És ráadásul mind, mind csupa aggastyán! Hol van hatalmon egyetlen fiatal is?

Persze, most felteheti a kérdést, Elnök úr, hogy milyen jogon mondom én ezeket, aki talán legidősebb vagyok ebben a teremben. Ez – sajnos – így igaz. Igen öreg vagyok, utam végéhez közeledem, érzem, hogy már kevés van hátra.

Azonban először is: soha, semmiféle apparátusban nem vettem részt. Nem is akartam. Másodszor: az öröklétbe távozott, tiszta lelkű Targa barátomnak rettenetesen igaza volt, amikor tanulatlan létére is bölcsen meglátta, hogy aki egész életét a szellemi létnek szentelte, annak a természet aggastyánkorában is megtartja a szellem frissességét, míg a többiek a teste mellett az agya is leépül. Engem legalább ettől kímélt meg a sors; ha testem össze is töppedt, lassan el is hagy, gondolkodni még tudok. Látják, uraim, a szellemet még a természet is tiszteli!

Az elnök lassan felállt, tekintetéből egyaránt sugárzott a fáradtság és a tehetetlen düh. Megpróbált lassan és fegyelmezetten beszélni, de hangjában ott vibrált a visszafojtott indulat.

– Luri dékán! Önt nagyra-becsült és igen tehetséges kutatónak tartottuk mindig és megadtuk Önnek a legmagasabb tudományos fokozatot is, annak ellenére, hogy mindig tisztában voltunk nézeteivel. Meg kell adni, Ön bátor ember, soha nem rejtette véka alá a véleményét, gyakran még a katedrát is felhasználta, hogy a fennálló hatalom ellen ágáljon. Sokszor

csak elvitathatatlan tudományos tekintélye és nagy népszerűsége mentette meg a komoly következményektől…

– Annyi besúgójuk van, hogy hozzám is jutott belőlük?

– Nem adtam szót, Luri dékán! Vegye úgy, hogy rendre utasítottam. Visszatérve a vád tárgyára, megállapítottuk, hogy amíg csak beszélt a rendszer ellen, nagy baj még nem volt. Elég erősek vagyunk, hogy néhány különc tudós, meg eredetieskedő gondolkodó prüszkölését elengedjük a fülünk mellett.

A tettekkel azonban más a helyzet! Ön nem csupán lehetőséget nyújtott beosztása révén Bangar Hol nevű tanítványának, hogy igen veszedelmes kísérletbe kezdjen, hanem össze is szövetkezett olyanokkal, akik magatartásukkal másokat is a szabályok megszegésére buzdítottak. Gondolok itt az előttünk is barátjának titulált, hosszú idő óta körözés alatt álló, azóta elhunyt Targára, a jelenlevő Bangar Holra, aki az egész bajt elindította, valamint szintén mindig a rendszer ellen uszító, ismeretlen helyről származó Jesso vádlottra.

Az igaz, hogy Ön az ismert következmények után kitette az egyetemről Bangar Holt, de nem sokkal később visszavette, sőt még az ismeretlen származású agitátort is. Önnek tudomása volt arról is, hogy a végül is diplomához jutott Bangar Hol, immár mint egyetemi kutató, valamint Jesso nevű felforgató elem együtt voltak azon a veszedelmes bolygón, tapasztalták, hogy azon fejlett populáció él. Ön tudott róluk, ismerte veszedelmes, kártékony természetüket is és bár módjában lett volna, semmit nem tett ezeknek az elpusztítása érdekében.

– Én nem vagyok tömeggyilkos, Elnök úr! Ez amúgy is felesleges lett volna. Elpusztították azok a szerencsétlenek saját magukat nélkülünk is, nem kellett hozzá külső segítség.

– Ha ez valóban így történt volna, Önök most nem állnának bíróság előtt, Luri professzor!

– Meggyőződtünk róla, hogy sajnos, így történt!

– Abban igaza van, hogy a bolygójukat alaposan elintézték, olyan termonukleáris háborúskodásba kezdtek egymás ellen, hogy azt élve egyik hadviselő fél sem úszta meg, sőt még az alacsonyabb rendű szervezetek is mind elpusztultak. Azonban van egy dolog, amelyről Önök még nem tudnak, pedig gondolhattak volna rá! Egy olyan populáció, amely eljut a termonukleáris energia hasznosításáig, szükségszerűen megteszi a lépéseket, hogy kijusson a világűrbe, felfedezés és hódítás céljából. A jelenlegi események éppen erre utalnak.

– Szabadna tudnom, mik azok?

– Felderítőink nemrég jelentették, hogy ismeretlen eredetű űrszerkezet közeledik a Civilizált Világok légtere felé. Ők még nem vették észre a mi jól álcázott felderítőhajónkat, mi azonban megtudtuk, kik ők, és honnan jönnek. Az Intergalaktikon szupergyors, fotonhajtású űrhajón az Ön tenyészete van, Bangar Hol kutató úr! Ehhez mit szólnak?

Luri csendesen, elgondolkodva válaszolt.

– Ez valóban meglepő és tulajdonképpen gondolhattam volna egy ilyen lehetőségre is, hisz végül is semmi lehetetlen nincs benne. De miből gondolja, Elnök úr, hogy hódítani jönnek ide? Hátha csak eltévedtek, vagy éppen ők is az értelmetlen pusztítás

elől menekülnek a Világegyetem távoli tájai felé, békét és megnyugvást keresve?

– Hátha! És ha nem? Ha állig felfegyverkezve érkeznek tömegpusztító, instrumentumaikkal, abból a célból, hogy leigázzák és barbár uralmuk alá hajtsák a Civilizált Világokat? Hisz tudja Ön is, nekünk alig vannak fegyvereink, egy ismeretlen energiájú támadás ellen szinte védtelenek vagyunk!

–Teljesen értelmetlennek találom a félelmét, Elnök úr Még sohasem hallottam, hogy a Civilizált Világunkat bármiféle támadás is érte volna kívülről és most megijedünk egyetlen űrhajótól, melynek utasairól jóformán semmit sem tudunk, csak azt, hogy honnan jöttek? Ez nevetséges. Ennek ellenére van egy javaslatom. Mivel ha áttételesen is, de valóban van némi közöm e populáció létrejöttében, magamra vállalom azt a feladatot, hogy munkatársaimmal egy felderítőhajón eléjük megyek, felveszem velük a kapcsolatot, eltérítem őket az esetleges ártó szándékuktól, ha pedig nem ilyen céllal érkeznek, amelyet a magam részéről természetesnek veszek; fogadom őket egy másik, fejlettebb civilizáció nevében. Én már nagyon idős vagyok, bármi is ér, idejében történik. Társaim pedig kiváló exopszichológusok és biológusok, jól tudnak bánni eltérő kultúrák képviselőivel, nem féltem őket!

– Erre Önnek nem lesz módja, Luri dékán!

– Miért?

– Mert a Kormányzótanács már döntött az ügyben. Ön és jelenlevő társai le vannak tartóztatva! A határozat úgy szól, hogy világrendünk veszélyeztetésének bűntette miatt

száműzzük Önöket a Civilizált Világokból az Északi Perifférián túli területre, a lakatlan Vaga bolygóra. Megfelelő mennyiségű élelmet és a fennmaradáshoz szükséges felszerelést már odaszállítottuk. Az ítéletet a Kormányzótanács egyhangúan hozta meg, ellene fellebbezésnek helye nincs! Annyit még kötelességem közölni tájékoztatásul, hogy még egy döntést hozott a Kormányzótanács: egyetlen alkalomra felfüggesztette az élőlények védelmét és sérthetetlenségét biztosító általános törvényt, miáltal a légkörünkbe érkező Intergalaktikon nevű űrhajót utasaival együtt meg fogja semmisíteni a védelmi szolgálat. Vádlottak! Megértették a vádat és az ítéletet? Van még valami érdemleges tény, amit a bírósággal közölni kívánnak?

Luri felállt, és mély-tüzű, szúrós tekintetét végighordozta a Kormányzótanács valamennyi tagján. Legutoljára az elnök petyhüdt, törődött arcán állapodott meg. Hangját felemelte, szinte dörgött a hatalmas teremben:

– Nem ismerem el Önöket bíróságnak! Önök egytől egyig beszűkült agyú, félelemtői deformálódott gondolkodású és gonosz aggastyánok, akiknek nem hatalmon kellene lenniök, hanem az aggok házában elmeorvosi felügyelet mellett. Civilizált Világunknak egyetlen és értelmes törvénye az a mindent átfogó parancs, amely valamennyi élőlény életét védi, bármilyen életről is legyen szó. Az élet szent! Önök most felrúgják ezt az alaptörvényt. Azt mondja, most egyszer. De aki ma felrúgja egyfajta megokolásból, az holnap megteszi egy másféle ok miatt is. Önök közönséges gyilkosok!

Bangar Hol is felállt és hátat fordított a Kormányzótanácsnak. Csak ennyit mondott:

– Bűnözők számára nincs mondanivalóm.

Jesso előrelépett majdnem egészen az elnök elé. Megszokott fehér tunikájában volt égővörös, hosszú haján szikrázott az erős szolárfény csillogó glóriát vonva keskeny arca köré. Halkan szólt, szinte simogatott a hangja.

– Lehet, hogy ti valóban bűnözők és gyilkosok vagytok, nekem akkor sincs jogom elítélni benneteket. Bizonyára azért teszitek, amit tesztek, mert még nem világosodott meg a gondolkodásotok és nem tudjátok, mit cselekedtek. Engem sem ismertek. Csillagközi lénynek véltek, aki a fennálló rend ellen lázít, pedig ez nem így van. Egy nagyon távoli bolygóról származom, ahol az én Atyám irányítja a dolgokat, de nem hatalma, hanem szelleme által. Én magam is kutató vagyok, a különböző civilizációk közt járva-kelve az élőlények belső világát kutatom, próbálkozom megértetni velük a különbséget jó és rossz között. Lehet, hogy néha én is tévedek, hisz magam is gyarló lény vagyok csupán.

A mi világunk, bár nem tartozik azon rendszerek összességébe, amelyet ti Civilizált Világoknak neveztek, sokkal magasabb kulturális és civilizációs szinten áll, mint ti. Ti száműzni akartok bennünket, holott mi rengeteg tudást és tapasztalatot tudnánk átadni nektek, olyanokat, amelyekkel a ti világotok is sokkal szebb és gazdagabb lenne. Nálunk már például nem létezik öregség és a test elmúlása sem az, amely nektek még osztályrészetek…

– Ezt hogyan értsem? – hajolt előre az elnök.

– Úgy, hogy mi nem pusztulunk el olyanformán, mint ti. Sokkal többet tudunk az életről nálatok…

– És mi erre a bizonyíték, vádlott?

– Például az ittlétünk.

A Tanács tagjai kérdően néztek Jessora. Az elnök még közelebb hajolt a vádlotthoz.

– Fejezze ki magát érthetően!

– Luri professzor már a tárgyalás elején megmondta, hogy nem vagyunk a hatalmatokban, de ti nem értettétek meg.

– Ezen nincs mit nem érteni! Természetesen mindhárman a hatalmunkban vannak, mint a Civilizált Világok bármely más alattvalója. Önöket hatalmi jogunknál fogva elítéltük és az ítéletet azonnal végre is fogjuk hajtani. Nem hiszi?

– Nem.

Az elnök felállt, utána az egész Kormányzótanács. A Tanács egyik tagja, egy egyenruhás hangosan megszólalt:

– Őrség! Kérem a vádlottakat elvezetni és az ítéletet végrehajtani!

A fal mellől három fekete-overallos alak lépett elő és a foglyok elé állt.

– Tartsák előre a kezeiket, meg kell bilincselnem Önöket. Parancsom van rá.

Az elítéltek szó nélkül engedelmeskedtek. A bilincsek kattantak – aztán egyszerűen lehullottak a földre. Mintha a levegőre akasztották volna őket. A három őr felordított és elszaladt.

Az elnök felugrott. – Mi volt ez?!

Jesso arcán végigfutott egy halvány, kesernyés mosoly.

– Nem csoda, vagy varázslat, Elnök úr. Csupán tudomány. Te kérted a bizonyítást, nemde? Most már elhiszitek, hogy nem vagyunk itt?

– …de hát látom, hogy itt vannak, hallom a hangjukat, beszélünk egymáshoz…

– Ez mind igaz, Elnök úr. Csakhogy nem minket lát, nem minket hall és nem is velünk beszél itt senki. Mi nagyon távol vagyunk innen valós mivoltunkban, s ami belőlünk látható itt, az csupán egy háromdimenziós térbeli kép, egyszerű bioplazma. A mi alakunkat veszi fel, a mi gondolatainkat közli, a mi szavainkkal – csak éppen nagyon messziről. Ennyi az egész, Elnök úr…

Az elnök feje sötét-bíbor színt öltött a dühtől és eltorzult arccal ordította:

– Szélhámos, szemfényvesztő! Őrség! Azonnal fogják el ezeket és vigyék a kijelölt helyre!

Tüstént egy csomó fegyveres rohant elő valahonnan és nekiestek az elítélteknek. Vagy húszan ugrottak rájuk egyszerre, de kezeik csak az üres levegőt markolták, az „elítéltek” már fönt lebegtek valahol a terem kupolájában, onnan nézték a levegővel hadakozó fegyvereseket. Az egyik katona előkapta csőpisztolyát és rálőtt egy elmozduló árnyékra. A csőből vékony tűzsugár csapott ki, eltalálta vele egyik társát, aki fájdalmas hörgéssel terült el a földön. A lövés irányába ijedtében tüzelni kezdett egy másik katona is, rögtön utána a társa. Pillanatok alatt vad

lövöldözés támadt. A földön fekvő sebesültek fájdalmasan nyöszörögtek. Az egész Kormányzótanács a pulpitus alatt

Ki tudja, meddig tartott volna az elkeseredett árnyék-háború, ha nem hallatszik kintről mind erősebb zsivaj, hangoskodás. Egyszerre felpattantak a nehéz ajtók és rengetegen özönlöttek be a tanácsterembe. Fiatal fiúk és lányok voltak, több százan. Megrohanták a még mindig vaktában lövöldöző katonákat, elvették a fegyvereiket és kizavarták őket a tanácsteremből.

Egy fiatal fiú felugrott az ablakpárkányra és hangosan felkiáltott:

– Elnök úr! Bújjon elő az asztal alól, vége a háborúnak. Beszédünk van Önnel!

Az elnök lassan feltápászkodott a földről, nyomában a Kormányzótanács többi tagja. Riadtan néztek szembe a több száz hívatlan látogatóval.

– Kik Önök? – kérdezte még mindig félelemtől vacogó hangon az elnök – és mit akarnak itt?

Az előbbi fiú leugrott az ablakpárkányról és lassan az emelvény elé lépett.

– Mi a Természettudományi és Művészeti Egyetem diákjai vagyunk. On nagyon melléfogott ezzel a mai „tárgyalással”, Elnök úr. Valószínűleg egy monstre-pert akart produkálni az egész világ előtt, mert valamennyi hírközlő-berendezés, így a televíziólánc ís élőben közvetítette ezt az egész komédiát. Szerencsére! Így aztán végre megtudtuk, hogyan is állunk a mi nagyra-becsült Kormányzótanácsunkkal!

– Hogy merészelik ezt…

– Úgy, Elnök úr, hogy e pillanattól kezdve Ön és valamennyi munkatársa le van váltva. Azt tesszük Önökkel, amit Luri dékán úr javasolt: elmeorvosok felügyelete alá kerülnek egy gyógytelepre! Az Intergalaktikont pedig mi fogjuk fogadni, de nem fegyverrel, hanem kellő vendégszeretettel. Ha netán mégsem olyanok, akik ezt érdemlik, hát majd elrendezzük a soraikat.

Az élet sérthetetlenségét biztosító törvény pedig életben marad, egy pillanatig sem lesz felfüggesztve! Nézze meg – mutatott a fiú a földön fetrengő sebesült katonákra –, mit okozott még a gondolata is az ilyesminek!

Mi szabadságot akarunk, feltétel nélküli szabadságot és meg akarjuk ismerni azokat a tudományokat, amelyekről Jesso beszélt. Fiatalok akarunk maradni mindig és meghalni sem akarunk! Nekünk Jesso kell. Ő lesz a mi vezérünk!

Szinte egyszerre tört fel több száz torokból:

– Jesso!Jesse!Jesso!

A padok dübörögtek, kezek, lábak, csápok, manipulátorok verték az ütemet: Jesso! Jesso!

A három bioplazma még mindig fent lebegett a kupolában. Bangar Hol tanácstalanul nézett Lurira.

– Most mi legyen?

Luri felhúzta a vállát.

– Hát bizony, ez egy kissé váratlan fordulat… De hát mit tegyünk? Ha már benne vagyunk a… Szóval menjünk le közéjük!

Amint odaértek az egyetemisták elé, ismét éktelen lárma keletkezett, mindegyik egyszerre beszélt, kiabált. Egy borzas diák Lurihoz nyomakodott kezet akart szorítani vele. A dékán tele szájjal nevetett.

– Hát nem érted, hogy nincs itt a manipulátorom, te bolondos! Nem hallottad, hogy ez csak egy kép?

Egy fekete, nagyon hosszú hajú munroida lány pedig Jesso haját akarta megsimogatni. Egészen közelről nézegette és folyton meg akarta fogni valahol.

– Igazán ilyen szép vagy? – suttogta egészen mellésimulva.

– Én… én… nem is vagyok szép, dadogott elvörösödve a szakállas vándor.

Egy másik lány pedig mindenáron fényképezni akarta Őt.

– Lehet téged fényképzeni? – nyomakodott a közelébe.

– Engem?!

– Hát ezt az izét, ami most vagy…

– A bioplazmát?

– Azt.

– Lehet hát. Ez kép. Egy térhatású kép. Biztos láttad a televizoron keresztül is, nem?

Erre elkezdtek kattogni a fényképezőgépek, pillanatok alatt tele lett színes Jesso-képekkel az egész terem. A munrorda lány ismét odatolakodott Jessohoz és meg akarta fogni a karját. Nagyokat nevetett ahogy átnyúlt a képalakon és a levegőt markolászta.

– Mondd, hogyan szedetted le a pikkelyeidet? Ez most nálatok a legújabb divat? – kérdezte tőle.

Jesse segélykérően nézett Bangar Holra.

– Neki nincs pikkelye, nem is volt soha –, mondta a lánynak Jesse helyett. – Ő ilyen, neki szőre van…

– Mindenhol?

– Nézd meg!

– De hogyan? – markolászta a semmit Jesso ruhája helyett. Luri megbökte Bangar Holt.

– Te kölyök, mennünk kellene, mielőtt ezek még a képeinket is szétszedik.

– Ez igaz, de hogyan lepjünk le? Itt hagyjuk nekik Jessot, legyen a vezérük?

– Ebből nagy kalamajka lenne megint. Emlékszel, egyszer már kikiáltották királynak, aztán pedig…

– Úgy látszik, szegénynek ez a sorsa.

Az eltávozás valóban nehezen ment. Jessonak meg kellett ígérnie, hogy valóságos mivoltában is eljön és megnyitja előttük egy tisztultabb világ kapuit, szabadságot és tudást hoz nekik.

Bangar Hóinak katedrát ajánlottak fel az egyetemen, Lurinak pedig díszdoktoriságot és meghívták mindenhova. Ő pedig megértően mosolygott fogatlan ínyével.

– Megyek, megyek, gyermekeim, de már csak egy helyre…

*

A hosszan tartó projekciós program mindhármukat kimerítette, sokáig pihentek utána.

Felébredésük után Bangar Hóinak feltűnt Shakti sápadt, szomorú arca.

– Mi történt, kedvesem? – kérdezte átölelve a lány derekát.

– Targa…

– Mi van Targával? – nézett föl csodálkozva Luri. – Hát nem ment el az Atyához?

– De igen. Beszéltek. Aztán kijött…

– Kijött? Hogyan tehette, hiszen már…

– Valóban, már alig volt jártányi ereje, igen nagy erőfeszítéssel tartotta magát. Megtudta az Atyától, hogy megoldottuk a spontán anabiózis molekuláris szintézisét. Nagyon boldog lett, sírt örömében. Én adtam be neki az injekciót. Aztán kért egy használaton kívüli űrhajót, meg egy programot.

– Milyet?

– Azt, amelyik abban az űrszerkezetben volt, amelyből a fehér növény származik.

– Dehát az…

– Igen, olyan messze megy, talán nem is ebbe a Világegyetembe. Túlmegy minden ismert határon. Örökre elment…

– Nincs „örökre”, Shakti!

– Ő is ezt mondta. Már úgy kellett betámogatni a gépbe, semmi ereje nem volt. És csak a középső szemével tudott még egy kicsit látni, talán már nem is tisztán. De mosolygott.

Saxi indította őt távirányítással, ő már nem tudta volna. Luri lehorgasztotta a fejét.

– Vén csavargó! Minek sietett annyira. Elkísértem volna…

– Ezért sietett. Azt mondta, hogy te a szellem embere vagy, neked ott a helyed az Atya mellett, tudásodra az egész világegyetemnek szüksége van. A legjobb, ha mindenki a maga helyén marad, ez a természet rendje. Ő eddig is egyedül utazott

mindenhova, az utolsó útjára is egyedül megy. Egy dolog kíséri csak el: a szabadság.

Ide esetleg még tízmilliárd egység múlva is visszajöhet és egyáltalán nem baj, ha addig csak egy kis beszáradt pacni lesz a vezérlőpult előtt; egy beszáradt, tüskés pacni – de szabad.

METAMORFÓZIS

Talán a kocsmáknak is épp úgy megvan a maguk élettörténete és sorsa, mint a nagy műalkotásoknak, könyveknek és az élőknek.

A Szédült Kvazár, ha sok vihart élt is át, valahol mindig azilum [menedék] volt, menedék, védelmet, nyugalmat és biztonságot nyújtó hely a Magas Tanszék urainak és a világcsavargóknak egyaránt.

Itt fújta ki magát dühösen Luri dékán a vizsgáztatások után, itt vitatták meg a diákok tételeiket és itt gyűltek össze messzi világokból a mindenhol üldözött nepperkapitányok is. Itt cseréltek gazdát a titokzatos úton idekerült különleges ékszerek, a távoli égitestek izgató hatású füvei és egyéb gyanús kotyvalékai.

A horpadt fejű Gabra, aki nélkül el sem lehetett volna képzelni ezt a helyet, a pult alól árusította mindezt, valamint a legújabb ízesítésű füveket, egzotikus nektárokat és a különleges, csak férfiaknak való porokat –, természetesen busás áron.

A biztonsági tisztek ritkán keveredtek erre, Gabra akkor is értette, hogyan kell leszerelni őket; neki megérte az a pár csomag, amivel megajándékozta őket, hogy azok ne leskelődjenek a pult mögé. Az csak az ő birodalma, másnak ott nincs keresni valója.

Mostanában azonban mintha megváltozott volna a világ, behatolnak a szentélyébe, letartóztatják legjobb vendégeit –,

azok pedig megszöknek, mint a kísértethajók árnyékkapitányai. Mi lesz ebből?!

Gabra kézzel-lábbal mutogatott – megszólalni ugyanis nem mert –, hogy felhívja a katonák figyelmét a szökésre, azonban elkésett. A biztonságiak nem vettek észre semmit, Luri, Bangar Hol és Jesso pedig eltűntek. A két bajkeverő lány itt maradt ugyan, de őket úgysem bántják a tisztek, ennélfogva minden megmaradt dühüket rajta töltik majd ki.

– Talán a legjobb lenne nekem is lelépni még idejében – morfondírozott a kocsmáros, izzadt arcát törölgetve, de hogyan? Hagyjak itt mindent, amiért eddig gürcöltem, Nekem ez a kocsma az egész életem! Hová mennék most, mit kezdenék magammal, hisz én csak ehhez értek! Hogy az a jégvirágos metánfelhő csináljon utódot az…

Eszmefuttatását már nem állt módjában befejezni, mert az egyik tiszt felnézett és rögtön átlátta, mi történt. Felugrott, előkapta csőpisztolyát és dühös ordítással rászegezte.

– Te átkozott orgazda, nyomorult haszonleső kufár, te szöktetted meg a foglyokat, igaz? Ezért lakolni fogsz!

A másik tiszt is felpattant ültéből, egyből elfeledkezett Gedda forró aurájáról és fegyverét előreszegezve a pult elé állt.

– Ez a vég –, gondolta Gabra és büdös testnedvek kezdtek folyni minden pikkelye alól. Alig tudta felemelni reszkető, piszkos mancsát, amellyel az ajtó felé mutatott.

– Nézzék, tiszt urak, ott menekülnek a bűnösök, én nem tehetek az egészről, a lányok főztek ki mindent, ezért inalnak annyira!

A villámgyorsan megforduló tisztek már csak a Gadde és Saxi után becsapódó ajtót látták.

– Utánuk! – ordította az ajtóhoz közelebb álló tiszt –, ezeket nem szalaszthatjuk el!

– Átkozott bestiák, ezt megkeserülitek, csak érjünk utol – lihegte a fiatalabbik futás közben.

Rövid versenyfutás volt, mert a lányok csillagszánja majdnem a bejárat előtt állt, s mire a biztonságiak az ajtó elé értek, már csak annyi idejük maradt, hogy elvágódjanak a földön és odébb hemperegjenek az indítórakéták tüze elől. Minden porcikájuk tele lett forró homokkal, mire nagynehezen feltápászkodtak.

– Na, ezt jól megcsináltuk! – dünnyögte az idősebbik. – Tudod, mi lesz ennek a vége, ugye?

– Tudom, pajtás – sóhajtott a társa. – Lefokozás és internálás a Vagára. Hacsak…

– Mi az a „hacsak”?

– Hacsak el nem kapjuk őket.

– Elkapni! De hol?

– Hol, hol? Odafenn! – mutatott felfelé. – A mi cirkálónk sokkal gyorsabb, mint ez a vacak kis egyetemi játékszer. Gyerünk utánuk!

A katonai terepjáró pár mikroegység alatt fékezett az űrállomás előtt. A tisztek felrohantak az irányítótoronyba.

– Fiúk, az előbb startolt a kocsma elől egy űrszán! Hová ment?

Kalo és Bogi, a két ügyeletes egymásra nézett.

– Mi történik itt mostanában? Mindenféle szerkezetek startolnak, landolnak, azt sem tudjuk, kicsodák-micsodák, honnan jönnek és hová mennek, ide már nem jelent be senki semmit, mi az űrganajt keresünk mi még itt egyáltalán?!

– Ne filozofálj, te Munro-varangy! – dörrent rá Bogira az egyik tiszt – nézd meg a lokátort, mert egyébként minek mereszted itt egész nap azt a pikkelyes szerszámodat, ha még erre sem vagy képes! Keresd meg azonnal a koordinátákat, amíg jó dolgod van!

Kalo reszkető manipulátorokkal csavargatta a bemérő keresőgombját. Hosszas keresés után sikerült befognia a képernyőn egy apró, fényes pontot.

– Ez lesz az, parancsnok úr!

– Rendben van, hülye úr! Tartsd rajta a lokátort és folyamatosan közöld az adatokat. Ha miattatok elveszítjük a célt, akkor…

A nagytestű cirkáló, oldalán a Biztonsági Szolgálat fényes jelvényével szuper-sebességgel követte a kis űrszánt. Még igen nagy volt a távolság a két jármű között. A torony folyamatosan közölte a pályaadatokat: „…97-es szektor felé mennek. Távolság 80 000 téregység, fokozatosan csökken”…

– Sebességet fokozni! Utol kell érni őket!

A fiatalabbik biztonsági tiszt felnézett a vezérlőpult mellől.

– Utolérem én, csak mondd meg, hogy hol?

– Valahová csak mennek, nem?

– Az biztos, de erre nincs semmi. Ezen a tájon ismerem valamennyi szektort.

– Valamilyen objektumnak mégis kell lennie, vagy úgy gondolod, meg akarják kerülni az egész Világegyetemet? Ezt nem hiszem!

– Mondom, hogy nincs semmi ebben a körzetben!

– És tovább?

– Ott sem.

– Ilyen nincs! Nézd meg a katalógust, vagy kérdezd meg a komputert.

A pilóta betáplálta a pályaadatokat. Hosszas kattogás és surrogás után megszólalt a szintetizátor.

– Megadott pályaadatok alapján az egyetlen létező objektum az Anti-Varan. A távolság négyszáz ciklus, három térugrással érhető el. Feltehetően antianyag-sugárzásgóc, a Lakott Világok területén kívül esik „megközelítése az Űrszolgálat számára veszélyes és tilos!”

Egymásra néztek. – Most mit tegyünk?

Az idősebb tiszt lemondóan legyintett.

– Vége, mehetünk haza!

– Hova haza? A Vagára?

*

Aki azt hiszi, hogy a kocsmárosoknak, legyenek bármilyen horpadt fejűek is, nincs megérzőképességük, sőt, néha bölcsességük, az téved.

Ugyanabban a pillanatban, amikor az Űrszolgálat cirkálója visszafordult és abbahagyta Saxiék üldözését, Gabra felsóhajtott.

– Ezt megúsztam, hála a Galaxisok Szellemének! Holnap eladom az öreg Kvazárt, kínlódjon vele más! Ez már nem az én világom…

*

Amikor több kettős-egység után Saxi és Gadde visszatért a Szédült Kvazárba, már csak az Északi Szelek csapdosták a tárva-nyitva hagyott ajtókat, a pult mögött sem állt a „morcos italhamisító”, ahogy sokan nevezték a tulajdonost, és a polcok is üresen meredeztek. Kopár és elhagyatott volt minden.

A két lányt is csupán a feledhetetlen emlékek tömkelege vonzotta ide, hiszen visszatértükkor már a Tanszéken hallották, mi történt szegény Gabrával. Összeügyeskedett pénzét egy nagy ládában szorongatva épp a kormányzósági negyed felé tartott, amikor a kis koptért, amelyen utazott, egy hirtelen feltámadt erős széllökés nekilökte egy landoló űrhajónak. A kis utasgép összetört és kigyulladt, az utasokból, így Gabrából is csak darabok maradtak. A holttesteket állítólag egy Alcayaanra induló űrhajó vitte magával, senki sem tudja, miért.

A két lány átengedte magát a nosztalgikus érzéseknek, magukba roskadtan ültek a repkénnyel befuttatott kis lugasban.

Nem volt ki előtt leplezzék szomorúságukat, átölelték egymás vállát és hangosan sírtak. Egy idő után ebben kifáradtak és egymást átkarolva lassan elaludtak.

Később úgy mesélték el a Tanszéken, hogy rögtön elalvás után mély álomba zuhantak, s ami általában nem szokott előfordulni, mindketten ugyanazt álmodták. Vagy ugyanarra ébredtek fel? Ez ma már nem eldönthető.

Egyszer csak ismerős hangok ütötték meg hallómembránjukat. Meghökkenve kapták fel fejüket és ott látták Lurit trónolni az öblös karszékében a szokott helyén. Látták, amint épp átveszi a mosolygó (micsoda álom!) Gabrától a hatalmas korsó Ku-kut és hangos kortyolással nyeli. Két korty között ránevet a lányokra és recsegő hangján megkérdezi:

– Kérjek Önöknek is? A kedves (!) Gabra minden bizonnyal megkínálja Önöket is.

Saxival megfordult a világ. Ha Gabra (még ha halott Gabra is!) „megkínál” valakit, az olyan abszurdum, hogy még álomban sem hihető el. Gaddehoz hajolt és halkan odasúgta neki:

– Kis barátnőm, most segíts, ha tudsz!

– Miért, mi történt?

– Azt hiszem, megbolondultam.

– Mi bajod?

–Hallucinálok. Hangokat hallok. Halottak beszélgetnek körülöttem… iszonyúan félek. Nem akarok teljesen megzavarodni, menjünk el innen!

Gadde megszorította Saxi karját és ugyanolyan halkan válaszolt.

– Úgy hiszem, tényleg lehet valami baj, mert én is ugyanezt hallucinálom. Valaki nagyon rossz tréfát csinál velünk. De próbáld egy kicsit tartani magad, majd csak kimászunk ebből is valahogy. Egyelőre tégy úgy, mintha semmi rendkívüli nem történne. Mosolyogj, ahogy máskor is szoktál és társalogj nyugodtan az ál-Lurival és az ál-Gabrával. Fogalmam sincs, kik ezek, de viselkedjünk úgy, mintha minden rendben lenne, majd meglátjuk, mi lesz belőle!

Saxi összerendezte motorikus központját, felvette legcsábosabb mosolyát és odafordult a Gabra-szerű alakhoz.

– Kedves Gabra, ha kérhetnék én is egy Ku-kut, meg egy füvet, nagyon megköszönném!

– Boldogan, Saxi kutató – hajladozott a horpadt-fejű és máris odacsámpázott egy nagy pohár itallal, meg egy hosszú Fűvel. Még meg is gyújtotta.

Gadde is élvezettel nyújtogatta kétágú, hosszú nyelvét a hideg italba, közben szórakozottan nézegetett maga elé. Látszott, hogy nagyon töpreng valamin. Aztán lassan megszólalt, kihívó mosollyal az ajkán.

– Hogy van, kedves professzor úr?

– Hogy lehetnék, kedves kollegina, természetesen nagyon jól, mint máskor. Éppen úgy, mint bármikor. De miért kérdi? Máskor sosem szokott tőlem ilyesmit kérdezni.

– Talán azért, mert máskor nem is szoktak ilyesmik történni, mint mostanában.

– Mire gondol a kedves kollegina?

– Például az elválásunkra. Ha jól emlékszem, néhány egységgel ezelőtt úgy váltunk el, hogy a professzor úr és társasága sikeresen megszabadult az üldözőitől, eljutottak az Alcyaanra, ahova Ön meghalni ment. Hallottam, hogy szegény Gabrát is ez a sors érte.

– Ez így igaz, kollegina.

– Akkor csak két lehetőség van.

– Mégpedig?

– Az egyik az, hogy barátnőmmel egyetemben megbolondultam. Ebben az a gyanús, hogy mindkettőnkkel épp egyidőben történt, ezért ez a kevésbé valószínű.

– Mi a másik verzió?

– Az valószínűbb. Mégpedig az, hogy Ön nem Luri professzor és a pult mögött az a kókler sem a megboldogult Gabra, bár mindketten meglehetősen hasonlítanak azokhoz, akiket utánoznak. Csak tudnám, mi az oka az egésznek?!

– Miért, kedves kollegina, nem vagyok elég öreg, kövér és ráncos ahhoz, hogy valódi „fogyatékos dékánjuk” lehessek?

Saxi felugrott a székről és dühösen nézett a öreg pikkelyesre.

– Ide figyeljen, akárki! Lehet, hogy Luri dékán kövér volt, öreg is, meg ráncos is, de Világegyetem legnagyszerűbb tudósa, aki bár kemény és szigorú volt hozzánk, de sem igazságtalan, sem aljas és sohasem vetemedett volna arra, hogy ízléstelen tréfát űzzön bárkivel is. Mi csak ostobaságunkban gúnyoltuk, valójában mindent megtettünk volna, hogy csak egy

mikroegységgel is meghosszabbítsuk az életét… Ön pedig, akárki is, itt pojácáskodik a nevében. Szégyellje magát! Gyere, Gadde, hagyjuk itt ezeket az idétlen ripacsokat, szórakozzanak a…

Az öreg pikkelyes korát meghazudtoló fürgeséggel pattant fel a helyéről és a lányok elé állt. Hangja kemény és határozott volt, igazi dörgő Luri-hang, mélyvörös csillámreceptora fényesen izzott.

– Elég volt a hülyéskedésből, kolleginák! Megköszönöm maguknak, hogy ilyen szépen nyilatkoztak rólam az előbb, bevallom, igen jólesett. Azonban ez személyes dolog, nem fontos. Csak a munka fontos, az pedig rengeteg van. Én valóban Luri vagyok és átmenetileg halott is voltam, de ennek már nincs jelentősége. Ha valóban dolgozni akarnak, már pedig úgy tudom, azért végezték el az egyetemet, nincs halogatni való időnk, azonnal indulnunk kell. Már több Lakott Világot végigszáguldottunk a Maruával magukat keresve, Gabrának volt igaza, hogy itt lesznek, úgy látszik, jobban ismeri magukat, mint én. Most menjenek be a Tanszékre, hozzák el a legfontosabb dolgaikat, aztán irány a Központi Laboratórium, Alcayaan. Na mozgás, kislányok!

Saxi és Gadde mintegy félálomban csomagolták össze holmijaikat a Tanszéken, néhány teljesen zavaros mondatot rebegtek az ámuldozó kollégáknak, aztán elszáguldottak A volt munkatársak sohasem látták őket többé, csak hallottak róla, hogy állítólag itt-ott megjelentek néha, ragyogó szépségükkel mindig megbabonázva néhány gyanútlan hímneműt – aztán hirtelen, szőrén-szálán eltűntek. Rebesgettek olyasmit is, hogy

amikor elmentek valahonnan, mindig magukkal vittek néhány személyt, akit többé nem láttak aztán. A sok mendemondából legendák születtek, amelyek széltében, hosszában bejárták a Lakott Világokat. Történeteiket kiszínezték, csodás motívumokkal egészítették ki, egymáshoz fűződő barátságukról és viharos szerelmi kalandjaikról fantasztikus történeteket regéltek. Ezeket meghallva sok fiatal lány zöldre festette pikkelyeit, mások hosszú, ezüstszínű műhajat tűztek a fejükre és messzi világokból hozatott nehéz fém karpereceket viseltek, csak hogy valamennyire ís hasonlítsanak a mesés barátnőkre.

A valóság pedig, mint ahogy az többnyire lenni szokott, egészen más volt, nem voltak ők sem mesefigurák, sem csillagközi koboldok, hanem igen lelkes kutatók, immár valódi exobiológusok, akik Luri irányításával nehéz és kemény munkát végeztek szerte a Lakott Világokban. Hogy a szerelmi történetekben mennyi igazság volt, nos, azt nem illik firtatni, az csupán őrájuk tartozik.

Tény, hogy nem így képzelték el egyetemi pályafutásukat mindaddig, amíg be nem ültek Luri mellé a Maruába. Amikor elindultak, mintha csak otthon lettek vona a Kvazárban, Gabra elővette a poharakat, kitöltötte a Ku-kut, Lurinak a hatalmas korsójába, a lányoknak karcsú, kecses kristálypoharakba, aztán visszavonult valami láthatatlan helyre.

Luri belekóstolt az italába, jólesően végignyalta a szája szélét és halkan beszélni kezdett. Hangjában szokatlan melegség vibrált.

– Sok bajom volt veletek, amíg a tanítványaim voltatok. Szerettem volna mindent átadni nektek az órákon és akkor

lettem volna a legboldogabb, ha mindnyájan mindig kitűnően vizsgáztatok volna. Persze, nem így történt, nem úgy tanultatok, ahogy kedvemre való volt, én pedig elfeledkeztem sokszor arról az alapvető dologról, hogy ebben a korban más is érdekli a tanítványaimat, mint az exobiológia, meg az exopszichológia. Mindegy, ez elmúlt és már nincs baj; amikor végre munkatársak lettünk, megvallom, sok örömöm telt bennetek. Ha ti és Bangar Hol nem vagytok, engem már rég elemésztett volna az annihilizátor, még pára sem maradt volna belőlem. Azonban milyen furcsa az élet, vagy a Sors, nevezzük, ahogy akarjuk, sokszor elég, hogy megjelenjék valaki az életünkben, akár egy látszólag talán semmitmondó személy és minden alapjában megváltozik.

Így történt velem is. Micsoda összefüggések vannak időpontok, személyek és sorsok között! Magam is beleborzongok, ha néha sikerül belepillantani ezek mögé. Na de hadd térjek a lényegre!

Mint tudjátok, vége felé járt az időm. Sokat éltem már és sokat is dolgoztam. Elfogadtam az élet végét, mert így tanultam meg a dolgok rendjét. Akkor még persze nem tudtam, hogy ez csak az alacsonyabb szintű dolgok rendje. Ezt a megoldást szoktam meg és ha jól megnézzük, egész életünk nem más, mint különböző megszokások felvétele. Aztán, amikor elkerültem az Alcayaanra, ott megismertem egy szélesebb perspektíváját is ugyanannak a dolognak. Megragadott a fizikai egzisztáláson túlmutató mentális és pszichés létezés lehetősége. Látjátok, tudomány ide, tudomány oda, bármily logikusan és természetesen beszélünk az elmúlásról, mihelyt adódik egy

picike esély, hogy kikerüljünk a karmaiból, hát azonnal megragadjuk. Így tettem én is. Látszólag közömbösen és tudóshoz illő nyugalommal léptem át a Központi Laboratórium üvegkapuját, manipulátorom mégis nedvedzett, amikor – úgy hittem – utoljára simogattam meg Shakti aranyszínű fürtjeit és szorítottam meg elhaló erővel barátaim, Bangar Hol és Jesso kezét. Motorikus kristályközpontom mind aritmiásabbá vált, hangom elcsuklott. Nem az eltávozás fájt igazán, hanem a dolgok itthagyása. A tudomány, amely pillanatról pillanatra több lesz, a problémák, amelyeket meg kell oldani, az a rengeteg elintéznivaló, amely immár másra marad, a barátok és hangulatok, amelyektől mind-mind meg kell válni!

Pontosan tudtam egyébként, mi fog történni: midőn erőim végleg visszahúzódtak, leválasztják rólam mindazt, ami felesleges; azt a csúf, kövér, öreg és ráncos testet, a nagy halom ütött-kopott pikkelyt, s ami végül megmarad, egyszóval ami én vagyok, az belekerül valahova egy óriási szimbiózisba, hogy személyes, egyszersmind kollektív része legyek egy kolosszális élő intellektusnak. Egy olyan intellektusnak, amely már-már határtalan tudásával mondhatni, korlátlan szellemi ura a Kozmosznak. Mindent tudtam mindenről, mégis valami kifejezhetetlen szorongás húzta össze motorikus központomat, amikor arra a zsilipkamra-szerű ajtóra pillantottam, amelyről biztosan csak egyet tudtam: oda csak befelé vezet az út. Lám, mennyire csalóka még a tudás is! A bizonyosság! A logika, amelyre olyan büszke voltam! Csak most, már a legvégső dolgok után jöttem rá, amit mindig tudnom kellett volna; a természetben nincs az a lehetetlen dolog, ami meg ne

történhetne! És hogy mennyire tudunk ragaszkodni létezésünk megszokott formájához, legyen az bármilyen gyarló, csúnya, öreg, már-már talán „fogyatékos” is! Ne pironkodjatok kislányok, ilyesmi létezik. Ha történetesen én nem is vagyok az, általában öregkorban valaki vagy meghülyül, vagy nem veszi észre, hogy meghülyül, más választás nincs.

Pedig ha akkor tudtam volna… Ám rosszul fejezem ki magam, nem tudásról van szó kimondottan, hisz én mindent tudtam a szó informatív értelmében, csakhogy más dolog általában tudni valamit és más a végső dolgokat tudni. Ilyen nincs is, mert amiről most azt hisszük, hogy a végső, nemsokára kiderül, hogy csak egy újabb álarc, amely mögé ismét elbújt a „végső”. Így veszem mostani tudásomat is.

Magáról az „átváltozásról” nem is tudok mit mondani. Mint amikor pereg egy film és az egyik kocka még ezen a helyszínen van, a másik pedig már teljesen észrevétlen módon a másokon. Így kerültem én is „máshová”.

– Ez mind szép, professzor úr, de…

– Tudom, kedvesem, mit akarsz kérdezni. Minden bizonnyal azt, hogy ezek után hogy kerülök újra ugyanígy ide, igaz?

Saxi bólintott.

– Rögtön rátérek. Csak még egy dolgot előtte. Már nem vagyok sem professzor, sem dékán, sem más egyéb. Ezentúl csak Luri vagyok, munkatársatok és egyenrangú barátotok. A többi ott maradt valahol a laboratóriumban a sok ráncos pikkellyel és egyéb hasznavehetetlen dolgaimmal egyetemben. Mint látjátok,

később a régi szerkezetemet visszavettem, azonban a címeket és rangokat végleg otthagytam. Tehát nincs többé magázás!

A két lány a nyakába ugrott a néhai rettegett professzornak, úgy, hogy az alig tudta kiszabadítani magát az ölelésekből.

– Na jól van, démonkám, elég az érzelgősségből, nemsokára odaérünk és nagyon sok dolgunk van. A történetemet is be akarom fejezni, fontos, hogy mindent tudjatok, s ha sok dolgot fantasztikusnak is láttok ebben, ne lepődjetek meg túlzottan. Én már tapasztaltam, hogy szinte lehetetlen olyan fantasztikumot kitalálni, melyet az élet ne tudna túlszárnyalni adott esetben.

Tehát ott tartottam, hogy egy nem érzékelhető időegység alatt máshol lettem és bár saját magamnak éreztem magam, tudtam, hogy nem vagyok az. Hogy honnan? Egyszerre más lett minden érzékelésem. Tudtam és éreztem, hogy én érzékelek mindent, de nem csak én, hanem velem együtt több millió más is, aki valahogy szintén én vagyok, azonban ezáltal az érzékelésem sokkal összetettebb; a velem együtt érzékelő millió egyed érzete is az enyém, olyan az egész, mintha egyszerre több dimenzióban látnék mindent.

– Iszonyatos lehet!

– Nem! Inkább csodálatos. Képzeljétek el, átváltozásom pillanatában, ahogy összekapcsolódtam a többiekkel, egyszerre tudtam mindent, amit ők. Enyém lett valamennyi érzés és információ, amit a matematikus, a zeneművész és az artista tud, átél egy adott esemény kapcsán. Valamennyi információt egyszerre és minden vetületében dolgozunk fel. Képzeljétek el

Gabrát, amint mindent tud a Világegyetem dolgairól a felső matematikától kezdve a kozmobiológiáig! Igaz, Gabra barátom?

A Szédült Kvazár egykori mogorva italmérője mosolyogva lépett elő valahonnan és az üres poharakat újból megtöltve jóféle Ku-kuval, vidáman bólogatott.

– Így van bizony, kis szépségek, hála Lurinak. Ha ő nincs ott akkor, amikor az a szerencsétlenség történt velem, most nem utazgatunk itt ilyen vidáman. Tetemem roncsai minden bizonnyal a megsemmisítőbe kerültek volna és most itt lennétek Ku-ku nélkül. Mint ahogy nem emlékszem „halálomra”, úgy nem emlékszem máshol történt „újjászületésemre” sem. Úgy látszik, a lényeges dolgok pillanatok alatt következnek be életünkben.

Amikor ismét tudtam magamról, éppoly Gabrának éreztem magam, mint „halálom” előtt, avval a különbséggel, hogy mindazt tudom, amit azelőtt nem, és átélem mindazokat a belső örömöket, amelyekről azelőtt fogalmam sem volt. Talán ezért van, hogy azóta a külvilág is a szebbik arcát mutatja nekem.

– Mindezt hadd egészítsem ki annyival – vette át a szót Luri –, hogy ez a tudás folyamatosan növekszik, nem csupán az állandóan beérkező új egyedi információs többlet miatt, hanem maga a kollektív intellektushalmaz állandó önhatványozódása révén is. A mennyiségi többletek olyan minőségi változást hoznak létre, amely egyik mikroegységtől a másikig sokszorosára növeli a kapacitást. Ezen túlmenően szerves kapcsolatban vagyunk az egész ismert Világegyetem legnagyobb teljesítményű komputerével, azt is mondhatom, hogy az is mi vagyunk; mert amíg ő a mi információs anyagunk

sok száz milliárdnyi bitjét egy tízezred mikroegység alatt koordinálja, elraktározza és kívánság szerinti kombinációban rendelkezésünkre bocsátja, mi az új eredmény felhasználása után azonnal egy másfajta komplexitásban tápláljuk vissza neki, ő újra feldolgozza, s ez így megy a végtelenségig.

Ezáltal oldottuk meg a szimbiózison belül a diffúz létezést is. Egy anyagi test létrehozása az összetevő részecskén túlmenően a sejtek, vagy a kristályszerkezet hullámmechanizmusán is múlik. Ha egy bármely test hullámfüggvényeit egy adott mikroegységre megadjátok és hozzáveszitek az adott egységre eső mozgási energiáját is – tehát az anyagi rész mikroszerkezetének tömegét és mozgását egyszerre meg tudjátok állapítani, tetszés szerinti tulajdonságokkal rendelkező anyagot tudtok létrehozni.

Saxi megragadta Luri karját.

– Azt hiszem, kezdek érteni belőle valamit! Kiszámítottátok mondjuk, hogy a volt Lurinak, vagy Gabrának a testét alkotó szubatomális részecsketömeg és mozgási energiája mennyi és az ismert összetevőkből hipp-hopp készen lett az új Luri, vagy Gabra. Így van valahogy?

Luri elnevette magát.

– Alapjában tényleg így, de azért ehhez még nagyon sok minden más is kellett. Ezzel most nem akarlak untatni benneteket, majd úgyis meg fogjátok tanulni ti is mindezt, mert szükségetek lesz rá.

Tehát ott tartottunk, hogy bármely élő konstrukcióhoz hozzáadható lett bármilyen életet hordozó anyag. A

legegyszerűbbtől a legbonyolultabbig. Így megszűnt a „bezártság”, bármiféle élő szervezetté válhattunk tetszés szerint. Igen ám, csak „helyhez-kötötten” szerves kapcsolatban álltunk mindnyájan egymással és a szuper-komputerrel is, tehát megvolt a folyamatos oda-vissza csatolás, míg „szétszórtan” az információcsere és a visszacsatolás szűnt meg. Ez a probléma később aztán megoldódott, éppen a „szétszórtság” tapasztalatai alapján.

Shakti, Alcayaan szép és fiatal exobiológusa jött hozzánk a növényi intellektus kutatása során felmerült nehézségeivel. Ekkor már megoldottuk a diffundálást, mi sem volt egyszerűbb, mint „növénnyé válni” és feldolgozni az így kapott információkat. Élőben modelleztük Shakti egy nagyon távoli világból származó növényének biostruktúráját és azonnal megvolt a válasz. Ott, nagyon messze, ahonnan ez a különleges szépségű növény származik, már eljutottak az informatika egy igen magas fokára. Rájöttek, hogy létezik egy „sejttelefon”, egyfajta mikropulzálás, amely bizonyos hullámtartományban a fény sebességével szállítja az információs egységeket bármilyen távolságra egyik növénytől a másikig, a növény nedveiben lévő felületi feszültség keltette bioáram pedig eljuttatja azt a növény megfelelő szervéhez. Így szerez tudomást azokról az információkról, amelyek életben maradásához szükségesek.

Ezt a mechanizmust átdolgozva jutottunk el a diffúz-rendszeren belüli állandó kapcsolattartás technológiájához is.

– Tehát ez azt jelenti, hogy akár ebben a mikroegységben is kapcsolatot tudsz találni azzal az… izével… szóval ami ti vagytok? – nézett fel Saxi kételkedve.

– Nem, kedvesem, rosszul értettél. Ez azt jelenti, hogy én jelenleg, most is állandó kapcsolatban vagyok mindnyájunkkal, tehát magunkkal, aki vagyok és a komputerrel is. A kapcsolat épp olyan folyamatos itt is, mintha történetesen ott lennék.

– És „ott” vannak még mások, vagy mindenki „kirepült”?

– Mindegy, hol vagyunk. Ott is lehetünk és vagyunk is. De természetesen máshol, más alakban is.

– Tetszés szerint?

– Igen, tetszés szerint.

– Bárhol és bármi?

– Így, ahogy mondod. Netán azért kérdezed ezt, mert éppen újra Luri vagyok?

Saxi lesütötte csillámreceptorát és fényes pikkelyei egy árnyalattal sötétebbek lettek az arcán.

Luri megsimogatta.

– Tudom, mire gondolsz, kis pikkelyes démon! Hogy miért kellett ez az öreg, kopott pikkelyű, ráncos test, miért nem öltöttem fel egy szépséges arcú, csupa-izom fiatal metálkék pikkelyarzenálját és miért nem hódítom így meg a fél világegyetem csábító szemű szépségeit, igaz?

Saxi arca még sötétebb árnyalatot váltott és zavarában el is bújt Gadde ezüstfehér hajzuhataga mögé.

Luri jóízűen nevetett.

– Sose szégyelld magad, kislány, amikor én annyi idős voltam, mint ti, nekem is azon járt folyton az eszem, hogy hol ölelhetném át a derekát egy ilyen karcsú tüneménynek.

Azonban ez már elmúlt és felfedeztem az élet más szépségeit is. Minek kellene egy öreg – most már időtlen – tudósnak a fényes pikkelyű, fiatal test. Jó nekem már ez az ütött-kopott, ráncos is. Persze, azt is tudom, hogy ez is csak hiúság. Engem ezzel ismertek meg, aki kedvel, ezt fogadja el, aki pedig utál, hát ezzel együtt teszi azt. Egyszerűen megszoktam, hogy Luri vagyok. Ezzel a fogatlan ínyemmel álltam a katedrán sok egységen keresztül, s akik emlékeznek rám, hát erre a Lurira fognak emlékezni mindig. Ez jutott nekem az élettől és most már kitartunk egymás mellett, mint két öreg, jóban, rosszban. Persze, ha őszinte akarok lenni, van azért ebben egy kis szélhámosság is, mert ez a testszerkezet nem azonos a régivel, az ugyanis megsemmisült. Ez tökéletesen modellezett mása annak, természetesen kiküszöbölve belőle az öregség okozta károsodásokat.

Saxi elgondolkodva ölelte át Gadde vállát, tekintete messze révedt.

– Tudod – szólalt meg lassan-, én már kezdem felfogni ezt az egészet. Mégis van ebben valami félelmetes! Képzeld el, a Kozmosz bármely pontján, egy fűben, fában, egy bogárban benne lehetnek. Ők, vagy 0, vagy hogyan is fejezzem ki magam… tehát a Világegyetem legmagasabb intellektusa, vagy érző-gondolkodó központja, egy szavakkal kifejezhetetlen, de minden fölött álló Létezés.

– Igen, Saxi, mindenben. És még ezeken túl is mindenben, bármely élő sejtben, vagy élő kristályban, de létezhetünk szub-korpuszkuláris energiaként, mint emanáció [kiáramlás], vagy ha úgy tetszik, pulzálás. Átváltozásunknak ebben a formájában

átvesszük más, távoli világok üzeneteit, olyan távoliakét is, ahol már megszűnt az élet minden építőelemhez kötött formája, még a fény is, csak ez a pulzálás lebeg a végtelen idő és végtelen tér felett…

*

Bangar Hol és Shakti az Alcayaaon maradtak, dolgoztak a Központi Laboratóriumban és amikor a munkát abbahagyták, hazamentek gömbházukba és hallgatták a kristályok zenéjét.

Jesso tovább járta a Lakott Világokat, s ahol már felébredt az Értelem, halkan, türelmesen és önfeláldozóan tanította a Jót és ostorozta a Rosszat. Nagyon sok munkája akadt…

Saxi és Gadde is örökké úton volt. Bejártak sok távoli világot, elmerészkedtek olyan helyekre is, amelyeknek a létezéséről azelőtt nem is tudtak, de emellett feladatot is teljesítettek: megkeresték és meg is találták mindazokat, akik felé már kinyújtotta kezét az elmúlás és elhalászták őket a pusztulástól az örökké létező élet számára.

*

A Központi Kozmobiológiai Egyetemen is megkezdődött a tanítás, mint már annyiszor. Luri helyén egy másik öreg, ráncos, kopott pikkelyű dékán ült, éppoly kövér, fogatlan És szigorú, mint elődje. Látszatra minden olyan volt, mint azelőtt – egy valami kivételével. Ez pedig a Szédült Kvazár volt – üresen!

Ilyet még nem éltek meg az Egyetem vastag falai, hogy a kedvenc tartózkodási hely, amely egyidős volt a tudományok

fellegvárával, üres legyen. Amióta Gabra „eltávozott” az élők sorából, nem akadt utódja. A valaha oly kedves és barátságos tanya kitört ablakain csak az Északi Szelek sivítottak keresztül és a nehéz mozaikajtók éjszakánként nyikorgó csapdosásukkal riogatták a későn hazatérőket. A környező csipkés obszidiánsziklákról lehordta a szél az örökké képződő hordalékot és a finom, sötétzöld por lassan vastagon beborított odabenn mindent.

Miután a Magas Tanszék urai sem isznak örökké gyógyvizet, az Egyetem magas jutalmat ígért annak, aki megveszi a Kvazárt és újra mérni kezdi a hőn óhajtott Ku-kut, azonban vállalkozó még így sem akadt.

A diákok is céltalanul őgyelegtek esténként, nem volt hol összejöjjenek egy pohár ital mellett. Később, jobb híján le sompolyogtak a régi kikötőhöz, ahol az űrcsempészektől borsos áron vásárolták a hígított és pancsolt italt, de hát ezt a professzorok mégsem engedhették meg maguknak. A diákok azt rebesgették – persze mindig hozzátéve, hogy úgysem hiszik el –, miszerint éjszakánként gyakran hangos, csilingelő nevetés és énekszó hallatszik az üres kocsmából, mintha fiatal lányok mulatoznának ott. Bármennyire is nem hittek ebben a felvilágosult tudóspalánták, bemenni egyikük sem akart soha.

Gabra távozása után egyetlen egyszer volt csak látogatója a Szédült Kvazárnak, egy messze tájról érkező nepperkapitány személyében, aki a hirtelen kitörő vad vihar elől menekült biztonságot ígérő fedél alá.

Másnap azt mesélte a kikötőben, hogy ő még sohasem járt errefelé, nem ismert senkit és semmit, benyitott hát az első

helyre, ahonnan fényt látott kiszűrődni az ablakon(!) Megörült, hogy éppen egy fogadóra lelt. Odabent két gyönyörű lányt látott, egy lila-pikkelyes zöld szeműt, meg egy ezüst hajú szépséget, akik egy kövér, öreg foghíjassal vidáman koccintgattak. A pult mögött egy kockafejű csapos állt, aki ingyen mérte a legfinomabb Ku-kut és akárhányszor kiürült a pohara, mindig újra teletöltötte.

A két szépséges lány vele is koccintott, az öreg foghíjas pedig igen bölcs dolgokat mondott neki, de sajnos már elfelejtette, miket, mert a sok Ku-kutól alaposan beszeszelt és elaludt az asztal mellett.

Ebből annyi minden esetre igaz volt, hogy még másnap délben is ott hortyogott részegen az egyik asztalra borulva. Az elmondásán mindenki nevetett, mert ugyan ki hiszi el egy részeges nepperkapitány meséit?

Talán csak az a jámbor kocsmáros, aki épp akkor érkezett távoli hazájából, csábíttatva a magas jutalomtól, hogy megvásárolja a Szédült Kvazárt. Ő azonban ismerte az előzményeket és amikor meghallotta ezt a történetet, azonnal felszállt a legközelebbi járatra és hazautazott.

Így aztán gazdátlan maradt a Lakott Világok leghangulatosabb kocsmája és talán még a mai napig is az.

*

Az Űrkikötő irányítótornyában hárman figyelték azt a hatalmas felfogóernyőt, amely az Északi Perifériáktól a Lakott Világok határáig átfogta a fél világegyetemet. Ködhalmazok,

csillag- és bolygórendszerek milliárdjai sziporkáztak rajta, járván örök útjaikat az égi mechanika törvényei szerint. Csak két apró, fényes pont mozgott másként, az egyik közeledett, a másik távolodott.

A távolodó különleges, egyszemélyes csillaghajó, amelyben nem tartózkodik senki. Egyetlen kis kabinja üres és nincs műszerfal sem. Automata irányítja, amelyhez csak egy programkártya csatlakozik, ezen egy csillagtérkép. Ám ezt a csillagtérképet a Lakott Világokban nem ismeri senki.

Egy másik Világegyetemben lenne?

Az irányító automata előtti csillogó fémpadlózaton egy szikkadt, rücskös, fekete pacni sötétlik, úgy néz ki, mint egy sündisznó levedlett, kiszáradt bőre. Őt sem tudjuk megkérdezni, hová vezet útja…

A másik, közeledő űrhajón az élet jelenlétét mutatják ki az érzékelők. A felderítők csak annyit tudtak meg róla, hogy az Intergalaktikon egy Föld nevű titokzatos bolygóról érkezik.

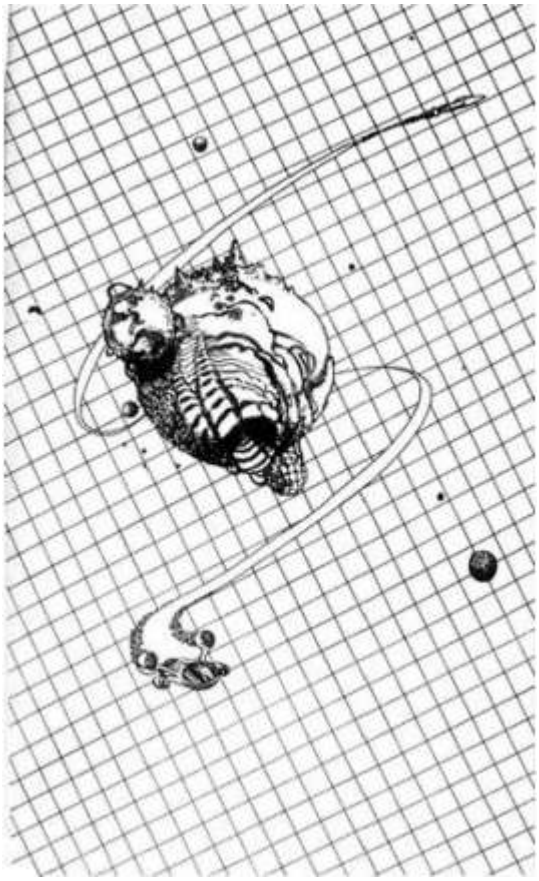

Ám hogy kik tartózkodnak a fedélzetén és miért jönnek ide, az már nem tartozik jelen történetünkhöz.

Talán egyszer, később megtudjuk.

(.Korány, 1982-85.)

Felelős kiadó: Dr. Horváth Sándor
VEGA Magyar Sci-Fi Egyesület K.F. eng. Szám: 555-13

ISBN 963 019 06 99

Készült a 22. sz. ÁÉV nyomdaüzemében

TARTALOMJEGYZÉK

CÍMOLDAL
COPYRIGHT
RÉSZLETEK L. TISSO KALIMURTI VISSZAEMLÉKEZÉSEIBŐL
SZUPER-CSÍRA
EGY KISEBB UTAZÁS
KOZMOSZEX
A CSILLAGVÁNDOR
KUDARC
SZIMBIÓZIS
MARUA
A TÁRGYALÁS
METAMORFÓZIS
KOLOFON